

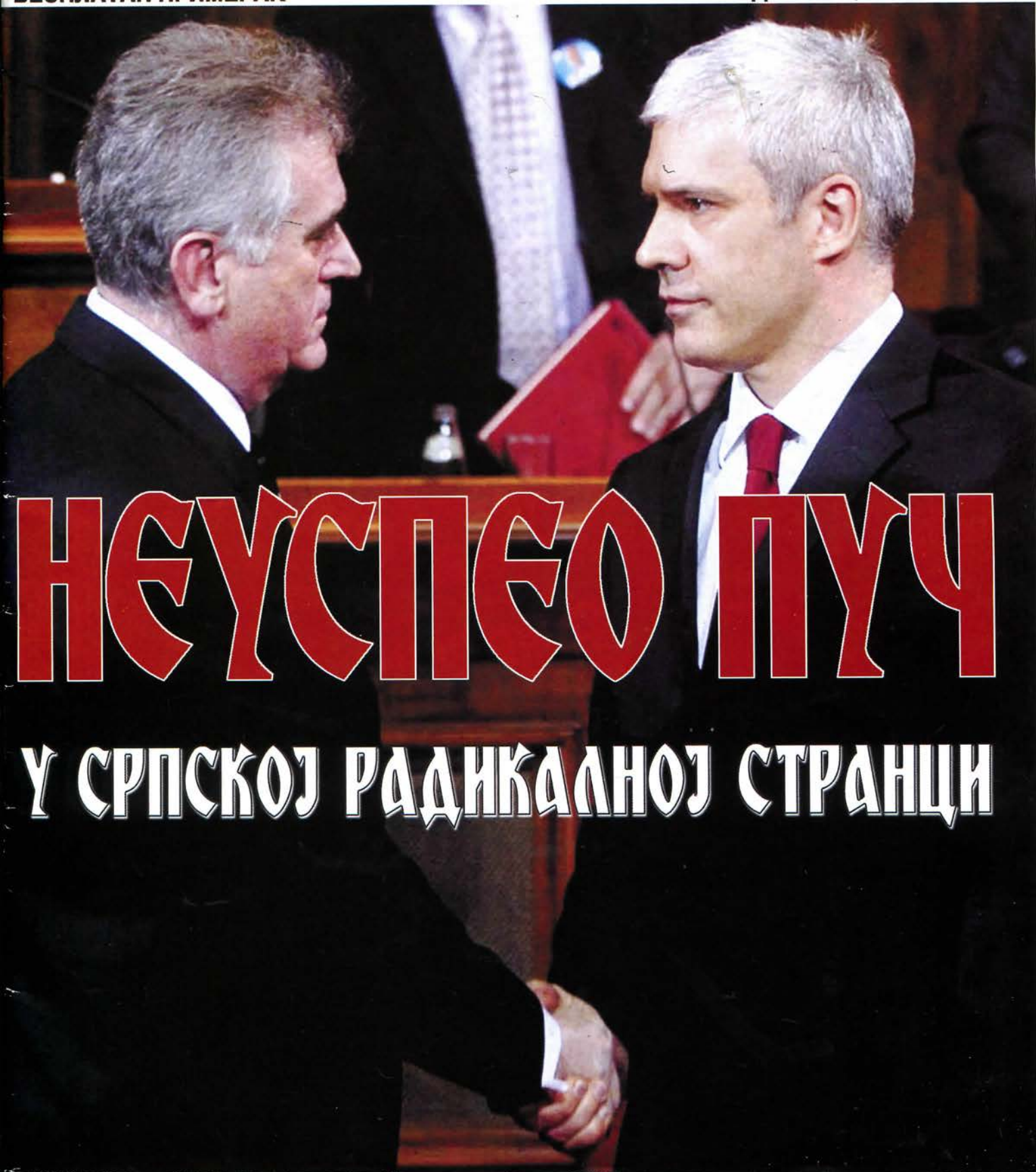
ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3246

НЕУСПЕО ПУЧ

У СРПСКОЈ РАДИКАЛНОЈ СТРАНЦИ

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРЕДСТАВЉА ВАМ ДЕЛА

Проф. др Војислава Шешеља

Проф. др Веселина Ђуретића

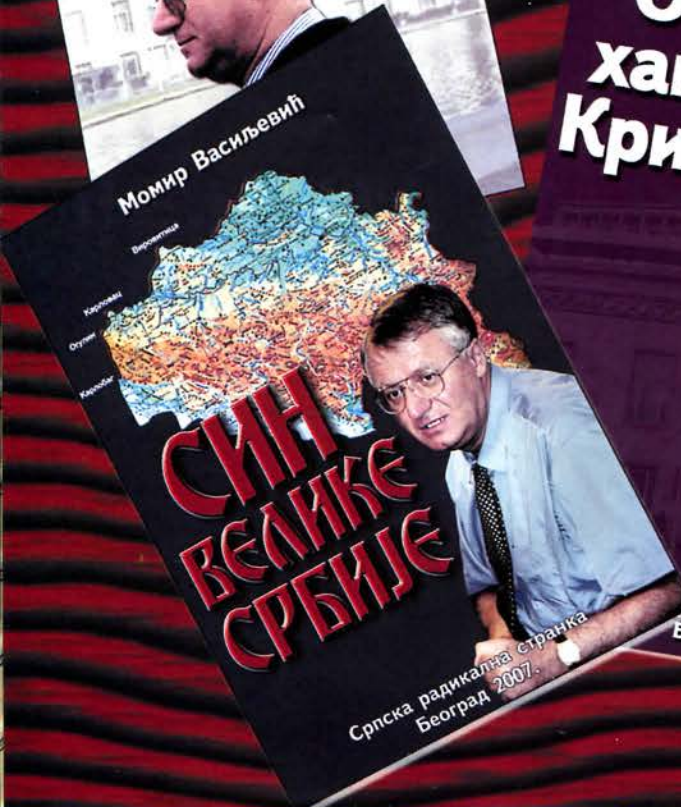
Др Николе Жутића

Др Бранка Надовеза

Мр Дејана Мирковића

Зорана Красића

Момира Васиљевића

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амјад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура
Лазар Мацура

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић,
Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Борђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 см

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Политикантство

- Томислав Тадић

2

Томина превара

- Часно је вратити мандат

5

Централна отаџбинска управа

- Николић искључен из СРС-а

12

Политика без морала

- Пошто образ Николићу?

29

Ко подржава Николића?

- Замена теза

31

Жуто, европско и прозападно

- Томино ново (о)дело

33

Политичка мућкалица

- Политика најмањег зла

41

Како су нас продавали

- Хектар Косова и Метохије за кило банана

46

Филозофија западних ветрова

- Прагматизам који Србија плаћа

52

Нова идеологија Николића

- Лоше памћење

62

Човек с моралом

- Воја никада не издаје

69

Трговци

- Отимање мандата СРС-а

73

Скромни Тома

- Пауново гнездо!

80

Томислав Тадић

- *Офанзива која се њред нашим очима одвија је веома сложена. У њој, њоред Николића и његове оиџадничке клике који су само средсџиво за осџварење циља, учесџивују у усклађеном садејсџиву, у својсџиву њокреџичког моџора и џиџулара свих бенеџиџија, већ увежбани и уиџрани џиџмови анаџиџичара, медија, власџи, сџираног факџора у свим сџферама живоџа и неколико кланова акџуелних џаџкуна. Неџсредни циљ овог џосла је разбијање СРС као сџоџера џоџиџичке оџозиџије*

Сустрет у огледалу

Тог септембарског јутра, као и обично, маршал Борис је свој радни дан започео крај свог огледала. Међутим, том приликом догодило му се нешто што до тада није било уобичајено. Посматрајући свој одраз у огледалу, маршал је запазио да му се лик одједном променио. Било је то на тренутак, али како су пролазили минути и минути, одраз у огледалу је попримио изглед једног старијег човека, са борама и помало циничним осмехом, да би му се већ у следећем тренутку пред очима појавила нова слика, односно жива сцена дијалога између њих двојице. Био је то њихов сустрет у ходнику, испред студија у коме се снимала ТВ емисија „Утисак недеље“, и то баш у време кампање која се водила за изборе за председника републике, па се маршал и присетио да је на питање тог човека, како му је здравље, одговорио да се осећа као дечак, док му је овај на исто, узвраћено питање, одговорио да се осећа као одрастао човек.

На тренутак се маршал насмејао свом памћењу, које је иначе било претрпано државним проблемима и државним пословима, па је помислио како је могуће да се одмах није сетио о коме се ради. Па, зар је могао да заборави на све аранжмане и договоре које је тих дана имао са тим човеком и како је могао да заборави на велики план који би, коначно, његову диктатуру требало да учврсти за сва времена?

На тренутак је своје мисли и фокус свога погледа поново вратио на лик у огледалу, смешкајући се и трљајући руке, све у нади да ће оваквих сусрета бити још, и то не само у огледалу.

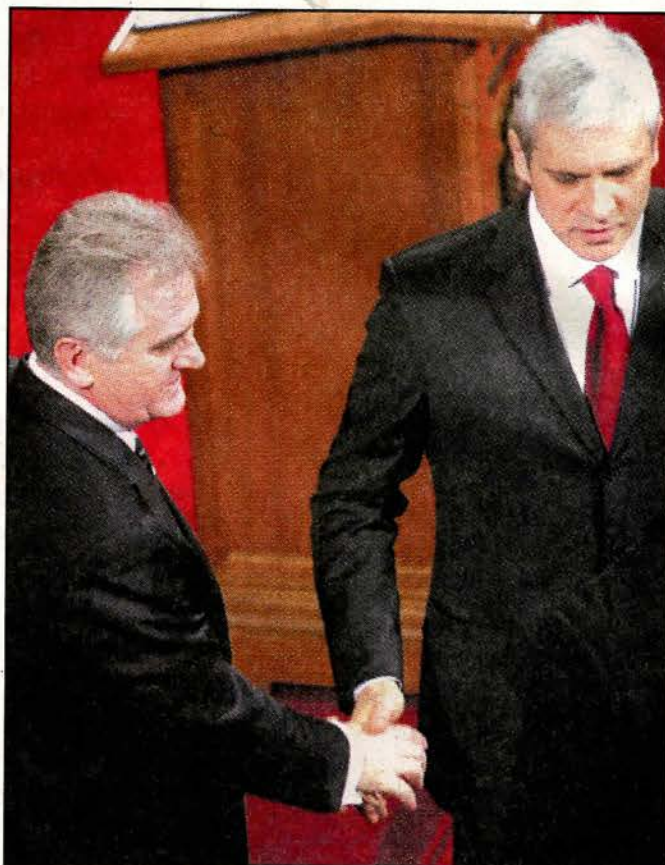
Да, маршал Борис је у свом огледалу тог септембарског јутра сусрео лик Томислава Николића и коначно је био срећан.

Тако је животном фантастиком, наравно уз асистенџију тајкуна и страних служби, одрасли човек постао дечко, да би дечко постао одрастао човек, али и коначно, разбијањем СРС-а, апсолутно и као нико до сада, завладао Србијом у име и за рачун страних непријатеља, својих налогодаваца.

Концепт политичког прагматизма

На одавно опробаним темељима историјских образаца макијевелистичког политичког прагматизма, који је у нас након Броза утемељио Зоран Ђинђић, његов наследник маршал Борис, управо је и конципирао свој план потчињавања целокупне политичке сџене сопственој политичкој диктатури. Тако је идејом уситњавања политичке опозиџије и заваде у њеним редовима и овај пут ударио на СРС, а у нади да ће и последњи бедем родољубља, тако подељен и међусобно сукобљен, устукнути пред евроатлантистичким непријатељем и на крају му се и сам придружити.

Прави редитељ ове драме је познат српском народу одавно, међутим, листа протагониста је данас озбиљно измењена. Појавили су се нови глумци који ће на терену извођити политичке радове за рачун редитеља. Ови политички објек-

ти, већ навелико мисле да врше некакву власт, па су део тог колача спремили за нове протагонисте и нове поклонице концепта слепог прагматизма, зарад, наводно несметаног пристуања Србије евроатлантистичкој заједници.

Део тог тужног издајничког скупа је постао и Томислав Николић са својом кликом, која се већ данима лажно представља као група народних посланика који се тобож не слажу са најновијим одлукама вођства странке. При том, све чине у стилу арсенала инструмената концепта политичког прагматизма, којим су бескрупулозно заменили дојучерашњу радикалску идеологију српског национализма. Јасније речено, исти су, како наш народ паметно и прозорљиво вели: продали веру за вечеру!

Том ненародном логиком и на крилима жутог политичког ветра, Томислав Николић јавно пропагира свој нови политички програм, тзв. отварања Србије, као да издајничка камарила на власти за ових осам година није отворила сваки државни архив, те омогућила странцима слободан ушљив у наше суверене послове.

Шта, у ствари, он оваквим најавама жели да постигне? Да исте државне атрибуције отвори још више, да на тај начин помогне странцима да начине још већи уплив од постојећег у државне ствари, па ће на крају његова нова политичка опција, прагматично, задобити повољнији коалициони потенцијал, јер је он ових дана управо и најавио да жели да уђе у неку владу. Затим, како протумачити и изјаве водећих технократа владајуће камариле, како управо Томислава Николића као релевантну политичку фигуру и виде у неким будућим владама, наравно, увек по вољи евроатлантиста као главних архитеката таквих квислиншких подухвата.

Сва постављена питања и све дилеме које сада муче многе заведене радикале, али и које ће мучити баш све оне који би евентуално и приступили новом политичком пројекту бившег заменика председника СРС, имају јасно извориште у концепту чистог политичког прагматизма. Прагматизам, са једне стране, погодује једино његовом промотеру Николићу, не и онима који су тренутно око њега, јер су исти у парламент ушли као посланици са листе СРС, а са друге стране, политички прагматизам је увек вредносно неутралан, па као такав он не може бити мотор никакве идеологије, готово не идеологије српског национализма, јер она не познаје лукавост, властољубље, индивидуалну себичност и сујету, а што се све показало као непосредни покретач и мотив, власти жељног, вечитог заменика.

Дакле, једно је данас сигурно. Томислав лаже када каже да је његова идеологија остала непромењена, јер је и птицама на грани јасно да осим жеље за влашћу по сваку цену, он нема других мотива.

Уз све наведено, у прилог тези о морално и идеолошки индиферентној позицији вечитог заменика, иде и очевидна акција свих оних који су колико до јуче били његови дежурни критичари-папагаји, да је крајње време да се Тома (сада из милоште), што пре ослободи баласта некакве ретроградне и руралне националистичке политике. Сада цео српски народ зна одакле такав политикантски ветар дува, јер није лако истовремено бити и јучерашњи одрастао човек и данашњи дечко. Тим чудесним обртом је маршал постао пунолетни старатељ, а Томислав постао Тома, политички малолетан дечак.

(Само)обмана

Осим јасног отиска концепта чистог политичког прагматизма, код вечитог заменика је дошло и до (само)обмањујућег обрта политичке личности. Овај феномен је у нас веома распрострањен, а као најмаркантнији пример истог у пракси, несумњиво представља политички прелет из једне у другу партију или излазак из једне и формирање нове партије. Као и сваки други отпадник од једног политичког програма помоћу којег је и начинио велики политички узлет, али и својеврсну самопромоцију, Николић је очигледно упао у замку двоструке политичке личности, па је некако морао да преброди ефекте дугогодишњег радикалског рада нечим новим, а то ће управо бити његов нови политички програм који ће уобличити са својом отпадничком кликом.

Једино тако ће успети да побољша коалиционе могућности своје нове партије, те уђе у друштво оних које је до јуче критиковао и који су њега критиковали, али и вређали. Наравно да му у томе може доста помоћи искуство ранијих прелетача и отпадника, али и савети једног шампиона у тој дисциплини, актуелног министра унутрашњих дела. Ипак, за прву помоћ, Николић је искористио метод политичке самообмане као вид обрта своје политичке личности, па је на тај начин извршио обману самог себе, говорећи својој савети да ће и даље остати доследан неким националним и радикалским вредностима, али је ипак својим чином много више обмануо оне који су тренутно део његове отпадничке

клике. Обмануо их је обећањем да се његова будућа странка неће много разликовати од СРС, као и да ће исти и даље имати право да седе у парламенту, што је апсолутно неodrживо, обзиром да њихова стелт листа није постојала у тренутку одржавања парламентарних избора, али треба имати у виду и контекст да се све ово дешава у времену маршаловом, па је све то врло могуће. Овде је дакле реч о проблему правном и политичком, који је у својој суштини понајвише моралне природе.

На наведени начин, његова лична обмана се проширила и на његов тужни скуп, дајући му карактер заблуделог, али имајући у виду и шире последице тог чина, замениково непочинство има карактер чисте преваре. Од првобитне оставке Николићеве као строго личног чина, поменути обртом своје политичке личности и елементима преваре, извршена је издаја страначког програма и идеологије, што говори о двоструком моралу оног који је себе убедио да је самообманут и на тај начин обмануо све око себе.

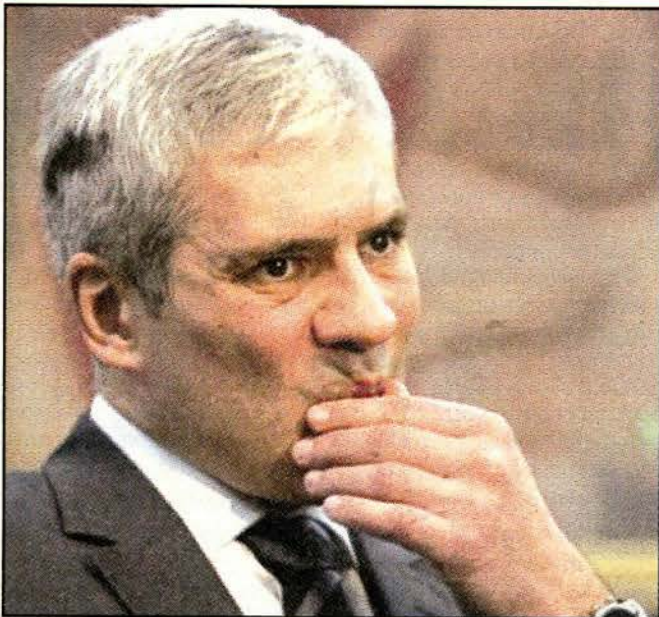
Разбијање политичке опозиције

Чин Томислава Николића, баш као што смо и навели, једино је од користи за актуелну власт, јер је по свом карактеру овакав потез усмерен на слабење монолитности једног опозиционог дива какав је СРС. Надаље, ако се у обзир узме и чињеница да је Николић својим најновијим изјавама начинио озбиљан политички заокрет који је камарила на власти поздравила, заиста се морају предузети неке мере које ће допринети разобличавању обмане ове отпадничке клике, а на тај начин враћању изворном програму и идеологији оних који су тренутно у заблуди.

Како би још јасније показали да је главни циљ овог непочинства разбијање најјаче опозиционе странке, а не наводно неслагање око програмских и идеолошких питања између челних људи, навешћемо још неколико примера који поткрепљују наведене чињенице.

Током последњих неколико дана колико траје драма око дешавања у СРС, Николић постаје икона својеврсног искривљеног, политичког поп-арта. Непрестано бива хваљен од свих оних ангажованих аналитичара, медија и, наравно, властодржаца, који окупацију славе као највећи национални празник, а издају државе и народа виде као политичку нужност у првој деценији овог века. Оно његово политичко скретање, које се огледа у изјавама у којима је приступ ЕУ нужно зло које ипак треба прихватити, без обзира на све последице, јер је боље бити сит него гладан и свој, као и редослед приоритета у скоро свакој његовој новијој изјави – ЕУ, па Русија, све то јасно говори о приближавању ка политичким ставовима власти, што ће на дужи рок гарантовати неке нове коалиционе комбинаторике. Тачка у којој ће се наћи ти нови политички пријатељи, биће жеља за апсолутном влашћу свих актера овог ненародног пројекта, али у суштини пуко сервисирање интереса страног фактора. Непосредни узрок ове могуће штетне последице несумњиво би представљало разбијање СРС и свеукупна релативизација деловања опозиције.

Следећа чињеница која је од значаја за разобличавање мотива оних који теже разбијању опозиције, јесте фактичко уношење раздора у само опозиционо тело, јер се појављује нова странка која, иако начелно опозициона, прихвата ССП као релевантну реалност, те сматра да овај чудовишни и антидржавни споразум поседује било какве квалитете по народ и државу. Оваквом лепезом различитих ставова око најбитнијих државних питања, стварају се услови за нове свађе у самој опозицији, што свака власт уме да искористи како би себи обезбедила што дужи опстанак на месту кормилара државног брода.

Веома је значајно и хтење страног фактора, политичког, обавештајног, економског и војног, углавном западног, који је иначе увек био против оних који су беспоговорно спремни да служе само држави и народу, а што су данас једино атрибути патриотских политичких партија, обзиром да би у случају доласка опозиције на власт странци остали без својих посленика на терену, па не би више ни могли рачунати на заштиту својих материјалних интереса у нас. Дакле, ако се има у виду и страни утицај у покушају разбијања СРС, јасне су последице таквог чина, јер је он, као што смо и навели – увек усмерен на свеукупно слабљење опозиције, а тиме и самосвојности државе и народа. Овде треба додати и то да је пратећи фактор успеха странаца у оваквим операцијама разбијања слободарских идеја једног поносног народа, увек слаба и поткупљива власт у суштинском смислу – нарочито када се ради о страном интересу, али увек осiona, апсолутна и тиранска према сопственом народу и државним идејама.

Наредни незаобилазни чињенични фактор који обједињује неколико претходних је будућа економска корист коју би домаћи корумпирани и анационални тајкуни имали од слабљења опозиције. Њима увек одговара власт коју иначе поткупљују страни фактори, који су опет велики кредитори или принципали свих подухвата у име дивљачког капитализма и разградње државе, у којима тајкуни и саучествују, како економског дела тако и политичког дела њеног организма. Они су и у овом покушају разбијања СРС и уопште опозиционог деловања, дали материјалну потпору. Наравно, имали су битну улогу и у већ познатом заокрету СПС ка жутој коалицији, утицајем на развргавање првобитно најављене коалиције ДСС-НС-СПС-СРС. Злоупотребом истих механизма, њихов рукопис се може препознати и у овом најновијем случају.

Да закључимо: офанзива која се пред нашим очима одвија је веома сложена. У њој поред Николића и његове отпадничке клике, који су само средство за остварење циља, учествују у усклађеном садејству, у својству покретачког мотора и титулара свих бенефиција, већ увежбани и уиграни тимови аналитичара, медија, власти, страног фактора у свим сферама живота и неколико кланова актуелних тајкуна. Непосредни циљ овог посла је разбијање СРС као стожера политичке опозиције.

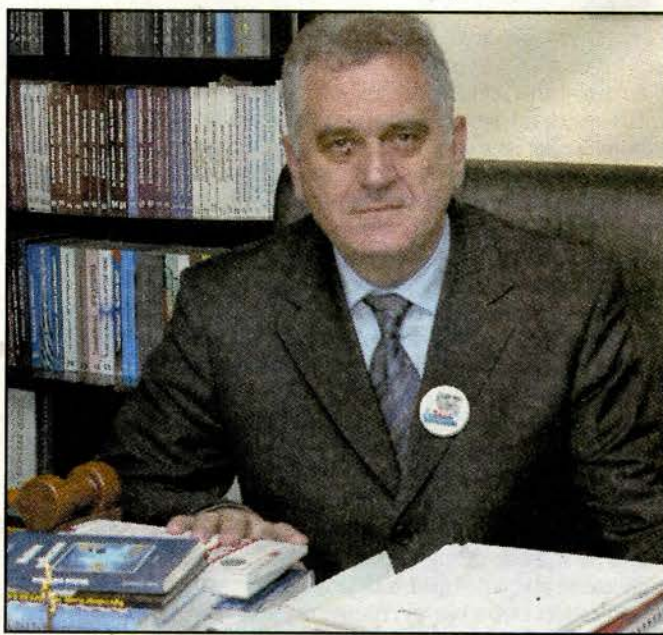
Томовизија

Како су режимски медији поздравили поступак Николића и са великом дозом сензационализма извештавали о ње-

говом најновијем поступку, покушају разбијања СРС, то је његов лик сваки дан у ударним терминима красио наше ТВ екране. Оно што је некада било у домену научне фантастике – ударни интервјуи, специјалне емисије, извештавање уживо, непрестано понављање биографије, лика и дела овог наводно усамљеног политичара који је због својих идеала направио заокрет у политици – данас је постало стварност. Непрестана пропаганда и бомбардовање вестима, како би се гласачима огадила СРС, а у циљу смањења њеног рејтинга и разбијања, од скоро свих телевизијских програма у Србији је начињен један непрестани, симултани ток-шоу – Томовизија. Његово трајање иде у недоглед, јер је неопходно да сваки радикал у Србији чује Николићеве разлоге, као да он сам персонификује СРС, али није и неопходно да му приђе велики број присталица како у неком будућем тренутку он не би постао претња том истом режиму, који је њега и начинио разбијачем нечега у чијем је стварању и сам учествовао.

Заиста је тужна та прича у којој је једна истинска народна политика замењена служењем ненародном режиму и разбијању опозиције, али је такође и потресна слика несвести свих оних који ову опасност нису препознали. Реч је о двоструком моралу и политичком дилентатизму који је најачао политичко искуство главног актера ове драме. У прилог ове тврдње иде и размишљање Светог Владике Николића, који је у својим беседама више пута писао о аксиому политике народне, оличеном у крилатици да „правда држи земљу и градове“, противстављајући тако ову тврдњу, као беем народни, поквареном моралу ненародних и однарођених, те себичних политичара, за које је двоструки морал био начин политичког живљења. Тако су се скоро до јуче, ови исти новинари, водитељи и аутори емисија саблажњавали на сваки потез тог истог човека, али, данас им уопште не смета ни то када он понавља исте сентенце и тврдње од пре, што опет довољно говори о њима самима.

Међутим, у свему томе је много битније то да је свеукупни медијски приказ његов преко ноћи постао пожељан, али и што је од суштинског значаја за режим, постао је апсолутно употребљив. У том смислу је све коначно постало јасно. Убудуће ће актуелна српска власт увек бити у могућности да смири опозицију и ослаби њен отпор, јер ће се у том случају, са остатком опозиције обрачунавати као што је то чинила последњих неколико дана, али наравно, увек до последњег одраслог човека Томислава Николића, како би од њега остао само дечак Томислав Тадић!

Часно је вратити мандат

- Драган Тодоровић: У Српској радикалној странци постоји ситуација која је прецизно дефинисан, и онда када су у питању посланици
- Добрисав Прелић: Донео сам одлуку да је поштиво и морално да вратим мандат Српској радикалној странци

На конференцији за новинаре Српске радикалне странке, одржаној у уторак 9. септембра 2008. године, Драган Тодоровић, шеф посланичког клуба СРС, представио је посланика радикала Добрисава Прелића, повратника, који је најпре приступио посланичком клубу Томислава Николића, а онда, схвативши да је направио грешку, вратио се међу редове српских радикала. Прелић је испричао о ситуацији у којој се нашао, разлозима зашто је отишао у тај клуб, како и на који начин су текли разговори са Томиславом Николићем у Скупштини Србије.

Тодоровић је рекао да верује да један броја посланика који је отишао у нови посланички клуб, има разлога да се врати у Српску радикалну странку.

– Врло брзо имаћете прилику да дођете до неких чињеница о догађајима који су се дешавали у Скупштини Србије. Претпостављам да сте сви разговарали и слушали изјаве Томислава Николића, које ја нећу коментарисати, али ћу вам дати прилику да вам Добрисав Прелић, посланик Српске радикалне странке из Оџака, исприча како су текли догађаји и како је дошло до тога да он пристане да оде у нови посланички клуб. Ми смо убеђени и да код једног броја посланика који су отишли у нови посланички клуб, такође постоје разлози да се врате у Српску радикалну странку, јер су изманипулисани и обманути. Оно што је посебно важно, они не само да неће имати било какве последице по чин који су предузели, него ћемо ценити њихову искреност и жељу

Добрислав Прелић: Николиће је рекао

да посланици неће морати да долазе у Скупштину

У разговору за „Велику Србију”, посланик Српске радикалне странке Добрислав Прелић објашњава на који начин је Томислав Николић покушао да га врбује за нови посланички клуб.

„Када ме је Томислав Николић позвао, рекао ми је да оснива нови посланички клуб, али да он остаје у оквиру Српске радикалне странке. Набацио је да му је приступила и Јоргованка Табаковић и генерал Делић. Ваљда је требало за њима да се поведем. Истакао је да ће клуб водити политику на принципима и идеологији Српске радикалне странке. Једино, како је нагласио, једна ствар ће бити другачија, а то је да ће наш посланички клуб да заступа интересе Србије тако што ће се залагати за сарадњу и са Истоком и са Западом, а не како кажу Тодоровић и Вјерица Радета”, истиче Прелић и додаје да је Николић рекао да ће морати да сарађују са свима. „Морамо да сарађујемо са свима јер је то у интересу Србије. Зато и оснивамо посланички клуб 'Напред Србија'”.

Према Прелићевим речима, Николић је нагласио да ако се буде морало, да ће се формирати нова странка, али и да ће и та нова странка деловати на принципима Српске радикалне странке, да ће она бити идентична са Српском радикалном странком, имаће исти програм, статут, идеологију, грб, химну итд.

Прелић наглашава да је Николићева процена била да је чланство Српске радикалне странке збуњено и да му треба дати мало времена да би се одлучило коме ће се приклонити, али да ће се за те потребе искористити скупштинска говорница. Замисљено је да се на тај начин промовише нови посланички клуб. „Да се покаже да је све то Српска радикална странка, уз неке мале модификације. Николић је истакао да да ће старији остати на тврђој линији, а млађи и новији чланови прићи њему и политици коју он заступа. Нагласио је да треба што више да се инсистира на томе да се чланови Српске радикалне странке одлуче да ли желе да следе политику Томислава Николића, јер је он на изборима освојио преко два милиона гласова, да за њега нису гласали само чланови Српске радикалне странке, већ и симпатизери и много шири круг људи, или ће да следе политику, односно диктатуру коју спроводе Драган Тодоровић и Вјерица Радета. Рекао је да је разочаран и да ће бити разноразних притисака на нас, али да не будемо тиме оптерећени, већ да треба све да издржимо јер, према његовим речима, политика коју ће он водити ће бити далеко приступачнија, демократска, праведнија а не диктаторска. Тражио је да се за говорнициом истиче да Вјерица Радета и Драган Тодоровић спроводе политику диктатуре”, истиче Прелић, препричавајући разговор са Томиславом Николићем.

„Николић је поновио да је разочаран јер је он Шешељу крстио децу, а он је њему клео унучиће преко Радете, Наташе Јовановић и Гордане Поп-Лазић. Нагласио је да та клетва није била упућена члановима Српске радикалне странке, већ директно њему. Рекао је: 'Ја сам разговарао са Тадићем телефоном, јер морам да разговарам са свима када је у питању интерес Србије’”, говори Прелић, видно потресен читавим догађајем.

Оправдање за свој поступак покушава да пронађе у политичком неискству јер пре него што је постао посланик бавио се искључиво политиком на локалном нивоу. „Никада пре тога нисам имао прилику да седим и разговарам са челницима Српске радикалне странке на такав начин, као тај дан са Томиславом Николићем. Пре тога ме није примећивао. Једном ме је срео на скупштинским степеницама и питао ме одакле сам, пошто није могао да се сети. Ја сам био посланик Српске радикалне странке, а он тада шеф посланичке групе а није знао ништа о мени, није знао чак ни одакле сам. Није га интересовало. Испао сам јако наиван, али сам брзо схватио да сам направио огромну грешку”, прича Прелић и додаје да је следећег дана Николић поново сазвао новоформираног посланички клуб, али сада са причом да ће највероватније морати да се формира нова странка. „Као и да ћемо нас девет ући у историју као оснивачи нове странке. После се поново вратио на причу да смо ми још увек чланови Српске радикалне странке и да морамо да инсистирамо да се одржи Конгрес и Централна отаџбинска управа. Пошто је потребно да му се укаже прилика да људима објасни шта се ту збива. Присутни на састанку су га питали шта да раде пошто су неки од њих и одборници или чланови већа у локалним самоуправама, а те оставке нису код њих. Он је рекао да ће покушати на неки начин то да реши”, наглашава Прелић и додаје да им је Николић рекао да неће гласати за ССП пошто на њих неће да утиче јер зна да нису за то. „Генералу Делићу је рекао: 'Свака ти част, јуче си на целу Србију оставио бољи утисак од мене’”. Додаје да се тај дан у Николићевој канцеларији славило. Да се пио алкохол, виски и ракија.

Прелић наглашава да је са састанка изашао сав мокар. да му се то никада у животу није десило. Када је испричао посланику Драгану Живкову Џаји, кога је по Николићевом налогу требало да врбује, што је Џаја одбио, овај му је одговорио: 'Враћај се и исправљај то што си забрљао'. После непроставане ноћи и разговора са пријатељима и познаницима, којима није знао шта да каже и како да објасни свој поступак, дошао је поново у Скупштину. „Тома је поновио на састанку да неће на нас да врши притисак да гласамо за ССП и да не улазимо у салу. Тома нам је појаснио да нећемо морати да долазимо на скупштинска заседања ако имамо неки посао. Рекао је да неће бити Вјерице Радете која иде са списком и тражи да се присутни упишу. Рекао је да ће они који дођу у његов посланички клуб имати одрешене руке. Да ћемо моћи слободно да изађемо из сале кад год хоћемо да попијемо кафу. Да нас неће терати да седимо у сали. Пошто је сазнао да имам приватну фирму, рекао је да ћу имати одрешене руке и да у Скупштину, без обзира што сам посланик, нећу морати ни да долазим. Генерал га је питао да ли ће и даље бити потпредседник Скупштине. Одговорио му је потврдно”.

Посланик Милан Шкрбић, у разговору за „Велику Србију”, објашњава да је њега покушао да врбује Гојко Радић. „Ја сам му одговорио: Не долази у обзир, Апатин је познат по добровољцима, не бих могао жив да се вратим у Апатин. Воја је пет пута долазио у Апатин, на гроб сваког добровољца је отишао и запалио свећу”.

да ни на који начин не нанесу штету Српској радикалној странци – каже Тодоровић позивајући Прелића да објасни како је до преласка дошло.

– Бивши заменик председника Српске радикалне странке и шеф посланичке групе Српске радикалне странке, Томислав Николић, позвао ме је у своју канцеларију у понедељак око 12 часова. Био сам изненађен, на неки начин и узбуђен што ме заменик председника Српске радикалне странке позива у своју канцеларију. Ја нисам човек који је искусан политичар и за мене је то, пре свега, било једно задовољство и част. У разговору са њим схватио сам да Николић оснива посланичку групу, али да то практично иде у оквиру Српске радикалне странке. Рекао је да ми нећемо имати никакве последице, да остајемо и даље чланови Српске радикалне странке, само оснивамо други посланички клуб на чијем је он челу. Кажем, не желим да тражим неко посебно оправдање за свој поступак. Једино што могу, на неки начин, да будем самокритичан, најблаже речено да то припишем једном политичком неискству. Јер стварно сам био и збуњен у разговору са бившим замеником председника Српске радикалне странке и ја сам, на неки начин, пристао да будем део тог новог посланичког тима – каже Прелић.

Он истиче да је после непроставане ноћи схватио да је направио велику грешку.

– Међутим, после непроставане ноћи и свега онога што је било у нашим разговорима: да ће се временом и чланство поделити, по некој процени, на 50 одсто; да ћемо, ако будемо морали да оснујемо нову странку, следити исти програм, исти статут, исте принципе Српске радикалне странке, исту идеологију Српске радикалне странке. Схватио сам да је то једноставно немогуће и да сам направио једну велику грешку. После скупштинског заседања, када сам кренуо кући, отишао сам у парк код Скупштине и сео на клупу и покушао још једном да размислим о свему. Тада сам и донео одлуку да дођем у седиште странке и како је, пре свега, поштено и морално за мене као човека, као једног часног, оданог и верног српског радикала, да вратим мандат Српској радикалној странци. То је била моја обавеза не само због мене, већ пре свега због моје породице, моје деце, због грађана општине Оџака. Долазим из средине где је Српска радикална странка на последњим изборима у просеку освојила, на сва три нивоа, 45 одсто гласова, што је, верујем, понос Српској радикалној странци. Једноставно, ја сам ово урадио, направио сам грешку, а на органима странке је да одлуче шта ће бити. Имам једну моралну сатисфакцију, пред Богом сам чист, пред својом децом, пред члановима Српске радикалне странке у целој Србији, пред члановима из општине Оџаци. Чист сам и пред својим председником Општинског одбора, Миланом Ђуком, који је и председник општине, где смо у последњих осам година целе себе дали Српској радикалној странци, а то и резултат показује. Сигуран сам да ће на следећим изборима то бити један од општинских одбора који ће прећи 50 одсто. Не знам шта се дешава са другим посланицима који су прешли, али ево зарад јавности, за овај свој непромишљени гест, извињавам се свим члановима Српске радикалне странке. Мислим да ми није требало пуно да схватим да то није то: да постоји само једна Српска радикална странка, да постоји идеологија Војислава Шешеља на коју смо сви поносни, да ћемо следити идеју Шешеља, да ћемо истрајати,...

Још једном се извињавам свим члановима Српске радикалне странке, а на органима странке је да одлуче шта ће урадити са мојом оставком – објашњава Прелић.

На питање упућено Прелићу, шта је то што му није било прихватљиво што је господин Николић понудио, он каже да је сигуран да срцем и душом припада Српској радикалној странци којој је председник Војислав Шешељ. Према њего-

вим речима, то је разлог због којег он сигурно остаје у Српској радикалној странци, ако њени органи не одлуче другачије.

Прелић је нагласио да је и другог дана присуствовао састанку новооснованог посланичког клуба.

– На том састанку сам дошао до још већих уверења да није могуће на овакав начин да учествујем даље у раду са Николићем – истиче Прелић.

Он је још једном нагласио да би своју заблуду приписао политичком неискству.

– Било је неких ствари које су ме на неки начин, не поколебале, него ја бих то приписао политичком неискству. Томислав Николић је и у овој кампањи био код нас у Сомбору. Сликао сам се са њим као једним лидером. Он је био попут Шешеља, један од мојих идола у странци. Али, нажалост, нисмо нашли заједнички језик – закључује Прелић и додаје:

– Сам сам кренуо у седиште странке да поднесем оставку без обзира на све и да вратим свој мандат Српској радикалној странци. Мислим да је то, пре свега, поштено. Ја сам имао обичај у кампањи код себе, у својој средини, да кажем да ако неко не жели да следи пут Српске радикалне странке, Програм и Статут, да може да изађе на изборе испред групе грађана. Нека освоји колико освоји мандата, у сваком моменту ће му Српска радикална странка честитати. Мој мандат није мој мандат, то је мандат Српске радикалне странке, ја то тако гледам.

На крају конференције Тодоровић је подсетио да у Српској радикалној странци постоји Статут који је прецизно дефинисан и по питању искључења посланика.

– У Српској радикалној странци постоји Статут који је прецизно дефинисан, и онда када су у питању посланици. Уколико су само посланици, њих може да искључи њихов општински одбор, а ако су чланови Централне отаџбинске управе, онда Централна отаџбинска управа. За неке посланике, ако нису чланови општинског одбора, Извршни одбор, јер су они чланови Извршног одбора. Значи, Статут је ту врло прецизан. Орган чији су чланови може да их искључи, и то је првостепени орган. Другостепени орган је Централна отаџбинска управа и њена одлука је коначна. Значи, онага кога искључи Централна отаџбинска управа, одлука је коначна – закључује Тодоровић.

Р. В. С.

Кривичноправни аспекти издајства Томислава Николића

• *Ко за време окупације изазива револуцију и грађански рат, њај, у ствари, служи непријатељу*
Слободан Јовановић

Пише: мр Александар Мартиновић

У понедељак, 8. септембра, Томислав Николић обзнао је формирање своје посланичке групе у Народној скупштини Републике Србије. Истовремено, он је обавестио представнике медија да је тзв. бланко оставке народних посланика Српске радикалне странке тобоже изгубио, те да сви они који су прешли у његов посланички клуб не морају да се брину за своје мандате, јер је нестало правни инструмент на основу кога би им ти мандати могли бити одузети и додељени другим кандидатима са изборне листе „Српска радикална странка – др Војислав Шешељ”. У вези са оваквим поступком Томислава Николића, постављају се два основна питања: једно је питање морално, а друго правно.

Осамостаљивање са туђом имовином

Моралном димензијом издајства Томислава Николића нећемо се много бавити. Довољно је само рећи да се сваком поштеном човеку у Србији диже коса на глави од чињенице да се Томиславу Николићу у Српској радикалној странци више не допада ништа, изузев посланичких мандата радикалских одметника. Томислав Николић се понаша попут недозрелог младића који жели да се осамостали од свог оца,

али му се никако не оставља очева имовина, мукотрпно стицана деценијама тешког и поштеног рада. Све оно што је Томислав Николић својевремено говорио за Јована Гламочанина, Живадина Лекића и остале који су својевремено издали др Војислава Шешеља и Српску радикалну странку, сада је и сам урадио. Стога и не чуди чињеница да га је народ већ прозвао „неверним Томом”.

Оставке не припадају Николићу, већ СРС-у

Неовлашћеним изношењем бланко оставки народних посланика Српске радикалне странке из страначких историја и њиховим „губљењем”, Томислав Николић је починио низ кривичних дела. Пре свега, те оставке нису биле његова лична имовина, већ су припадале Српској радикалној странци као подносиоцу изборне листе „СРС – др Војислав Шешељ”. Сваки народни посланик Српске радикалне странке је те оставке, у складу са Уставом Републике Србије, ставио на располагање Српској радикалној странци, а не Томиславу Николићу. То што је Томислав Николић умислио да је он исто што и Српска радикална странка, више је психопатолошко него правно питање, и стога ћемо га, овога пута, оставити по страни. У сваком случају, остаје чињеница да је Томислав Николић самог себе уврстио не само међу издајнике, лишене било каквих моралних скрупула, већ и међу овејане криминалце.

„Неверни Тома” починио је најмање четири кривична дела: кривично дело крађе из члана 203 Кривичног законика, кривично дело преваре из члана 208 Кривичног законика, кривично дело уништења и оштећења туђе ствари из члана 212 Кривичног законика и кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359 Кривичног законика. Крајње је време да надлежни државни органи предузму одговарајуће кораке из своје надлежности и заштите изборну вољу грађана.

Грађани Републике Србије су 11. маја ове године своју изборну вољу манифестовали тако што су изборној листи „СРС – др Војислав Шешељ” доделили 78 мандата и нема тог Томислава Николића који ову чињеницу може да потре. Не ради се, дакле, о томе да било ко треба да штити Српску радикалну странку – то она сама најбоље може да уради – већ изборну вољу грађана, као и објективну законитост.

Неовлашћеним присвајањем 18 мандата Српске радикалне странке, Томислав Николић је извршио не само атак на демократске принципе и демократски поредак, загарантован Уставом Републике Србије, већ је починио и наведена криминална дела. Све у свему, на примеру Томислава Николића поново се доказала истинитост оне народне: ко лаже, тај и краде. Како лажови и лопови могу да нам донесу бољи живот, на то питање ће Томислав Николић и његова нелегална посланичка братија морати врло брзо да одговоре грађанима Србије.

Све је инсценирано

- **Гордана Поп-Лазих:** Од одласка Војислава Шешеља у Хаг, Николић није попустио његову породицу још једном
- **Лидија Вукићевић:** Има једна лепа српска изрека: „Пушиј изумане, за манасиир не брини”

На конференцији за новинаре Српске радикалне странке, одржаној у среду 10. септембра 2008. године, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, Гордана Поп-Лазих, изјавила је да је оставка Томислава Николића била планирана. Ту оцену, на ванредној конференцији за новинаре подржала је посланик Српске радикалне странке Лидија Вукићевић.

Гордана Поп-Лазих каже да Николић покушава замењеном теза да прикаже себе као жртву, а да је права жртва заправо Војислав Шешељ који се у Хашком трибуналу бори за голи живот, истину и правду.

– Замена теза да је господин Николић жртва и реформиста Српске радикалне странке, вређа здрав разум сваког нормалног човека. Ако је неко жртва, онда је то Војислав Шешељ. Он се шест година у Хашком трибуналу бори за истину и правду, за истину о грађанском рату на просторима бивше СФРЈ. Бори се за своја људска права! Све оно што сада можемо да читамо у штампи наводи на закључак да је све ово већ неко време и те како припремано. О томе ће посведочити и Лидија Вукићевић, посланик СРС-а – наглашава Поп-Лазихка и додаје:

– Какав је то човек коме неко, одлазећи у неизвесност, одлазећи да се можда никад не врати, повери оно што му је најважније, а то је Српска радикална странка, јер то Војислав Шешељ заиста тако и доживљава. Жртвујући своју породицу, остављајући своју породицу, одлазећи да се упише у историју, да победи Хашки трибунал и да одбрани српске националне интересе, каже: „Остављам ти своју породицу и своју децу, и оно што ми је најважније, и да имам брата важнија би ми била Српска радикална странка од брата...”, а да тај неко данас уништава Српску радикалну странку. Од одласка Војислава Шешеља он није посетио његову породицу готово ниједном. То најбоље говори онда о моралу тог човека.

Гордана Поп-Лазих истиче да су сви они који се налазе у СРС ту због њеног програма и идеологије.

– Војислав Шешељ је човек који је створио Српску радикалну странку. Око себе је окуљао истомишљенике убеђујући и промовишући Програма Српске радикалне странке. Сви ми који се данас налазимо у Српској радикалној странци ту смо због програма Програма Српске радикалне странке и идеологије Српске радикалне странке. Ми смо се пред Богом и у цркви заклињали на оданост тој идеологији. Сви смо ми смртни људи и сви ћемо ми једног дана отићи, али желимо да нас ова идеологија, ова странка надживи – истиче она.

Поп-Лазих је казала да су у странци све одлуке, док је Војислав Шешељ био на слободи, доношене тако што је о свему одлучивала већина, и навела да се у странци ауторитарно понашао Томислав Николић.

– Као неко ко је већ дуго година потпредседник странке, близак сарадник Војислава Шешеља, а и Томислава Николића, желим да вам кажем и стојим иза тога, да никада ниједну одлуку у Српској радикалној странци, у време док је Војислав Шешељ био у Србији, на слободи, нисмо донели а да се није чуло мишљење сваког члана неког органа. Већина је одлучивала, није увек било једногласно, али смо се повиновали онда ставу који је искристалисан. Откад је Војислав Шешељ отишао у Хаг, то се више није дешавало. Ауторитарно се у странци понашао Томислав Николић. Он је мислио, или је помислио у једном тренутку, да је он Српска радикална странка, и тада је одлазећи рекао: „Иза мене спушта се једна велика завеса, Српска радикална странка нестаје, неће моћи да иде даље онако како би ишла да сам ја ту”. На тај начин понизио је не само нас, своје најближе сараднике, који смо толико радили на томе да ту идеологију приближимо, свако на свој начин, грађанима Србије, неки од нас су имали могућност да се појављују у медијима, писаним, штампаним, неки у парламенту да говоре о томе, неки на терену. Он је понизио целокупно чланство Српске радикалне странке, јер ништа мање није значајан онај човек и онај члан Српске радикалне странке који је на бирачком месту на дан избора, који носи и разноси новине, страначки

лист „Велику Србију”, који учлањује нове чланове странке итд. Сви ти људи су на конгресу гласали за Војислава Шешеља, гласали за Томислава Николића, гласали за чланове Централне отаџбинске управе. Они су нас изабрали, без њих ми смо ништа. Без инфраструктуре странке нисмо ништа – категорична је Поп-Лазих.

Она је Томислава Николића упоредила са Браниславом Ивковићем.

– Мислим да ниједан члан Српске радикалне странке неће опростити овакву издају Томиславу Николићу. Једна лапта не чини пролеће! Било је таквих покушаја у нашој политичкој историји, па су сви ти људи отишли са политичке сцене. Сетите се Банета Ивковића. Томислав Николић данас је Бане Ивковић – нагласила је Поп-Лазих.

Према њеним речима, након састанка Централне отаџбинске управе знаће се ставови СРС-а о свим питањима и како ће се даље поступати, а онда ће на основу тога поступати и општински одбори странке.

– Централна отаџбинска управа заказана је за петак, 12. септембра у 12 часова, позвани су сви чланови Централне отаџбинске управе, укључујући и Томислава Николића. Сви ће они имати могућност, наравно, да говоре на тој седници, а након тога ће се искристалисати и став и одлука, наравно, гласањем. Већина ће одлучити шта и како даље. Верујем у то да ће већина чланова Централне отаџбинске управе остати доследна идеологији Српске радикалне странке и ономе због чега су и постали чланови Српске радикалне странке. Централну отаџбинску управу бира конгрес, броји 101 члана. Председник и заменик председника странке, који се непосредно бирају на конгресу, по функцији су чланови Централне отаџбинске управе, а осталих 99 на предлог председника изгласава конгрес, тако да сви они ће бити позвани у петак на састанак и Централна управа по Статуту је једина овлашћена да искључи из странке оног ко је члан Централне управе. У свим другим случајевима она је другостепени орган и одлучује по жалбама и таква одлука је коначна – рекла је Поп-Лазих.

На који начин су посланици лобирани?

Лидија Вукићевић је рекла да су чланови нове посланичке групе покушали да утичу на њу да се придружи Николићу. Као доказ за ту тврдњу она је навела да ју је Божидар Делић, пре Николићевог обелодањивања да је формирао посланички клуб, звао на мобилни телефон.

– Божидар Делић, наш генерал, ме је, пред или за време формирања тог посланичког клуба у Републичкој скупштини, девет пута звао телефоном и љутито ми рекао: „Ти се не јављаш на мобилни телефон”. Тад још увек нисам знала о чему се ради. Нисам се јављала на мобилни телефон зато што сам га тог дана заборавила код куће.

Постоје разлози зашто је дошло до овога. Није то само промена мишљења и то што се говори, нећу више да трпим ово или оно. Ту су дубљи разлози, о томе ће тек јавност да сазна и имаће шта да сазна. Посланици, ако можемо да их назовемо посланицима јер су у питању мандати СРС-а, новооснованог клуба, рачунајући можда на неко моје политичко неискство, прилазили су ми и говорили: „Ево, формирали смо, има нас толико, хајде дођи”. Ја не могу да схватим одакле неком право да га својата. То је веома некултурно! Наметање нечијег мишљења је једна врста лобирања. Посланици нису роба, они су чланови странке и не може тек тако неко да каже, узео сам овог или оног, то је по мени срамно. Ја уважавам свачије мишљење, никоме не намећем своје. Мене вређа када ми неко намеће мишљење. Ја могу да саслушам свакога, али просто имам свој став и истрајна сам у томе – каже Вукићевићева.

Она се такође слаже са потпредседницом СРС-а и каже да је све ово одавно припремано.

– Када су мене звали, рачунали су на моје политичко неискство. Не мислим да политичко искуство одређује опредељење, мислим да је то питање личности и снаге личности. У Српску радикалну странку ушла сам због програма и идеологије, и никада нисам ни помишљала да би требало да се ту колебам или да евентуално у неким ситуацијама мењам своје мишљење или да се приклоним било каквом другом табору. Нисам такав човек и веома добро промислим и размислим када доносим одлуке, као што сам донела одлуку пре пет-шест година да се учланам у Српску радикалну странку. То је што се тиче мог опредељења и мог политичког искуства, или евентуалног неискства, на основу чега су неки покушали да ме, ето, лобирају да пређем у нови посланички клуб. Нешто што је мене дубоко разочарало, потресло, изненадило као човека, то је да су неки људи данима пре ових догађаја говорили: „Ако Томислав Николић буде правно странку, ми ћемо прећи код њега”. Шта то говори? То потврђује да је све припремано. Ово се није десило у петак, оног дана када смо имали Извршни одбор, то је дуго припремано. Мене је то, морам признати, изненадило. Било ми је тужно и нељудски. Просто, има једна лепа српска изрека: „Путуј игумане, за манастир не брини” – наглашава Вукићевићева.

Р. В. С.

Смеће обично иде у канту

Гордана Поп-Лазих подсетила је да је Српска радикална странка имала сличну ситуацију.

– Један посланик Српске радикалне странке, Живадин Лекић, напустио нас је 1995. године. Тада је Томислав Николић рекао: „Смеће обично иде у канту за смеће”. Е сад, постављам питање да ли то важи и за њега. Такође је рекао: „Он није потписао блатно оставку, већ се заклео у цркви да његов мандат припада Српској радикалној странци, па нека сада размисли о својој породици, деци и унуцима”, закључио је Николић. Дакле, ко је овде нарикача, који су то двоструки аршини када су у питању неки други и када је у питању он сам – истиче потпредседник Централне отаџбинске управе.

Удар на идеологију Српског национализма

Браћо и сестре српски радикали,
чланови Централне отаџбинске управе,

Поздрављам све чланове који су остали доследни идеологији српског национализма, антиглобализма и русофилства. Ова седница се одржава у тренутку који је судбоносан не само за странку, већ и за Србију. Њене последице ће се одразити не само на нашу странку и отаџбину, већ и шире.

Ово је сукоб између две идеологије. Са једне стране је идеологија Српске радикалне странке, са друге стране је прозападна идеологија. То није никаква, наводно, мекша, реформисана идеологија Српске радикалне странке, то је идеологија која је идентична идеологији коју заступа Демократска странка, ако ту уопште и има било какве идеологије. У ствари, њу одређују Брисел, Вашингтон, чиновници из страних амбасада и олигарси попут Мишковића и Бека.

Већ годинама упозоравам руководство странке да стране обавештајне службе не мирују и да ће покушати да униште Српску радикалну странку. Зато ово није лични сукоб, ово је сукоб две супротстављене идеологије. Ово је сукоб слободарске идеологије Српске радикалне странке против идеологије вазалног односа која ће дозволити, зарад личне користи, да Брисел, Вашингтон и тајкуни униште будућност наше отаџбине, да је у потпуности економски ослабе и територијално распарчају. Европска унија отима део наше територије, а они кажу – то је прихватљиво. Ако сада поклекнете, будите уверени да ће наши потомци ускоро радити као слабо плаћена радна снага у нашој и у земљама Европске уније, као Бугари, Румуни и Пољаци, чију је економију Брисел упропастио, и да ће нас се стидети.

Ми желимо да будемо равноправан партнер у Европској унији, без условљавања, са Косовом и Метохијом у саставу Републике Србије. Ако останете доследни, има наде за Србију. Уз руску помоћ и помоћ других јаких слободарских и пријатељских земаља, можемо да створимо стабилну и економски јаку државу коју ће уважавати у целом свету. То је реалност, а остало су патетичне фразе. Фраза да хоћемо и на Исток и на Запад, да је Србија кућа са двоја врата, је неодржива. Србија није железничка станица. Ми говоримо само истину и не понашамо се као политичке проститутке. Наравно, марионетска група ће вас убеђивати у супротно, да се може седети на две столице, да они мисле на будућност и ваше деце, а не само своје, и слично. Али, ако искрено и храбро преиспитате своја осећања и савест, знаћете да то није истина, знаћете да покушавају да оправдају своју издају.

Браћо и сестре, ја сам свој избор одавно направио. Никада се нећу помирити са тим да западне агентуре и тајкуни, који су њихов финансијски инструмент, воде ову странку. Никада се нећу помирити са онима који отимају Косово и Метохију и растачу нашу земљу. Не може бити помирења између мене и марионетско-издајничке групе која жели да промени идеологију странке у тренутку када нам убијају људе на демонстрацијама, испоручују српске главе, а Европска унија поставља да поставља нове услове и захтева извршење нових налога који воде ка урушавању нашег суверенитета и територијалног интегритета. То раде управо сада на глуп и примитиван начин, не увиђајући у својој похлепи да је Русија поново стала на ноге и да жели да помогне Србији, економски и политички, и на сваки други начин, не увиђајући да су се после осам година досовског мрака стекли услови за васкрс Србије. И управо сада, када је требало појачати напоре за ослобођење Србије, они хоће да промене идеологију странке која се очувала и у тежим околностима. У томе никада неће успети. Идеологија Српске радикалне странке је бесмртна.

Смисао мог живота је у борби за слободу мог народа, за одбрану његових националних вредности, у борби за истину о моме народу. Они који су хтели да следе тај пут прикључили су се Српској радикалној странци. Никада никога нисам обмањивао да је то лак пут. Не обмањујем ни сада. То је најтежи пут, јер српски народ има тешку и несрећну историју, историју пуну искушења. Имао је велику шансу да у средњем веку израсте у ред највећих европских народа. У време Немањића било је Срба колико и Енглеза, а онда се десило оно што нас је увек пратило као највећа несрећа – неслога, нејединство. После смрти цара Душана царство се поделило. Великаши су више снаге губили у међусобним сукобима и ратовима него одупирући се спољним непријатељима. Та неслога је главни кривац пропасти српске царевине. Она се и касније појављивала када нам је било најтеже, као што се и данас дешава.

У сваком новом изазову долазило је до издаје, управо као и данас. Они вам нуде лакши пут, али по коју цену? Лажу вас и обмањују да границе нису важне јер оне, наводно, нису важне у Европској унији. Ако изгубимо територију, ко смо и шта смо, и где је крај тој отимачини? Без државе немамо ни слободе.

Ми се сада налазимо у једној од најтежих борби за очување отаџбине. О онима који покушавају да униште идеологију српског национализма, не желим да говорим. О њима ће довољно рећи време и историја. Могу да се послушим Есхиловим речима: „Никада не бих своју муку мењао за њихов слугерањски посао”.

Браћо и сестре, српски радикали, на вама је данас велика одговорност. Бирајте, или Српска радикална странка или марионетска прозападна група. Ја верујем у вас. Када данас одбранимо Српску радикалну странку и њену идеологију, то ће бити велика победа за Србију.

Живела Српска радикална странка!
Живела Велика Србија!

Војислав Шешељ,

Хар 11. септембар 2008. године

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке

Томислав Николић искључен из Српске радикалне странке

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке одржала је 12. септембра 2008. године седницу, на којој је присуствовало 90 чланова, са једном тачком дневног реда: „Дисциплински поступак против чланова Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке због повреде члана 205 Статута“.

Апсолутна већина чланова Централне отаџбинске управе у својој дискусији је осудила покушај бившег заменика председника Српске радикалне странке, Томислава Николића, да уништи Странку и измени њену идеологију под изговором да је реформише и модернизује.

У дискусијама су се могле чути и констатације да се ради о покушају разних непријатељских обавештајних служби, које су пажљиво бирале тренутак да изазову наводни сукоб двеју или више струја у оквиру Странке, свдећи их на терен личних анимозитета, а у циљу слабљења утицаја Српске радикалне странке у друштву како би уништили сваку наду грађана Србије у могућности повратка достојанства и слободарског духа, без чега не може бити ни бољег живота у Србији, а самим тим ни богатијег друштва.

Централна отаџбинска управа је акламацијом прихватила писмо којим се председник Странке, др Војислав Шешељ, обратио члановима Централне отаџбинске управе и целокупном чланству, и изразила своју потпуну сагласност са његовим садржајем који описује садашњу ситуацију у Странци која је, као што је рекао, „судбоносна не само за

Странку, већ и за Србију”, као и да ће се њене последице одразити не само на Странку и на отаџбину, већ шире.

У току дискусије у којој је учешће узео већи број чланова ЦОУ, међу којима и Томислав Николић, група окупљена око Томислава Николића, заједно са њим, напустила је седницу.

Централна отаџбинска управа је једногласно донела одлуку да из чланства Српске радикалне странке искључи Томислава Николића на основу члана 205, став 2, тачка 1, и 3, а Божидара Делића, Јоргованку Табаковић, Гојка Радића, Драгана Чолића, Мићу Роговића, Ото Кишмартона, Зорана Машића, Стефана Занкова и Зорана Антића на основу члана 205, став 2, тачка 1 Статута Српске радикалне странке.

Након обраћања Томислава Николића, Централна отаџбинска управа је осудила његов нечасан чин у најосетљивијем тренутку за Странку, док њеном председнику прети наметање браниоца, што би могло да доведе до погубних последица и што би, у крајњем случају, значило његову ликвидацију у Хашком трибуналу, као и у тренутку када је у земљи већ сазрела ситуација за обарање прозападног режима услед великог незадовољства народа и промењених међународних околности у којима Русија има једну од кључних улога у решавању многих међународних криза, па и наше.

У наставку текста објављујемо стенограме говора чланова Централне отаџбинске управе, опрема текста је редакцијска.

Драган Тодоровић: За данашњу седницу Централне отаџбинске управе предлажем следећи дневни ред:

– Дисциплински поступак против чланова Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке због повреде члана 205 Статута Српске радикалне странке

Има ли предлога за измену и допуну дневног реда? Уколико нема, стављам дневни ред на гласање.

Ко је за?

Има ли неко против?

Констатујем да је већином гласова усвојен дневни ред.

Прелазимо на дневни ред.

На основу члана 75, став 1, алинеја 6 Статута Српске радикалне странке, Председнички колегијум Српске радикалне странке предлаже Централној отаџбинској управи да покрене дисциплински поступак против Томислава Николића, због дисциплинског прекршаја из члана 205, став 2, тачка 1 и 3 Статута Српске радикалне странке, и сходно члану 206, став 1, тачка 2, предлаже изрицање дисциплинске санкције искључење из Српске радикалне странке.

Образложење: Дана 5. септембра 2008. године, Томислав Николић је Председничком колегијуму Српске радикалне странке поднео оставку на функцију председника посланичке групе и заменика председника Српске радикалне странке. Након тога, формирао је нову посланичку групу у Народној скупштини Републике Србије под називом „Напред Србији”, што представља прекрајање изборне воље грађана Србије и кршење основних принципа парламентарне демократије за коју се залаже Српска радикална странка. Осим тога, г. Николић свакодневно својим активностима и наступима у јавности износи ставове који су супротни програму и политици странке. Уз то је неовлашћено, из архиве странке, изнео страначку документацију.

Отварам дискусију.

На почетку дискусије Гордана Поп-Лазич прочитала је писмо које је председник СРС-а, проф. др Војислав Шешел, из Хага упутио члановима Централне отаџбинске управе. Шешел је у писму нагласио да је „ово сукоб између две идеологије. Са једне стране је идеологија Српске радикалне странке, са друге стране је прозападна идеологија. То није никаква, наводно, мекша, реформисана идеологија Српске радикалне странке, то је идеологија која је идентична идеологији коју заступа Демократска странка, ако ту уопште и има било какве идеологије. У ствари, њу одређују Брисел, Вашингтон, чиновници из страних амбасада и олигарси попут Мишковића и Бека”. Писмо је поздрављено великим аплаузом.

Затим се присутнима обратио Томислав Николић.

Томислав Николић: Баш да не прође без иједне речи, а могло би и тако да прође. Нисам чуо шта ми се ставља на терет. На терет ми се стављају потези које сам вукао заједно са Војиславом Шешелом. До пре пет дана то су били заједнички потези. Лепо је то, добар сте аплауз направили, али Војислав Шешел је говорио о ономе што смо заједно радили. Само ми реците сада овде у очи, ви што говорите свуда све о мени, а где сам ја то издао политику Српске радикалне странке? Ако сам ја слуга европски, онда смо заједно Шешел и ја, јер, господе, ја имам писани текст да смо заједно договорили гласање, и сви сте били присутни, ви који ме највише нападате. Што тад не рекосте Војиславу Шешелу – немојте, то је издаја. Јесам ли ја то измислио? Четири године говорим о кући са двоја врата, што данас напад на то? Кад је то доносило гласове, то је била добра политика. Када има толико мудрости у странци, што ме не опоменуште на време да не причам о Европи и о Русији, него да причам само о Русији. Ја бих то поштовао, ја сам мислио да сте ви то једва дочекали.

Какав сам ја то издајник? Какав сам ја то мултимилијардер? Што сте се обрушили на моју децу? Мислите да ја то могу да опростим? Ко је сутра од вас на реду? Ко буде помислио добро, ко буде смео да каже нешто, Тодоровић први. Сведок је свега шта смо проживели заједно, ја ценим његово поштење, кад-тад обиће му се то о главу. Не везује нас више ништа, ја вас не мрзим уопште, немојте да ме мрзите, немојте да по налогу бучете, дерете се, вичете, чему то? Имаћете прилику за политичку борбу, ево у Скупштини. Видећемо. Ја идеологију српског национализма поштујем, само је не препознајем у странци. Нисам је препознао ни када је Милошевић издао, ни када је Коштуница издао и испоручио људе у Хаг, и кад Тадић издаје и испоручује људе у Хаг. А ми имамо само Тадића на нишану, што немамо сву тројицу? Јесмо ли ми издали Крајину, јесмо ли ми издали Републику Српску, јесмо ли ми предали Косово, или Милошевић, а ми сарађивали с њим и после тога. Јесмо ли добили налог да с Коштуницом никад не идемо у коалицију, како сада да идемо с њим, размислите мало.

Ја немам намеру уопште да вас убеђујем, нити било кога од вас зовем, баш ме брига. Немате данас чему да се радујете, ја се не радујем уопште. Али не зато што сте ви у праву, него смо разбили једину снагу. Ако мислите да је то могло више да се издржи, питајте ове људе овде шта ће бити кроз месец дана, хоће ли моћи да издрже.

Гордана Поп-Лазич: Моћи ће.

Томислав Николић: Да, зато си плакала пре два дана на мом рамену и жалила се на све који седе око тебе. Ма баш ме брига, нећу да се свађам са вама, немој, молим те, Гордана, да ми не... завршићу ово и изаћи ћу.

Драган Тодоровић: Тише, тише.

Томислав Николић: А ти Јадранко, ти си најобавештенији да сам ја агент енглеске обавештајне службе, је л' да? А Божа Делић агент француске обавештајне службе.

Драган Тодоровић: Јадранко, седи доле, ниси добио реч. Седи доле, Јадранко.

Јадранко Вуковић: Ја бих замолио да не изађе, да разговарам до краја.

Драган Тодоровић: Седи доле, ниси добио реч.

Томислав Николић: А, ја ћу да изиђем, али с тобом да разговарам више нећу, јер ти си окренуо председника странке. Ти и још неколико доушника. Ваши тајни разговори са председником странке су довели до овога. Е, сад се ви замислите каква је била ваша улога. Ја сам га опомињао на консултанте које има из Београда и на неколико жена које му достављају податке о странци. Ја се ничега не стидим шта сам урадио у странци, ниједног секунда који сам овде провео. Бог зна шта ће нас у животу састављати или растављати, али ја нисам издајник, и ви то добро знате, нити ја то могу да будем.

Осамнаест година, с ким сам ја то провео? Па, са Војиславом Шешелом. С ким је он провео? Са мном. Ово је било све намештено да ја изгубим тотално живце, да одлучим једном да одем из странке. Питаћете се после због чега сам ја морао да одем из странке. Да сам мало старији, не бих се више бавио политиком, јер ви сте угасили моју жељу за бављењем политиком, али нисте пробудили у мени жељу да се борим против вас. Мени је жалије него вама. Ми се сада растајемо заувек, али ми је жалије него вама. И многи од вас знају да ми је жалије него вама. И многе од вас молим да више не лажу о мени, нема потребе, нема разлога. Шта ће вам

**Николић финансијски обезбеђен до краја живота
Ја пара имам довољно за цео живот, ја имам довољно новца да проживим живот до краја како треба.**

то, то причате о себи. Шта сте тражили са мном толике године, шта сте с тим монструмом тражили, издајником, шта сам све не.

У вези с богаташима, цео комитет за одбрану је сведок да ми је рекао пред свима, узимајте паре од кога год можете за кампању. Па шта, да ми се то после пребаци. Видећете како ћете ви да спроводите кампању. Мораћете од некога да узмете новац. Све су људи доносили новац у странку, све плаћали рачуне. Ја пара имам довољно за цео живот, ја имам довољно новца да проживим живот до краја како треба, а и вама је доста тога омогућено. И вама је доста тога омогућено, живите боље од свих других. Можда ћемо да радимо за бедне плате, али боље је него не радити уопште. Ако ви мислите да смо нешто успели за 18 година бављења политиком у опозицији и да нико неће са нама, и да никада нећемо бити на власти, и да никада ниједног пријатеља нећете моћи ни да запослите ни да лечите док не питате ове друге који су на власти, је ли то смисао бављења политиком?

Странка је основана да побеђује, да буде на власти, а не да буде у опозицији. У опозицији има за нас 80 добрих плата, и путних трошкова, и свега. А за народ? Све пролази поред нас, ми гледамо, кукумавчимо, лелечемо, почели смо и да кунемо. Шта смо урадили, шта можемо да урадимо?

Ја вам се захваљујем на свим овим годинама. Захваљујем се и на овоме што радите, то ми мало отвара очи. Неће ми бити циљ да уништавам Српску радикалну странку, још нико није убијао своје дете. А нарочито молим да о томе не говорим они који су ушли пре годину дана са циљевима и са задатком, сада су најугледнији чланови странке, сада су они главни информатори. А ви дођите и аплаудирајте, ви их слушајте. И шта би било да за тај главни догађај нисам добио налог на састанку, шта би било да ми је Војислав телефоном рекао, Томо уради тако и тако? Прозивали бисте ме по новинама. А да ли се пита председник странке зашто издаје неки налог, да ли се тражи од председника странке да се то стави на гласање? Не, само се у последњих 20 дана гласа нешто на Председничком колегијуму да би се утврдило да ја немам подршку у Председничком колегијуму.

Мени је срце мирно, душа ми је мирна. Неки од вас имају потпуно мирне душе, неки имају немир. Гледајте да водите странку што год боље можете, али ја мислим да то није могуће. Ви немате тај кохезиони фактор који вам недостаје. Вас нема овде ко да мири.

Марко Миленковић: Војвода Шешел.

Драган Тодоровић: Будете ли добацивали, тражићу да изађете напоље.

Томислав Николић: Камо среће да није ни одлазио. Кад се врати војвода Шешел, он ће да среди, а дотле, а дотле? Хвала.

Николић забранио да се на

Одбору за безбедност расправља о тајкунима

Јадранко Вуковић: Браћо и сестре, господине Николићу, ја сам мало пре реговао не са намером да нешто кажем, то што сте ви мене поменули, него да вас замолим да останете овде, јер сте на посланичкој групи исто то урадили што сте сад нагавестили, одржали сте нам овде предавање, ми смо вас пажљиво слушали, и купили сте се и изишли напоље. То није било коректно. Значи, ни ја немам намеру, господине Николићу, овде да се бавимо неким детаљима за шта ви мене овде оптужујете, да сам допринео расколу у странци, то ми је рекао и овај ваш генерал Делић, да нисам ништа учинио на јединству странке. Ја се свима овде закљичем да је до пре годину дана, овде ће бар 70 посто људи потврдити, моје је размишљање било да сте ви и Војислав Шешел идеална комбинација, и због карактерних особина, и због интелигенције, памети, и тако даље.

Ја имам комуникацију са Војиславом Шешелом, и ви знате како имам комуникацију са Војиславом Шешелом, као што сам имао једно време и са вама. Та комуникација, господине Николићу, и браћо и сестре, да ви знате, Војислава Шешела је најопасније дезинформисати. Он не верује ни мени, не верује никома. За неке опасне информације, које пет пута проверава, и каже, оно што си ми рекао да се догодило није истина. Значи, њега нико не може дезинформисати, то најбоље зна Томислав Николић.

Када сам ја уочио, господине Николићу, да се нешто дешава са вама, односно са нашом странком, или да ви нешто спремате, то се догодило прошле године, не знам у ком периоду, када смо ми имали две седнице Одбора за безбедност, у два дана. На једној седници Одбора за безбедност расправљало се о годишњем раду МУП-а Србије, на другој, сутрадан, о раду агенције БИА. Ја сам члан Одбора за одбрану и безбедност, на том првом одбору са господином Јочићем нас су прозивали, а и ви то добро знате, Велимир Илић зна и више, да међу нама нема ниједног који сме помињати тајкуне, пре свега Мишковића, за кога имамо доказе да је највећи тајкун у Србији. То су речи Велимира Илића, ја имам „Курир“ који је то објавио. Велимир Илић је у то време, у ствари, прозивао вас, јер јасно је да нико од нас не може контактирати са Мишковићем, и уопште то мени није битно. Наравно да ви можете контактирати и разговарати, али алузије су да тај Мишковић некоме даје паре. Ја сам на том одбору прозвао Мишковића и рекао господину Јочићу: „Господине Јочићу, ја сам мали радикал и прозивам Мишковића, молим вас, дајте да рашчистимо једном зашто министар Велимир Илић прозива Мишковића, и ја мислим да је тајкун, и ја мислим да би органи правосудни и полицијски требали то питање да рашчисте, а да сам ја министар полиције, не бих се са грбаче Велимира Илића склопио док ми не кажу о чему се ту ради“. Он је ту човек покушао да објашњава, пустите новине, и тако даље. То је први дан.

Сутрадан, долазим на одбор где се расправља о извештају о годишњем раду БИА, крећемо ми у Плави салон, Александар Вучић трчи за нама, ево ту су ми сведоци Наташа Јовановић, Милорад Буха, генерал Делић, Петар Јојић и не знам да ли сам некога заборавио. Александар Вучић нас у један хошак скупио, пошто су се већ новинари окупили у холу нама иза леђа да би слушали, и Аца каже следеће: „Морам да вам саопштим једну непријатну ствар“, молим посебно генерала Делића да ме слуша, па нека каже да ли лажем, „Томислав Николић је наредио да на одбору, где се расправља о раду БИА, не помињете тајкуне зато што ви не знате који од њих нас финансирају“. Ми смо се погледали, у чуду се нашли, и тада нам је свима јасно било, мислим чак и генералу Делићу, да се ту нешто чудно дешава.

Господине Николићу, овде сте неколико ствари неко ректно пренели Централној отаџбинској управи. После тога долазе избори, председник странке вама каже – узмите новац од тих ваших кога имате, јер он зна за ваше контакте са свим тим тајкунима, укључујући и Предрага Ранковића Пеџонија, узмите, не помињите од кога, али вас молим овога пута немојте узимати кредит, немој да се странка задужује и тако даље. Значи, ово су ствари везане, да не би испало да је вас Војислав Шешел терао да узимате паре од тајкуна. Дакле, то није коректно. Од тада, господине Николићу, дешава се ово што се дешава.

И још једну ствар у вези с овим што је био повод да ви поднесете оставку. Када говорите о Споразуму и о амандману, истина је да је на том састанку тако речено. Али, господине Николићу, од тада па до дана када се ово догодило, ви сте три пута можда били на састанку. Између, све време ви сте разговарали, договарали тај споразум са неким другим. Требало је да Војиславу Шешелу кажете, на Колегијуму, на

састанку тима на који не долазите, ја нешто договарам, оно што смо се договорили, хоћемо ли, нећемо ли. Ви сте нас све изненадили у Скупштини, јер су чланови Одбора добили задатак – то подржите на одбору. Ми смо међусобно разговарали, ја сам тог тренутка био у ресторану, пет-шест другара је дошло, шта се ово дешава, јер ови који нису чланови тима не знају за тај разговор и договор. Значи, нисмо се састајали. Нисте долазили на састанке тима, најнередовнији сте били. Толико, кад причамо о истини.

А кад причамо о моралу, господине Николићу, ових дана читамо ваше интервјуе, синоћ сам вас гледао на телевизији, ви сте врло интеллигентан, паметан и врло лукав човек. Ви сте синоћ изговорили како волите његову породицу, како бринете о њој. Ви сте, господине Николићу, како ми обезбеђење каже, о коме ја водим рачуна тамо, можда сте шест пута били у тој кући откако је Војислав Шешелј отишао у Хаг. Тако ви бринете о тој породици.

Дакле, што се тиче ових других ствари, где ви мене оптужујете да сам ја допринео овом расколу и да сам нешто дезинформисао, не бих желео да овде износим, мада сам припремио, мислим да није време, то ћу говорити за говорницом па ћемо се суочити, па ћу ја изнети своју причу, ви ћете своју, ја ћу своја документа, ви ћете своја. А што се тиче ваше породице, оно што ја вашој породици лоше мислио, нека буде мојој. Значи, никада ми на памет пало не би, чуо сам да неко прети и сваког бих осудио када би неко кренуо на ваше дете и тако даље.

Што се тиче кетве, господине Николићу, тиме ћу завршити, ја сам дао „Правди“, ја не знам чија је та „Правда“, кетву, све оно што је речено, да се односи на мене и моју породицу ако издам Војислава Шешелја. Зашто би вас та кетва погодила ако се нисте састајали са Борисом Тадићем и договарали шта сте договарали? Значи, ви сте рекли, чуо сам се телефоном, овде има пет људи који знају да сте у четвртак били код Бориса Тадића. Ја нисам информисао Војислава, него један ваш блиски сарадник, да му не бих сад име помињао. Он је рекао да сте ви били код овога, а тај је био код неког Ракића, ја не знам те људе. Вероватно мислите да сам и ја ту допринео, а том ћу рећи када буде овде, јер није овде тај човек.

Господине Николићу, нисте коректни, о моралу ћемо причати за скупштинском говорницом, и ви сте пре више месеци, овај Гојко Радић, видећете шта вам Гојко Радић, главни кадровик, ради, где ме људи из Војводине назову и питају јеси ли ти шпијун Војислава Шешелја. Је ли срамота бити сарадник и шпијун Војислава Шешелја? Информатор, како ви кажете. Информатор је, господине Николићу, сарадник Службе, онај који контактира са Службом и даје податке. Има и таквих вероватно међу нама. Али, Војиславу Шешелју не можете ни ви ни ја бити информатор, могу бити сарадник, сарадник који ће му рећи оно што има да каже.

Према томе, господине Николићу, жао ми је што мислите да сам ја допринео овом расколу, али ћемо за скупштинском говорницом осветлити ко је допринео и које су силе допринеле, то јест. И само ћу вас подсетити кад сте нам рекли у кући Славка Јерковића: „Ако завршим овај посао у Швајцарској, обезбедићемо странку на дуже стазе.“ Око те Швајцарске причаћемо за скупштинском говорницом и око пројекта изградње гасне термоелектране у Новом Саду. Ја имам документацију за то и видећемо каква је улога ваша била у свему томе. Захваљујем се.

Томислав Николић: Ја бих замолио сада ту документацију, ја сада излазим из странке, одмах сада.

Јадранко Вуковић: Може...

Томислав Николић: Ја бих замолио само...

Драган Годоровић: Молим вас за ред.

Јадранко Вуковић: Не, не, господине Николићу, у Скупштини ћемо...

Томислав Николић: Па, немојте у Скупштини, хајде да видимо у странци, да видимо ту документацију.

Николић месецима одбијао Шешелјеве телефонске позиве

Наташа Јовановић: Браћо и сестре српски радикали, ја сам поносна због чињенице да сам обичан члан Српске радикалне странке, а верујем да сам својим радом и поверењем свих вас и руководства странке, пре свега Отаџбинског конгреса, заслужила да будем члан Централне отаџбинске управе. Желим да кажем оно што ми је пре свега на срцу, мада ћу настојати да не говорим емотивно, јер како ме је научио председник странке, проф. др Војислав Шешелј, када заступам идеологију странке за коју сам спремна живот да дам, и то радим уназад 17 година, морам да искључим све оно лично што ме погађало годинама, а што овог тренутка желим да изговорим и да присутни Томислав Николић чује.

Ја сам неко ко је добро васпитан у својој кући. Мој покојни отац је један од оснивача Српске радикалне странке. Ја сам неко ко је спреман у сваком тренутку, то ви врло добро знате, својом пожртвованошћу да браним сваког члана Српске радикалне странке. Свуда и на сваком месту. Некада је то неки, условно речено, инцидентни потез, али увек са срцем и са чињеницом да то радим због тога да се борим за Србију, да се борим за оно због чега сам се обавезала и Статутом и Програмом странке и дала реч, пре свега, људима са којима живим и радим у мом родном Крагујевцу.

Мене је дубоко погодила чињеница да је господин Николић, који је мој суграђанин и који ми је од почетка давао и могућност и сугестије да стварам странку на подручју Шумадије. Пошто је он, одлазећи 1992. године у Београд, оставио странку у тој инфраструктури каква јесте, ја сам крајем 1993. године са позиције секретара Градског одбора, а на предлог председника странке, кренула да стварам шумадијски Окружни одбор Српске радикалне странке.

Ја данас долазим на седницу Централне отаџбинске управе, пошто је обијена канцеларија у којој сам почела да стварам странку са сарадницима, са хиљадама српских радикала у Шумадији. Из те канцеларије, за коју су ми рекли они које је инструментализовао Томислав Николић у Крагујевцу, на челу са извесним Милетом Поскурицом, дојучерашњим послаником нашег посланичког клуба, да је то канцеларија коју је добио Томислав Николић те давне 1992. године за вршење посланичке функције. То једноставно није тачно, због чињенице да смо ми тада имали још једног саве-

злог посланика, а већ следеће године још једног народног посланика, четничког војводу Срећка Радовановића.

Оно што се дешавало у Крагујевцу и да је ово брижљиво припремана акција, нисам желела и нисам хтела да видим. Пријатељски и лични контакти господина Николића и неких чланова његове породице са одређеним људима који су, наводно, незадовољни председником Градског одбора Српске радикалне странке, који је члан Централне управе, који је доследан, поштен, један истрајан човек у идеологији и заступању интереса странке. Или им сметам ја, па, како кажу, а зашто је Шешел више не води у Београд, или такве ствари. Све ми је то отворило очи након свих ових догађаја, а нарочито протеклих дана, када ја заиста морам са армијом људи, искрених српских радикала, са сиротињом, са људима који су на бирачким местима бранили сваки глас за Томислава Николића на председничким изборима, који није био кандидат групе грађана, него кандидат Српске радикалне странке и кандидат на листи коју предводи др Војислав Шешел, изабран на листи Српска радикална странка – др Војислав Шешел, кандидат под бројем један др Војислав Шешел. Можда је због тога господин Николић био љут на председника странке, што му није дозволио да се и он појави на том гласачком листићу, или сада мени отвара сумњу, мада нисам сумњичава, нисам информатор, нисам неко ко се бави неким високим шпијунским конструкцијама, као што то сада у глави има господин Николић, али је он изабран на листи, као и сви ови присутни људи овде и ова дама до јуче, на листи „Српска радикална странка – др Војислав Шешел”.

Ја бих замолила ове људе, који ће вероватно, кроз савест која се код вас пробудила, да буду искључени данас, што је предлог овог дневног реда, да врате мандате Српској радикалној странци. Јер, господин Томислав Николић ништа у Крагујевцу није урадио да бисмо ми освојили посланичке мандате, од којих је овај један, његов кадар приграбио за себе. Тај човек, кога је узео у свој посланички клуб, није обишао ниједно село, није обишао ниједно бирачко место, извесни Милета Поскурица. Није се појавио ни на једној телевизији, није донео у странку сто грама кафе. Ја нисам богата особа, и то ми не треба. Богата сам онолико колико имам васпитања и Српства у себи. Богата сам онолико колико могу да се борим за ову идеологију и за све оно што ме води кроз живот.

Сналазили смо се како смо знали и умели, ангажовали смо се колико смо могли, али господин Николић је заборавио и на своје крагујевачке радикале. Потребни су му данас они, заједно са др Поскурицом, који треба да разбијају кра-

гујевачки Градски одбор Српске радикалне странке, али у томе неће успети. Међутим, како је рекао пре неки дан Драган Жикић, који је 12 година председник Градског одбора, најжалије ми је што никада није дошао у просторије странке да са нама попије кафу. Јесте, када долазите сви ви други. За 12 година никада није позвао било кога од нас да проšetамо улицама града, да одемо заједно на ручак, да одемо у неки кафић, да идемо на пијаци. Пошто се ја крећем и живим међу својим суграђанима и волим тако да се спуштам међу народ.

Зашто смо ми променили концепт кампање за изборе 11. маја? Зар нас није др Војислав Шешел увек учио томе да треба да кренемо од најмање општине, или већ од неке, када долазимо у округ да обиђемо све општинске одборе и већину села и дођемо на митинг у седиште округа. Седамдесет осам градова сам са господином Делићем, госпођом Радетом, и осталим српским радикалима, који су били са мном у тој екипи, госпођом Поп-Лазич, пошто смо се поделили у неколико група, обишла за кампању 11. маја. Господин Николић је желео да имамо другачији концепт, да се он појави у седишту округа када се митинг одржава у 17 часова. Тешко је, и ја њега разумем, можда се човек уморио. Али, ми нисмо, господине Николићу, неки диносаурус, како ви рекосте, па немамо чиме да се хранимо. Ми смо заиста добро организована странка, окупила нас је идеја и идеологија која се никада није мењала, и часно ћемо да радимо тај посао.

Право да вам кажем, мени је лично дегутантно постало у последње време то ваше ја, па ја, па ја. Ја сам вас синоћ пажљиво слушала и натерала себе, иако не желим више да вам поклањам толику пажњу. Имали сте моју пажњу као млађе сестре или сарадника, као пријатеља вас и ваше породице, али када сте рекли да је мени пало на памет и да сам ја тенденциозно дошла у Скупштину да проклињем вас, вашу децу и ваше унучиће, извините, молим вас, онда је то превршило сваку меру. Ја сам дошла са жељом, тог дана као и увек, да браним интегритет Српске радикалне странке и да упозорим и себе, и своју мајку, и свог брата, и све своје у породици, да никада не раде то што сте ви свесно, после сам сазнала, урадили. Да ли сте се тог четвртка састали, ја не знам, али сте нам у петак рекли да сте се чули телефоном са Борисом Тадићем. Па, што ми нисте рекли у Народној скупштини Републике Србије на дан када смо дошли на скупштинско заседање, разговарао сам са Борисом Тадићем.

А зашто нисте хтели месецима, господине Николићу, иако сам вас молила, да разговарате са председником странке др Војиславом Шешелом? А зашто се нисте јављали на телефон и како вас није било стид синоћ да кажете да ви имате картицу и телефон на који не примате позив? Зар нисте толико пута у мом присуству рекли да имате пропуштени позив, а да се нисте јавили? Зар ми нисте рекли да вам је потребан позив да бисте отишли у Хашки трибунал? Када сам видела да се нешто дешава, и као искрени пријатељ ваш, а пре свега члан странке који се бори за јединство, замолила да евентуално неку личну сујету ставите по страни. Ја никада нисам говорила, нити ћу говорити ружне речи о људима са којима сам провела толико година.

Генерала Делића познајем краће. Био ми је колега и сарадник у Скупштини и заједно смо делили и добро и зло. То је његов избор и његова ствар. Ја поштујем то да неко промени своју идеологију преко ноћи, али не могу то да оправдам. Поштујем да сви имамо свој пут, али ми смо много већи, верујте, и време ће то да покаже, остаћемо на овом путу и не треба нам персонификација поред председника странке. Не треба нам да говоримо о томе да је нека личност важна, а да смо сви ми остали неважни. Важни смо у Крагујевцу и моја маленкост, ево ја сам ситан, обичан члан странке, и Драган Жикић и неки тамо Пера Перич, кога не знате, сви

смо једнако заслужни за резултат који је освојила странка на изборима. Зато бих вас замолила, ако то уопште вреди у вашој повређеној сујети, да тако не причате о дојучерашњим сарадницима, о томе да смо ми неки неписмени људи и да ће неко други нама да пише законе, односно амандмане на законе, да ми ништа не читамо и да смо глупи. Ја сам много више тога о законским предлозима и пројектима за протеклих осам година, господине Николићу, прочитала од многих људи који су вама пришли у овај посланички клуб. Један од њих не зна да разликује општи од појединачног акта, један од њих не зна да напише амандман на одлуку Скупштине града Крагујевца, један од њих не зна да поштује оно што смо ми стварали 18 година.

Не знам како сте приграбили те људе, како сте их ви преобратили на путу од странке, када сте рекли да нећете да нас делите, седели сте поред мене, нисте желели да ме саслушате, отишли сте у Скупштину Србије и направили посланички клуб. Не знам када вам је, ако то нисте планирали, колегиња Табаковић потписала да пристаје да буде члан вашег посланичког клуба „Напред Србија”. Што сте узели слоган Војислава Шешеља? И да сте узели слоган „Свим срцем”, то је слоган који је измислио мој пријатељ за вас у кампањи, кога никада нисте поменули, то ви врло добро знате, слоган „Свим срцем” који је допринео у највећем делу да се ви приближите многим грађанима Србије. И како, када је поменула госпођа, наша колегиња, која је имала те одласке па повратке у Српску радикалну странку кад год јој се нешто не свиђа, кад год јој наводно нешто поручи Војислав Шешељ, која није дошла на конгрес и на дан када је проф. др Војислав Шешељ одлазио у Хашки трибунал, који је племенит човек и који ју је, такође, звао да буде заједно са нама. И, нема везе, он је велики човек и све ће да опрости. И не изненађује ме ова његова реченица где каже да неће више да говори о вама. Ви сте за мене политичка прошлост и борићу се и учинићу све да ви будете политичка прошлост и за грађане Србије.

Познајући вас, и то колико ви не волите да радите на терену и нисте вични да организујете рад странке, у шта сам се лично уверила, јер је нашу странку од одласка председника Шешеља у Хаг на својим плећима носио Извршни одбор, општински, окружни одбори, месни одбори, а не ви као појединац, зато смо их тако поставили, тако се организовали. Ја мислим да сте ви ово урадили само да напакостите Војиславу Шешељу и да ваша политичка каријера неће да иде у добром правцу, и ви једноставно немате ни организационо ни, како год хоћете, ни идејно људе, не знам око које ћете идеје и идеологије да их окупите да бисте пласирали и трајирали неки свој пут.

Јуче ми је једна моја школска другарица, која је доктор политиколог, а запослена је на Радио-телевизији Србије, рекла не да је изненађује, него је фрапирана чињеницом да емисија „Интервју” на Радио-телевизији Србије, која није емитована неколико месеци, ексклузивно иде синоћ уочи седнице Централне отаџбинске управе. Нема везе. Било је приватизације и контаката са посланицима запосленим у нашим националним медијима. Зар ви мислите да смо ми глупи и да не знамо то да радимо? Али нећемо да вучемо за рукав ни Мишковића ни Бека.

И само ми одговорите, господине Николићу, зашто сте ме пре две године, ја сам ћутала и сада ћу вам први пут рећи, то никада нисам рекла ниједном члану странке, ни свом члану породице кога би то погодило, зашто сте ме пре две године упозорили у скупштинској клупи да не нападам Жарка Зечевића и Милију Бабовића? Питали сте ме дословце, и ви знате да сам ја жена која живи сасвим поштено од ове велике посланичке плате, и немам довољно и не могу да правим ни поправим кров мајци у кући, а ви правите и направили сте

вилу у Бајчетини, а ј имам плату 5-6 хиљада већу од вас, ја не знам како сте ви то успели, ја иако имам велику плату издржавама и помажем колико год могу странку, помажем својој мајци која је пензионер, помажем свима који ми затраже неку помоћ, па не могу да живим и немам довољно пара за цео живот, али имам здравље, имам здраву свест и нећу никада да се обрукам. Нећу да обрукам ни свог покојног оца, нећу да обрукам Војислава Шешеља, нећу да обрукам све ове људе. Али ми реците зашто сте ме то питали. Зар није требало, заиста то нисам урадила, да прозивам такве лопове и криминалце и тајкуне, вашег пријатеља Жарка Зечевића и Милију Бабовића, или је требало да добијем пацку и упозорење да то више не радим? У мом присуству сте, када сам рекла да ја то заиста нисам урадила, а могла сам и хтела сам, али то није била тада тенденција наступа наше странке, послали поруку поменутом Жарку Зечевићу, вођи, једном од вођа фудбалске мафије у Србији, бившем генералном секретару фудбалског клуба Партизан, за којим се вуку и те какви репови, који је до гуше умешан у криминал, преда мном сте му послали поруку – Наташа то није рекла.

Можда ја вама нисам била добар сарадник и ово све радите преко одређене групе људи у Крагујевцу зато што сам верна идеологији и одана председнику странке. А коме другом да будем одана? Па, није мене окупила та идеја коју сте ви пласирали, него заједно ви и проф. др Војислав Шешељ.

И јако ме је, такође, као жену пре свега, погодила чињеница да сте на такав начин ружно говорили о мени и госпођи Радети када сте лично схватили, препознали се у клетви. Ја, наравно, осим онога и Лазарева клетве коју сви знамо, нисам имала никада додира са тим у некој литератури, нити сам се интересовала за то како је то кроз векове ишло и ко је и када изговарао клетве, осим, дакле, тог општег образовања које сви ми имамо. Заинтересовала сам се јер сам желела то да вам кажем са скупштинске говорнице, али ја нисам имала типски написани говор.

Ја сам заиста пронашла чак једну, тиме ћу завршити, интересантну причу из давне 1951. године, из села Кистање у Републици Српској Крајини. Када су се мештани на наговор, као што је вас неко наговорио да разбијете Српску радикалну странку, на миг комуниста, а који су то дојавили из Шибеника, окупили у Кистањама да сачекају наводно попа Ђујића, четничког војводу, који је чин војводе и пренео на нашег председника, јер је он био омражен, јер су комунисти о њима ширили лажне после 1945. године, као што ви лажете о нама, окупили су се и, нажалост, пошто су га тако гађали свим и свачим и пошто су му говорили ружне речи, том свештеном лицу, ипак су видели да није војвода, односно поп Ђујић, него њихов владика. Немојте да ударате на оно што је свето, јер је тада једна заиста мудра жена, извесна бака Даница, у Кистањама рекла: „Дјецо, због овога што сте радили Бог ће вас проклетити и ви ћете да сносите грехе ко зна колико наредних година зато што сте ударили на нешто што је свето, зато што сте ударили на цркву.”

За мене је моја Српска радикална странка исто као и Српска православна црква и наша вера. И, нажалост, десило се, сведок тога је и господин Милорад Буха, у Кистањама данас нема више ниједног Србина, све куће су зазидане, порушене, попаљене. Немојте да желите такву судбину Српској радикалној странци. И ако кажете да нам то не желите, ја из ваших јавних наступа видим да је то ваша жеља. На вашу жалост, а на нашу срећу, ја ћу се борити докле год могу са оволиким знањем колико га имам.

Пре свега ми је важно поштење, пре свега ми је важно да имам око себе овако дивне окупљене људе и да свугде у Србији Српска радикална настави овим путем и да тако, у ослобођеној Србији, ако успемо то да урадимо до доласка председника Шешеља, ми будемо једина нада и браник за све на-

паћене Србе у Србији и за све грађане Србије којима смо обећали, сви ми заједно, и тако добили два милиона гласова, а не ви лично као Томислав Николић, да ћемо да оправдамо њихово поверење. Хвала вам на пањњи.

Након тога члановима Централне отаџбинске управе обратио се генерал **Божидар Делић**: Поздрављам вас, драги пријатељи, чини ми се да, ево већ од данас, почињете да нарушавате једну традицију која је била до сада у Српској радикалној странци. Чак сте гледали и коме ћете воду да поделите. Мени је, рецимо, требала вода, вероватно би ми то била последња прилика да је попијем овде у странци.

Ја знам, у овој сали... (не, не, хвала, не треба) ... у овој сали су од првог до последњег све поштени људи. Ја знам да наша странка има десетине, десетине хиљада изузетно поштених људи. Ово је најјача странка у Србији. Ову странку је свакако требало сачувати јер је данас, у ово време, била најјача. Али, ја знам да од вас који седите овде само десет посто људи зна праву истину, шта се у странци дешава у последњих годину дана, како се проблеми интензивирају у последњих пола године и како су се посебно интензивирали последњих недеља.

У писму се каже, издајници и марионете. Ја сам, значи, тај. Знате ко су марионете? То су оне крпе са којима може да ради шта ко хоће. А ја сам одлучио да одем управо зато што нисам крпа и зато што то никад нисам био. Јуче сам читао у новинама нешто што је рекао Немања. Готово све што је рекао је тачно. Хајде, могу да кажем, у странку сам дошао готово јуче, и дошао одмах и у Централну отаџбинску управу, и у Председнички колегијум, и постао посланик. Али, ја ништа од тога нисам тражио, и ви то знате. А зашто сам ја... нисам ја дошао у сукоб са Немањом, и никад не бих дошао у сукоб ни са њим ни са једним другим чланом. Али видео сам, тај четвртак и петак су кључни. Руши се странка.

То што сам рекао Немањи, нисам рекао само Немањи, али очекујем, знам да има комуникацију, и кажем, Немања, молим те, зваће те председник, реци му шта год хоћеш, реци му и најгоре, али покушај. Онда сам рекао Драгану Тодоровићу, Драгане, зваће и тебе, покушај, ово је крај странке. Рекао сам то исто Аци Вучићу. Била је ту и Гордана, и Вјера, и Наташа. Ја сам знао да мене неће звати, али то се односило на све оне које ће председник звати, јер је то тај викенд који је био последњи, или ће се нешто променити или се странка распаде. Ја сам само био запањен чињеницом, ја не видим Игора Мирковића, значи он је реаговао, покушао је, реаговао је Аца Вучић, ја сам реаговао можда не баш тако успешно како су то они покушали, али ништа није било на самом састанку. Ја сам знао да останемо даље. Отишао је Тома, отишао је Вучић за њим, да се договоримо, и договорили смо се били да то саопштење не иде, него да седнемо ту па да заузмемо јединствен став, онога кога председник сутра зове да му каже – председниче, не може тако, оде нам странка, уништисмо је.

Знате шта је Вучић рекао, рекао је, свака вам част, јебаћу вам мајку најбољој и јединој странци у Србији. И нико од вас не реагује. Ја сам се зачудио, господе, ови људи овде нису ништа криви, нас 15, односно 14 нас је било тамо, ми смо највећи кривци што смо разбили странку јер нисмо реаговали. У четвртак, ево, нека кажу и госпођица Наташа, и Вјера, и Гордана, и оне су причале са Томом, ја сам једном или два пута причао са Томом, али сам причао и са њима, молио сам их, ви сте жене, чујете се са председником, гасите ватру, гасите ватру, видите да у странци имамо проблем, да се не деси оно што је најгоре, да се не поцепамо сада. Ја сам то желео и тако сам стварно мислио. Ја нисам знао колико оне имају могућности да утичу на председника, али ме заболело како смо се сви брзо покупили у петак. Моје је мишљење било да смо рекли – ноћивамо овде, ноћивамо да до ујутру

донесемо неку одлуку. Тодор ми каже у понедељак, каже, састанак је био завршен. Па ако је састанак био завршен, онда је било завршено и са нашом странком, а ја нисам хтео да се са тим сложим.

Ја сам и Јадранку говорио, исто смо говорили, видели смо да постоји проблем у странци. Јадранко, оно, молим те, оно што говориш везано за оне састанке БИА, били су. Ти знаш да сам ја написао 11 питања, да су била непријатна, да сам их свих 11 поставио и да ме после звао Булатовић, када је изашао у ходник, загрлио ме и молио: „Генерале, молим те, ставио си ме у тешку ситуацију. Када ти нешто треба, или нека информација, немој, јер као дошло је до... код једног питања до отицања неких података, тражи све што треба.” Али, то што је рекао Вучић, били су у питању аргументи. Значи, можда ће нас неко од ових подржати. Ако имате аргументе, ударите, мада то и није била... могла је да буде тема и могла је кроз неке тачке да се спроведе.

Оно што је помињано, овај, паре. Сећате се да нас је председник питао: Имате ли паре за изборе? Тома је рекао, имамо, Вучић је рекао, узећемо кредит. Војислав је рекао – па, ми никад нисмо узимали кредит, како кредит? Па зар се узима кредит, господе, ако имамо паре? Вучић је рекао: Председниче, узећемо кредит и вратићемо га до септембра. Ја сад не знам да ли је узет кредит за изборе, ја верујем да је узет, ја верујем и да је враћен. Па ако се имају паре, онда тај кредит свакако нам није потребан.

Шта ме заболело? Ја лично са господином Шешелом имао сам изванредан однос. Мене је некад чудило кад ми неке од мојих колегиница кажу, како то разговараш са Шешелом. Па сасвим нормално, кад човек са мном разговара нормално, ја са њим нормално. Он нешто каже, ја се са тим не слажем. Па, каже, рећи ће ти нешто председник. Никад ми ништа није рекао. Са изузетним поштовањем се односио према мени, исто као и ја према њему.

У последњих годину дана немам ни викенда, ни дана, јер спремам његову одбрану као вештак. И апсолутно ми то није тешко. Али ми је тешко што смо ми, не он, него ми који смо овде, допринели да се руковођење странком промени. Да се Томислав Николић већ годину дана искључује, да то што је много паралелних веза, није то само онај наш, ја потпуно разумем и оправдавам онај наш, овај, кад се ми скупљамо, значи, везано за предмет, па нас он пита Скупштина, ово, оно. Али, комуникација, и ви то, значи, морате да потврдите, и тако је, морало је увек да буде са Томиславом Николићем, са Александром Вучићем и са Драганом Тодоровићем. То су људи који воде странку. Сви остали, па нормално, председник може да зове кога год хоће, зове своје пријатеље, и то је његово право, али се плашим да су управо те друге комуникације довеле до ових проблема.

Ја сам мислио да ћемо сви заједно моћи да утичемо да председник промени одлуку. Када сам видео да је то немогуће, да је његова одлука јача, ја нећу да кажем од свих нас, али ја беспоговорно никада никога нисам слушао, ја имам своје мишљење, и само када ме неко убеди да нисам у праву, ја то своје мишљење ћу променити. Заболело ме што сте у понедељак, када смо ми дошли, рецимо, мене је једна група сачекала испред канцеларије. Па знате шта, господе, знате шта је могло да вам се деси да сам ја други човек, да вас однесу све на носилима, срам вас било! Рекли сте, каже, шта ти тражиш у Српској радикалној странци? Ја сам и сад у Српској радикалној странци. Кажу, ово нису твоје просторије, ово су просторије Српске радикалне странке. Не, оно су просторије Скупштине. Ја сам отишао. Да је тамо била госпођица Наташа, она мени ни тад, ни никада, не може да смета, она мени никад неће бити, нити ћу ја њој бити непријатељ. Али је она поподне променила кључ. Зашто, Наташа? Ја сам јуче узео само своје ствари, ево теби твоје канцеларије.

Како је то могуће, пролазим поред људи са којима сам пио кафу до јуче, они ме гледају мрко. Наилази Вјера, наилази Наташа, наилази Вуковић, и наилази Лидија, ја дајем неки интервју новинама. И одмах Вјера, позната Вјера, гласно да и новинари чују: „Пазите, смрди, запушите носеве.“ Ако мислите да водите тако Српску радикалну странку, ви сте јој већ одредили судбину. Извините што говорим онако како можда не би требало. Ја вама са овима људима нећу, са господином Шешељем. Од мене никада нећете чути једну ружну реч против њега. Ако ме позове да га браним, то је његов избор, ја ћу увек бити тамо и знам да ћу га бранити боље него већина вас. Али, ако је под вашим притиском и под вашим информацијама, онда ме неће позвати, што ће свакако бити штета за његову одбрану.

Ја вама желим све најбоље, али ове методе, господо, које примењујете, оне неће допринети вама којима, значи, желим све најбоље, са којима се разилазим због тога што сте, кад је требало да говорите, ви ћугали. Али, ово, ово плување, ово што се ради по дубини, па дајте као нормални људи да то завршимо. Дајте да нам се људи по терену не бију, да се људима не прети, да свако искаже своје мишљење.

По овоме што сам ја чуо, ми смо најгори део странке. Па, ви онда немате никакав проблем. Када ми одемо из странке, ви ћете се очистити и ви ћете онда далеко боље ићи напред. Нека ми пропаднемо, али није у реду да се плујемо, јер запамтите, проћи ће годину дана, проћи ће две године, можда ћемо морати, кад се сретнемо, да седнемо и да разговарамо о Србији, јер Србија није ни ваша ни моја, него је заједничка и она је изнад свега. Запамтите, једног дана ћемо морати да седнемо да разговарамо о неким питањима. Како ћемо седети? Ја се нећу стидети, јер ја никоме никада нећу рећи ниједну ружну реч, али ви сте већ изговорили много ружних речи. Видите како ћете моћи да седнете за исти сто са мном или са неким другим. Ја вас нећу подсећати на то што сте рекли.

Могао бих још много тога да кажем, али закључујем, ја вам желим све најбоље. Ви сте сви одговорни људи, потрудите се да нас новине не прозивају сваког дана, да не говоре о томе како се радикали туку. Ми ћемо са ове друге стране рећи то исто, реците то и ви. Нека људи нормално седе, нека каже шта ко мисли, као што то ми кажемо овде данас, и нека ураде по својој савести. Ако кажете да сам ја издајник, верујте, ви сте мени много олакшали. Не да ми је било тешко, али кад сам видео како се ви са којима сам прешао хиљаде километара, што се каже, појео толико хлеба, како се ви за једну ноћ окрећете, а ја сам радикал, ја сам рекао, значи, без обзира на вас, моја радикалска опредељења ће остати и даље, до смрти, како се ви окрећете и мењате се за једну ноћ, верујте и да сте ми много помогли. И ако сте то урадили намерно, олакшали сте ми јер би ми било много теже, много би ми било теже да сте ме хвалили. Али, пошто сте рекли да сам издајник, да сам француски шпијун, да сам, да сам, да сам... значи, олакшали сте ми и данас ми је много, много лакше.

Ја, када вас сретнем, немам никаквог разлога да вас не поздравим, немам никаквог разлога да не питам како сте, немам никаквог разлога, ако тражите помоћ од мене, да вам не помогнем, а ви гледајте како ћете. Ви и даље запушујте носеве, као што су рекли, окрећу леђа. Ја знам, видео сам неке људе који гледају има ли некога у близини како би ме поздравили. Ја не желим никога да ставим у такву ситуацију. Ко мисли својом главом, ко сме, тај нека ме поздрави. А онај који је добио налог да нас плује, који не мисли својом главом, тај није добро дошао ни за Српску радикалну странку, тај не мора да ме поздравља, не мора себе да доводи у ситуацију да сутра изгуби посао јер се у Србији данас радикалима много прети. Ако наставите тако, по дубини ћете много, много губити. Ја вам то не желим. Хвала.

Николић бацио беџ са Шешељевим ликом и рекао: „И са овим сам завршио“

Вјерица Радета: Браћо и сестре српски радикали, ја нећу много времена ни вашег ни свог да трошим на разне лажи којима су ових дана били попуњени сви српски медији и просто је невероватно када слушамо неке људи који нас окривљују за то, али сви ми смо довољно паметни да, и ако смо имали неку дилему, после чињенице да је Томислава Николић синоћ добио ванредан термин на државној телевизији од сат времена да се обрати свима вама и да се обрати, како каже Божа Делић, људима по дубини, што он интензивно ради, онда заиста немамо на ту тему нешто претерано ни да говоримо. Морам само да кажем да је недопустиво да, господине Томиславе Николићу, синоћ на РТС-у изнесите неистине. Ја ово хоћу да кажем, да подсетим све вас који то одлично знате, да Томислав Николић није био у личној кампањи и синоћња изјава да је он исто заступао, исте идеје и у личној и у страначкој кампањи, мене је у најмању руку збунила. Не сећам се која је то лична кампања. Ово што радите, господине Николићу, одвођењем једне групе народних посланика Српске радикалне странке је крађа изборне воље. То сам научила и од професора Војислава Шешеља и од вас. Ви сте, ви сте Бранислава Ивковића прозивали издајником и проданом душом. Ја ако кажем да сте ви издајник, а јесте, и сви који оду са вама да су издајници, ја понављам оно што сте ви до јуче говорили и са скупштинске говорнице, и у свим медијима, и у нашим личним разговорима. Дакле, не видим зашто се сад изненађујете што ми вама кажемо нешто што сте ви до јуче мислили. И сада неко покушава да каже да смо се ми променили преко ноћи.

Па, како је могуће да ми, убеђена сам да ћемо након данашњег гласања сви схватити да је овде огромна већина оно што ја кажем да смо ми, а то су часни српски радикали, како је могуће да може да се каже да се већина преко ноћи променила, а да је шачица која је отишла остала на истом путу? Једноставно није могуће. И јасно је, наравно, због чега се та теза протура и у медијима и овде пред вама и код наших људи на терену, рећи ћу то мало касније, а сада само хоћу да вама поставим свима нека питања која сте, сигурна сам, врло често сами себи постављали и нисте могли да дођете до одговора, као што у неким стварима ни ја нисам могла.

Ја нећу да кажем сад, знам ја одавном да ће Томислав Николић да изда странку. Не, нисам знала, нисам веровала, била сам изненађена. Томислав Николић, ево гледамо се у очи, одлично зна колико пута сам разговарала са њим, молила га, немој да се љутиш на Воју, отиђи, саслушај га, колико пута, Томиславе Николићу? Ево гледамо се у очи, колико пу-

та си ми показао на мобилном телефону, ха, ха, са ироничним осмехом – ево га, опет ме звао, нећу да му се јавим. Ја то Војиславу никад нисам рекла, увек сам покушавала и у разговору са њим и у разговору са тобом да будем неко ко ће покушати да направи неки баланс управо зато што нисам желела, не да дође до овога, није ово никакав раскол, немојте и молила бих да се у дискусијама не користи та реч, није ово раскол, ово је одлазак Томислава Николића са још неком групом људи који су издали Српску радикалну странку, који су издали Војислава Шешеља, и ја лично заиста немам никакав проблем са тим. То је просто воља онога ко се на тако нешто одлучио, али да ли сте се ви питали, а сигурна сам да ја јесам, зашто је Томислав Николић једини народни посланик који је престао да носи беџ са ликом Војислава Шешеља, али овај беџ не значи само лик Војислава Шешеља, него значи наш бунт, наш отпор, наш став према тиранији у Хашком трибуналу. И пре свега, тако треба да буде схваћен.

Ја лично сам, опет вас гледам, опет те гледам, немам разлога, били смо на ти, нема разлога и да данас не будемо с обзиром да је ово последњи разговор између нас двоје. Била сам лично у сали, у кабинету, односно испред кабинета, Љиља је била присутна, били су твоји пријатељи који су вам чинили услугу, да си боју аутомобила усклађивао са бојом чарапа, када си после конференције одавде у изборној ноћи, овако скинуо беџ, ја то нећу да урадим ни да то демонстрирам, бацио га Љиљи на сто и рекао: „И са овим сам завршио“. Да ли су вас наши људи на терену питали: „Аман, зашто једино Томислав Николић не носи беџ?“ Мене јесу. И измишљала сам неке приче у које, наравно, ни сама нисам веровала, па забрави, па не носи, па шта новинари имају да питају, шта њих брига итд. Покушавала сам да се једноставно не прича, пре свега то су ме питали људи који нису чланови странке, а камоли чланови странке, то посебно, наравно. Нисам заиста могла да одговорим на питање народних посланика зашто се не одржавају посланички клубови, зашто се не одржавају. Да, да, Томиславе, када си држао посланички клуб са народним посланицима? Онај дан кад си овде онако иронично рекао: „Изгубио сам оставке“. А синоћ кажеш на телевизији, да би то амортизовао, да некога још овде убедиш да гласа против искључења твог из странке и да убедиш људе на терену: „Ја сам на посланичком клубу рекао свим посланицима, код мене су оставке, мени сте их дали, и од сада сте слободни да сами одлучујете.“ А ево, ту су народни посланици који су чули и то си рекао и пред новинарима, и пред новинарима си рекао, иронично такође: „Изгубио сам своју, а и оставке осталих посланика.“ Нисам умела да одговорим на питање када су ме људи питали, ни-

сам умела зато што нисам хтела сама себи да постављам то питање, и када су прозивали и у медијима и када су ме људе питали, кажу – како Тома сваке недеље вози друго ауто? Како Тома има два стана, како Тома има куће? Најискреније, ево сад те такође гледам у очи, најискреније, људима сам говорила – чекајте, па човек ради годинама, раде му синови, раде му снаје, једноставно нисам себи дозволила, не нисам дозволила, постојало је нешто у мени што је веровало да је Томислав Николић частан и поштен човек и то ми је сметало да уопште размишљам о нечему, што, кад се све ово десило, враћа се човеку, знате, филм, о много тога се размишља и много тога се закључује. Шта је суштина? Ја ћу сада да говорим о ономе што је суштина овога. Томислав Николић све ове дане, одлучио, у свим медијима говори: „Ја не могу да останем у странци коју воде Вјерица Радета и Драган Тодоровић“. Зашто то каже? Најпре зато што мисли да постоји неки анимозитет људи у странци према Драгану Тодоровићу због посла који човек савесно ради као председник Извршног одбора, па врло често и подвикне на неког од вас који сте чланови Извршног одбора, што је потпуно нормално. Зашто Вјерица Радета? Зато што се смејао мени у лице кад ја носим списак да се посланици потпишу, зато што је мени, тек сам, наравно, касније схватила да њему није било стало до тога да као секретар посланичке групе одржим ту посланичку групу, због телевизије која снима, јер су такође људи почели да ме питају: како то, откад нема Шешеља, ваше клупе полупразне? Раније је сваки посланик морао да буде на свом месту. Шта је заправо права суштина? Нашао је та два имена, могао је да удари и на Мирчића, да неће да буде у странци коју воде Мирчић, Тодоровић и Вјерица, али је суштина у томе да Томислав Николић неће да каже истину.

Томислав Николић: Хоћу код Вучића, код Драгана нећу.

Вјерица Радета: Зато што зна да би га грађани презрели, неће да каже: Нећу да будем у странци коју води Војислав Шешељ, хоћу да преотмем странку Војиславу Шешељу. Јер једина и права истина је да Српску радикалну странку води и увек је водио само професор доктор Војислав Шешељ. Томислав је никада није водио, нити ће је водити Драган Тодоровић, нити ће је водити било ко осим Војислава Шешеља и страначких органа које је предвидео Статут. Господин Војислав Шешељ је Драгану Тодоровићу пренео сада овлашћења која је имао раније Томислав Николић, то је његово право по Статуту, Статут сви знамо. Али дато је, ја говорим вама да будете чисте савести када будете гласали, чисте савести подсећам вас на оно што, сигурна сам, као свесни људи знате. Нема, не постоји овде никакав лични сукоб, овде постоји једна одлична режија преотимања Српске радикалне странке. И немојте ви да плачете за нама, немојте ви да плачете, како рече синоћ Томислав Николић, не види нас више на политичкој сцени. Е па, и гледаћемо се и ћераћемо се, Томиславе. Да ти можеш да кажеш да међу нама постоје људи који нису читали закон, него си ми ти читао законе. Па, ја сам, Томиславе, завршила правни факултет за три и по године студирања са просечном оценом 8,7, а ти си, кажеш, покупио стручњаке, па си хтео да кажеш имена, па си стао. Ваљда си хтео да кажеш Чолића, Гојка Радића, не знам кога, па си се зауставио, ниси хтео да кажеш онда. Дакле, вас све који ћете гласати на крају ове наше расправе, само молим да водите рачуна не о томе ко је у питању, да ли је издајник Томислав Николић, да ли ће сви ови који су се определили за њега заиста да оду или ће можда на неког све ово да утиче па ће и да остане, да ли ће још неко да им се придружи, све је то небитно. Српска радикална странка је јединствена, у Српској радикалној странци нема раскола, Српска радикална странка је једна једина, ми смо ти који ћемо сачувати идеологију Српске радикалне странке, они који се определе за то, убеђена сам, уосталом имамо, не може факс

да прими колико добијамо свакодневно из општинских одбора саопштења за која каже Николић да смо им ми послали па они само штанцовали и стављају печате да подржавају Српску радикалну странку на чијем је челу Војислав Шешељ. Дакле, само вас то молим и, наравно, добијамо такве факсове, нисмо добили, рецимо, из Врњачке Бање зато што је твој пријатељ и пријатеље Пеђе Тргомена украо печат и затворио странку, а на вратима странке променио браву и на вратима страначких просторија написао „Приватне просторије”. Али синоћ си рекао не телевизији, њима ће остати само печати и просторије, па немој да нам крадеш још и печат и просторије. Кажи тим својим просторијама, снаћи ће се они. Али оно што је Српске радикалне странке, биће и остаће Српске радикалне странке, наћи ћемо ми начина, нећемо да се бијемо, нећемо да се бијемо, ми смо фини људи, али ћемо наћи начина да све оно што припада Српској радикалној странци професора др Војислава Шешеља и даље буде у Српској радикалној странци. Сви ми ћемо, наравно, учинити све да максимално смањимо ваш утицај на терену, зато што не говорите истину, да говорите ово што сам сада ја рекао, а то је истина да ти хоћеш да преотмеш странку Војиславу Шешељу, а хоћеш, али нема шансе, заправо ти то хоћеш, али нема шансе, да то говориш, кажи и изађи на телевизију у ванредном термину на РТС-у и кажи: „Грађани Србије, ја више нећу да трпим да Војислав Шешељ буде председник странке, он је у Хагу.” И не знам како причаш о савести овог или оног, а како можеш ти да се помириш са својом савешћу, да изјавиш у новинама да ти је Војислав Шешељ рекао да ће њему у Хагу да се промени свест. Па чак и да јесте, рекао ти је то као пријатељу, Томиславе Николићу, али ти то сигурно није рекао јер Војислав Шешељ никада не би рекао да ће да му се измени свест. Његова свест је, хвала Богу, увек онаква каква је била. Још само једну реченицу, могла бих заиста до сутра, а знам да многи желе да говоре и молим да не претерујемо у дужини, биће времена, причаћемо и где треба и са ким треба, али је најбитнија чињеница термин када је Томислав Николић и за који је Томислав Николић изабрао да преотме странку. Петнаест дана пре, петнаест дана пред одлуку Жалбеног већа у Хашком трибуналу да ли ће Војиславу Шешељу да се наметне бранилац или неће, а наметање браниоца, зна се да подразумева смрт Војислава Шешеља. Дакле, неко да себе назове пријатељем Војислава Шешеља, а да петнаест дана пред такву драматичну одлуку покуша да Војиславу Шешељу преотме странку, ваљда да би га тамо ослабио, да би он тамо психички дошао у неку кризу, да би због, наравно, искрене жеље да сачува странку. Е па, Томиславе Николићу и сви који, љутили се или не, за мене и убеђена сам за већину овде, јесте издајници, Српска радикална странка има свог председника, Војислава Шешеља, и биће тако докле год је Војислав Шешељ жив.

Томислав Николић: Да ли могу само минут?

Драган Тодоровић: Ја бих те молио, Томиславе...

Томислав Николић: Ја бих само минут па да напустим.

Драган Тодоровић: Па види, то је твој избор али...

Томислав Николић: Али ово је срамота, ако мислите да ће Војислав Шешељ да умре...

Драган Тодоровић: Дарко Глишић.

Томислав Николић: Па зар ја нисам могао да сачекам да умре, па да преузем странку?

Дарко Глишић: Ја ћу само кратко, очигледно је да ми проблем који је настао у Српској радикалној странци, а за који врло мало зна људи који су овде, не желимо да решимо на такав начин какав је начин какав је, чини ми се, најбољи за Српску радикалну странку, а то је да сваки општински одбор каже оно што је на срцу и да каже којим путем треба да иде Српска радикална странка, односно да ли је оно што износи Томислав Николић издаја или је покушај да странка

коначно прекорачи тај праг који се зове погрешан улазак у власт. Ја не могу против онога што ми савест налаже, сви сте се позивали на савест. Ја не могу, смејали се ви колико год, дали ми мараму да бришем сузе или не, као кад сте вадили кад је говорио генерал Делић, па је хтео да заплаче, ја не могу против тога. Ја не могу да кажем ниједну лош реч о њему. Петнаест година градим мишљења и ви ми градите мишљење о том човеку, ви који сте га сада најцрње плували овде, ви ми градите мишљење о њему. Ја га сам стичем, и ја не могу да кажем једну лош реч о Томиславу Николићу. Ја јесам био свим срцем за њега у кампањи коју је водио за председника Републике. Да ли смо сви били свим срцем, ја то не знам, али говорехи из свог неког личног искуства, ја сам се заиста трудио свим срцем колико је у мојој моћи било, да ли сам довољно способан за то или не није ни битно, да Томислав Николић буде председник. Не могу да поверујем то више, кад год неко изнесе неко мишљење или неки став, тај је издајник, тај је плаћеник, тај је јајара, како сте већ то рекли синоћ у неком општинском одбору, тај је све друго. А зашто је страх да кажемо нешто, зашто је страх да изнесемо неки свој став, због чега сте забрањивали да се на седницама општинских одбора изјаснимо о томе? И јесте слали та бланко саопштења. Донео ми је један председник општинског одбора у мом округу и рекао: Ево пише, празно за општински одбор, празно доле за председника општинског одбора, да потпише, печатира и да пошаље. Па немојте, требали смо то између себе да рашчистимо, да разговарамо, али очигледно да не постоји добра воља. Мене Томислав Николић није звао, ја не могу, ви сте људе у странци на одређени начин, разумем то, не оспоравам, правили можда зависним од странке, да у одређеном моменту буду зависни од странке, зависе од те посланичке плате, зависе можда од неке функције, да можда у одређеном тренутку, кад треба да искаже слободно своје мишљење, каже: „Па добро, али ја имам породицу или некога кога издржавам, па сада морам да своје мишљење ставим под ноге”. Ја не могу.

Наташа Јовановић: ...тебе издржавао Шешељ.

Драган Тодоровић: Еј, Наташа!

Дарко Глишић: Не желим никакво, не желим не један, сто један посланички мандат на такав начин. Не желим никакву функцију на такав начин, мени телефонски позив не може да промени оно што мислим о Томиславу Николићу, ја њега овде приватно и понајслабије знам од вас, ви сте му сигурно ишли кући, ја нисам. Ви му знате породицу, ја је не знам. Како онда можете одједном сви да кажете... Наташа, ти си ми се хвалила како са Томом гледаш утакмице.

Наташа Јовановић: Јесте.

Дарко Глишић: Како се виђаш са његовим синовима.

Наташа Јовановић: Тако је.

Дарко Глишић: Како је то једна дивна, часна породица.

Наташа Јовановић: Јесте.

Дарко Глишић: Прва си говорила овде када смо кандидовали Томислава Николића.

Наташа Јовановић: Тако је.

Дарко Глишић: Како је најчаснији и најпоштенији и најбољи.

Наташа Јовановић: Тако је.

Дарко Глишић: Па, како преко ноћи постаде издајник?

Наташа Јовановић: Па, и за тебе сам мислила да си чистан, а ти си...

Дарко Глишић: Па добро, ево...

Драган Тодоровић: Наташа!

Дарко Глишић: ...нека буде да сам издајник. Ја нисам прекинуо никог од вас.

Драган Тодоровић: То не значи да мораш да одговараш.

Дарко Глишић: Свашта сте рекли, ја ни за кога нисам. Је ли то бити чистан да морам да мислим, да немам свој став, ја

тако питање части не замишљај. И нећу вас још дуго задржавати, мене Томислав Николић није звао, није ме терао на ово. Па ево, добро, ево нека буде да лажем, а ја вам се кунем да није. Пошто сте се ви клели, пошто сте се ви клели и клели сте нечију децу, нека свака клетва падне на моје дете ако сам га звао, нека падне на моје дете ако је он мене звао. Нека падне на моје дете ако је мене Томислав Николић окренуо телефоном да ми каже било шта. Ја сам њега покушавао, одбијао ми је позиве, слао сам му поруке. И рекао сам му: „Томо, ја не могу да ставим под ноге оно што сам говорио о теби“. О тој кући са два излаза сви смо причали, па немојте да се правимо сад блесави. Па, сви смо о томе говорили, сви смо о томе говорили. Не желим даље, нећу нико да добацам, нећу ником ништа лоше да кажем, ја сам рекао оно што ми је на срцу. Мени је, из мог угла, савест потпуно мирна, да ли ћете ви да спочитате, да ли нешто друго да кажете, потпуно ме не занима. Дакле, ово је било моје прво обраћање Централној отаџбинској управи, осам година сам члан, и ово је моје последње обраћање на Централној отаџбинској управи, ја подносим, ви сте ме вероватно већ разрешили, суспендовали са неких других функција, више то и не знам, јер ти факсови стално стижу да је забрана окупљања, забрана овога, забрана онога. Ја подносим оставку и на место члана Централне отаџбинске управе, не желим у томе да учествујем, ако ме буде желео Томислав Николић, бићу уз њега. Пошто је, то да вам свима кажем. Хвала вам свима, нећете чути да ћу иком о вама нешто било где лоше рећи. Сви су на вас, господине Драгане Тодоровићу, фрктали, сви, Тодор овакав, Тодор онакав. Ја разумем. И ту се слажем са Вјерицом, посао вам је такав. Посао вам је такав да имате бич. И ја вама ништа са те стране не замерам, али вам замерам оно што сте износили о Томиславу Николић, оно што сте почели о њему последњих дана да говорите, а вас сам најчешће виђао са Томом. Ви сте мени, заједно са Томом Николићем, истим аутом долазили у разне председничке кампање.

Драган Тодоровић: Реци једну једину реченицу коју сам изговорио.

Дарко Глишић: Па, издајник, или не знам шта већ, ових последњих дана, издао је, продао, ја у то не верујем. Хвала вам на свему, подносим оставку на место члана Централне управе и ако дозволите, напустио бих састанак.

Драган Тодоровић: Изволите.

Томислав Николић: Ићи ћемо ми сви да вам олакшамо мало.

Након сат и по времена Томислав Николић и његове присталице напустили су седницу Централне отаџбинске управе

Неки људи су се полакомили на велике паре, на привилегије

Гордана Поп-Лазич: Браћо и сестре, мени је жао што је Томислав Николић са групом својих истомислљеника изашао и није сачекао да завршимо ову седницу, очигледно процењујући да ту више нема шта да тражи и вероватно због савести која, хтео он то или не, мора да проради после ових година проведених у овој странци. Ја не сумњам у то да постоји извештан раскол у његовој личности и да је сада веома тешко да пронађе свој идентитет, али као неко ко се трудио заиста да максимум пружи Српској радикалној странци, а да се никад не лакта, да не гази преко других људи, да свакоме помогне, била сам веран сарадник, верујте ми, Војиславу Шешељу, док је био ту, и ставила сам се потпуно на располагање и Томиславу Николићу. Ја сам тог човека заиста доживљавала као пријатеља, као таквога примала у своју кућу на славу и одлазила му на славу.

И онога дана када се то на Председничком колегијуму

догодило, када је он сам поднео оставку а да му то нико није тражио, верујте, ја сам завршила у болници са притиском 180/120. Дакле, ја се већ година спремам на то да ће до овога доћи, јер видим шта се дешава. Ми никада нисмо, иако је председник странке стално апеловао на нас да колективно одлучујемо, да колективно радимо, да заједнички размењујемо информације, да никада нико сам не оде у страну амбасаду, да не примимо никога у странку а да не буде ту барем двоје-троје људи из руководства, више пута сам и у више наврата тражила од Томислава Николића, хајде шта нам је тешко бар једанпут недељно можемо да се састанемо, па не могу из новина да сазнајем шта је став Српске радикалне странке. Дневнopolитички догађаји стално наилазе, а ми треба да лутамо, одбијам телефонске позиве новинара, не одлазим на телевизијске емисије јер не знам шта да кажем. Војислав Шешељ је заиста дао одрешене руке Томиславу Николићу у вођењу странке. И то је годинама трајало док није видео да је ђаво однео шалу и почео да председава седницама Председничког колегијума телефонски из Хага, покушавајући да нас на тај начин поново окупи. И у последњем записнику са Колегијума, видећете, рекао је – само колективно руковођење, само заједно можете да постигнете неки резултат. Он је био тај који је полако, ја мислим намерно, умртвио став. Почео да ствара атмосферу неразумевања, сукоба, оговарања, па ево и о мени данас у новинама, у „Стандарду“ пише да сам му се жалила, плакала на рамену не знам због чега. Ја јесам заплакала код њега пре неколико дана, али због својих личних разлога. Ја већ девет месеци плачем, а мислила сам да ми је он пријатељ, да њему могу на рамену да се исплачем. Откако ми је муж умро и све то време које сам посветила раду у странци, ја сам пропустила да неке друге пријатеље стекнем, овде су ми сви ти пријатељи, ви врло добро знате колико сам пута сваког од вас за руку ухватила, пољубила, питала како си, изјавила се ако сам имала неки проблем. Странку доживљавам као другу породицу, чак сам јој дала предност у односу на своју породицу, зато ми све ово тешко пада, али верујте ми, овде се ради о великој замени теза, о великој замени теза.

Нити је Војислав Шешељ тамо полудео, нити је променио свест, само су се овде неки људи полакомили на велике паре, на привилегије, на рад у интересу страних сила и страних обавештајних служби. Ја сам рођена у овом Београду, од 1956. године овде живим, познајем људе из различитих структура, добијам информације иако не радим ни за једну службу, чујем где је ко отишао, са ким се састао, о чему је говорио, ко с ким и где. Ђутим, али оног дана када се појавио први интервју Томислава Николића у новинама како је протекло разговор и посета његова у Хашком трибуналу, ја сам прва из кревета, верујте, пошто су ми деца донела новине, отишла код њега у канцеларију и питала га: „На шта ово, Томиславе, личи? Зар не можемо то у странци, ако је то заиста тако, да разговарамо, зашто си прво позвао новинаре и њих обавестио? Прекини са тим, то није добро за нашу странку, хајде да о томе причамо.“

Из дана у дан су ишли ти наслови, из дана у дан сам ја код њега одлазила и говорила, хајде да говоримо о томе шта је проблем, на шта те упозорио. Јер имао је разлога да те упозори на многе ствари. Јесте, верујте, имао је пуно разлога, али у кампањи му је рекао: „Не слажем се с начином на који водиш кампању, мислим да није добра, али нећу да ти се мешам. Вучићу, ти имаш одрешене руке.“ А онда, након што су се избори завршили, били су такви какви су били. Нико није сео да их анализира, лаже кад каже да је тражио да се резултати анализирају, то никада нисмо могли да урадимо, а тражили смо. Дакле, поред силних тих лажи које износи, мене је највише повредило, а ја верујем и све вас, то што је све присвојио за себе. Ја сам ово, ја сам оно, ја сам по-

бедио, ја сам освојио резултат. Колико сте ципела поцепали идући за њим, колико сам ја само ципела поцепала трчећи за њим, колико дана код куће нисам била због њега, и у једној кампањи и у другој, у десет кампања од 1996. године. Ко ме је рекао хвала? Не може да персонификује странку један човек, ма ко то био. Тога је и Војислав Шешел потпуно свестан и због тога нам поручује да морамо ми колективно да радимо и да одлучујемо и да се договарамо. Без једног шрафа машина стаје и тога је свестан само човек који није сујетан, који је свестан себе, своје вредности и који зна шта ради, где иде и шта жели. Ко је овде жртва, да ли је овде жртва Томислав Николић који живи у благостању, слободи, слобода је највећа благодет, или Војислав Шешел који тамо шест година борави? Шта је рекао господин Делић? Он се између Војислава Шешела и Србије одлучује за Србију, а шта ради Војислав Шешел у Хагу, брани Србију, господе. Према томе, нећу то да припишем његовом дилетантском понашању или незнању или политичкој неукости, по томе што је можда политички неук, можда је човек и заведен, ја не знам, можда је инструментализован, време ће показати...

Да не причам дуго, ја вам молим заиста да само размишљате о томе да ли постоји овде дисциплински прекршај, како бисте одлучили да то није Томислав Николић и да ли је могуће да мислите да без икога од нас странка не може да преживи, ми смо ипак смртни људи. Једног дана, ја то стално говорим, нас неће бити, и сутра не знамо ко ће осванути, а дај боже, сви. Странка мора да нас надживи, ако то не успе, онда смо се дабе читав живот трудили да радимо ово што смо радили, а знамо колико је то тежак посао, ја изузетно ценим стварно све вас, све до момента док ме не разочарате, и ја кад волим и кад се нечему посветим, ја сам посвећена потпуно, али кад не волим, за мене више ови људи су мртви, не постоје, а вама остављам заиста на савест да ви одлучите како ћете гласати по предлогу онако како смо у дневни ред то и у утврдили. Хвала вам.

Затим је Драган Тодоровић дао реч немањи Шаровићу.

Нисам веровао да ће Тома да се окрене против СРС-а

Немања Шаровић: Браћо и сестре Шешелјеви радикали, кажем тако јер верујем да овде више ових других нема. Сви ми били смо, сада већ претходних седам дана, изложеном стравичном медијском притиску, и стравичној кампањи. Ово што се дешавало у странци за мене је било изненађење, ја до последњег тренутка нисам веровао да ће се овако нешто десити. Томислав Николић, мени је жао што није остао да могу и њему непосредно да кажем неке ствари, да га погледам у очи, и њега и све ове овде људе од којих сам неке заиста сматрао својим пријатељима. Тај Томислав Николић, у време када сам ја, да кажем, озбиљније ушао у ове воде па и по први пут се упознао са њим, постао народни посланик, био је за мене велика фигура као што је био и Војислав Шешел и сви остали. И ја се сећам и својих првих излазака за скупштинску говорницу, када ми је тај Томислав Николић говорио, „браво сине”, и аплаудирао. И нико срећнији од мене није био. За претходне кампање, знате и сами колико смо и како смо радили, како је радило хиљаде и хиљаде активиста Српске радикалне странке широм Србије.

Неколико тих кампања било је везано за Томислава Николића. За ову последњу за председничке изборе, ја мислим да нико више није, можда је то нескромно, али ево, мислим да нико није више радио од Београда и од Градског одбора у Београду, да се нико више није потрудио да уради све за странку, за Томислава. Покушали смо да створимо и неки колективни дух, да се повежемо са целом Србијом јер увек постоји та нека мржња према Београду и свему што долази из Београда, увек постоји та нека одбојност. Ми смо овде

обезбедили хиљаде упаљача, хиљаде хемијских оловака, роланове, и не знам шта све још. Знају ови из Новог Сада и за платно од 400 и нешто квадрата које је било у центру Новог Сада.

Да Томислав Николић није био неко у кога сам и ја потпуно веровао, сигурно не бих никада толико уложио, и себе и све остало, и не бих никада, у крајњој линији, тражио од других да толико раде. Ових дана режимски листови се искључиво баве извртањем теза. Ја сам данас позвао Томислава Николића, саопштење Градског одбора упућено је свим медијима, позвао сам га да изађе са мном на телевизијски дуел. Он је неупоредиво искуснији, знате то и сами. Осамнаест година је прекаљени политичар, ја наравно, имам можда две-три емисије на тим централним медијима. Идеју за то добио сам синоћ, а добио сам је током боравка у Општинском одбору Стари град. То је један од одбора у Београду у коме су људи били поприлично овим притиском потресени и дошло је чак било до тога да су затражили једногласно ванредни конгрес. Ја сам отишао тамо на њихов позив, држали смо два сата састанак, ништа ружно нисам рекао ни о коме из странке, али сам понео изјаве свих тих људи, да покажем шта су говорили раније и да покажем ко се променио, да ли смо то ми или су то они. Након два сата они су једногласно дали подршку досадашњем раду странке, идеологији и др Војиславу Шешелу. Када је почела ова кампања против странке, прва теза која је ту била погрешна, то је да је стигао налог из Хага. Да је постојао налог из Хага да се гласа против ССП-а. Кад је Томислав Николић у четвртак објавио да ћемо гласати, доста посланика је звало мене и питало да ли је то могуће. Ја сам рекао, заиста не знам, не верујем јер то није наша идеологија. За петак је заказан Председнички колегијум, сви смо се изјашњавали ко је за, ко је против. Четрнаест чланова Председничког колегијума је било против, укључујући и Божидара Делића. Дакле, сви од првог до последњег, и Вучић, Мирчић, Гоца, Цветановић, Мирковић, сви. И то није било питање, знате, око кога се неко премишљао. Ми смо сви добро и знали и осећали шта је наша идеологија. Овде није проблем сукоб Томислава Николића и Вјерице Радете, на Општинском одбору Нови Београд је било постављено питање да ли желите да слушате Томислава Николића или Вјерицу Радету и Драгана Тодоровића. Нису они рекли ми отимамо странку од др Војислава Шешела, а то је суштина. На Председничком колегијуму били смо сви изненађени када је Томислав Николић поднео оставку иако је он то учинио поприлично мирно, он није био узбуђен и то морам да вам кажем. Након колегијума договор је био да се не излази са саопштењем за јавност. Надали

смо се да ће се то све променити, а да евентуално, ако Тома то каже негде, да се онда тек објави саопштење странке. Њега је Војислав Шешељ питао да ли жели да промени одлуку, да повуче ту оставку, он је рекао – не. Нико није издао саопштење из странке, пролазило је време и пролазило је, сви смо се, ево да кажем, донекле надали, у суботу ја сам се чуо са Војиславом Шешељем и рекао му да ја апсолутно не верујем да ће Тома икад да се окрене против Српске радикалне странке, он је рекао – најалост, хоће, видећеш. Ја о Томиславу Николићу ништа ружно нисам рекао, а било је разних написа по новинама, од тога да се ја борим за место заменика председника странке до тога да сам ушао 2003. године у странку и не знам ни ја шта све још. Божидар Делић који каже – ето, како је он изненађен да ми плујемо, то је исто поновио и Томислав Николић и сви остали. Да ли сте ви чули нешто ружно, једну ружну реч из наших уста о њима? И очекивао сам да ме Божидар Делић, који ме прозивао преко „Газете“, да ме сада погледа у очи и да каже: „Немања, то и то си урадио“. Тамо је рекао да сам ја информатор, један од оних који су најзаслужнији за распад странке. Зашто ми то није рекао у очи, ни он ни Томислав Николић? Никада ни о једном од њих једну једину реч нисам рекао лошу. Бавио сам се странком. Стотине пута сам одлазио и код Томислава Николића са различитим идејама како би побољшали кампању. Данас он каже како је водио странку. Како је заслужан за све добро и ново. Није се мешао уопште у кампању, то сви знају. Ко је организовао кампању? Организовали смо је сви ми. Ко је одрађивао кампању? Хиљаде и хиљаде наших верних чланова и активиста су то одрађивали.

Након вести о оставци, истог тренутка је кренула медијска сатанизација странке на какву смо ми одавно навикли. И сетите се како је било за изборе, иста је то плувачина, исте телевизије, исти аналитичари, исте невладине организације, само што је овај пут Томислав Николић био њихов миљеник. По први пут, али веома се добро снашао у тој улози. Мени првом није било до живота када је почело то распадање странке и када је кренуо тај покушај цепања. Бомбардовали су нас информацијама како све пропада, како смо готови, како не знам ни ја шта. Али имали смо, хвала Богу, Војислава Шешеља који је био ту, да и мени и другима каже – не паничи, било је доста удара на странку и све смо издржавали, излазили смо јачи, никад ниједан издајник није опстао, неће опстати ни Томислав Николић. Која је принципјелна разлика између Живадина Лекића и Томислава Николића? Томислав Николић је 19. маја 2005. године, са тог ту места, централног, читао заклетву народног посланика Српске радикалне странке. Ево, ја ћу вам сад прочитати његове речи. Томислав Николић: „А кад смо већ код морала, ја ћу да вам

прочитам заклетву народног посланика Српске радикалне странке. Ја Живадин Лекић, заклинјем се као народни посланик, заклинјем се свемогућим Богом, заклинјем се својом православном вером, заклинјем се својим именом и чашћу, заклинјем се славом својих предака и будућношћу својих потомака, мојим посланичким мандатом у сваком тренутку ће располагати Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке и њеној вољи ћу се безусловно покоравати, Како ја ову заклетву поштовао и испуњавао, тако мени Бог помогао. У храму Светог оца Николаја у Земуну 12. марта 2004. године“. Дакле, Томислав Николић, који каже – он је морао да оде из странке зато што му је неко упутио клетву, позивао је Лекића да размисли о својој деци и унуцима. Заклетва и клетва имају дугу традицију у нашем народу и другим народима, али заклетве и клетве се праведник не боји јер је Бог тај који дели и по добру и по злу и одлучује да ли је неко издао или није издао. Томислав Николић је такође рекао да Живадин Лекић мора размисљати, пошто је положио заклетву, да он мора размисљати о својој породици, о својој деци и својим унуцима. И отишао корак даље и захтевао чак и изопштење из цркве и рекао: „Ово је текст за Српску православну цркву, да ли Богољуб Карић може да купи, баш све, али не може да купи заклетву дату пред Богом, па ако може да купи да ли му је место у Српској православној цркви. Јер ко тако искушава једног верника, само ћаво, а ћаволу није место у Српској православној цркви.“

Исту ову заклетву положио је и Томислав Николић, положили смо и сви ми. Ми ову заклетву нисмо изневерили, и не може нико говорити, знате, Божидар Делић каже – није дошао са мном у сукоб. Дошао је онога тренутка када је издао Српску радикалну странку и напустио све нас. Тог тренутка је дошао у сукоб. Што се тиче рада на терену, они су унапред били припремљени, окренули су неке наше општинске одборе и једино што је важно у овом тренутку је да сви имате вере да ће Српска радикална странка све одборе повратити. Имали смо проблем на Новом Београду, вратили смо тај одбор у окриље странке, имали смо на Врачару и Старом граду, и њих смо веома брзо вратили у окриље странке. Оно што је најбитније, то је да разбијемо ову медијску блокаду, да сви ми имамо снаге да изађемо пред своје чланство, јер ми немамо чега да се стидимо. Ја сам Томислава Николића до пре недељу дана поштовао, али ја више не знам где је тај Томислав Николић. Каже Делић нама – па, окренули сте се брзо у петак. Они су се још брже окренули у понедељак, али оставке посланика су унапред склоњене. Није то било питање четвртка, петка или не знам ни ја чега другог. И што рече Наташа, како је могла Јоргованка Табаковић која је била у иностранству, у Азербејџану, да приђе Томиславу Николићу? Како је она потписала, како је она могла да потпише? Треба имати вере, треба издржати неко време, сада кад прође ова Централна отаџбинска управа, из дана у дан биће све лакше. У уторак је скупштина, опет ће наши посланици моћи да изађу и да кажу истину. Има велики број изјава, ја нећу да читам, а припремио сам, од Пелевића преко свих других, Чолића и свих осталих. Само ћемо им читати то што су они говорили, а они нека нађу нама који смо то ми став променили. Уништаваћемо их истином и уништићемо их у кратком временском периоду. Како је прошао Гламочанин, како Живадин Лекић, како су и сви остали издајници, тако ће проћи и ови. Хвала вам.

Шешељева борба за националне интересе треба да нам буде политички путоказ

Душко Секулић: Ја сам данас имао намјеру да говорим мало дуже, мало опширније, али с обзиром да они о којима је требало да говорим нису ту, мислим да нема разлога да ду-

го причам. Имам обавезу моралну, политичку и сваку другу да данас овдје, на овом састанку Централне отаџбинске управе кажем став Странке српских радикала која је саставни дио укупне Српске радикалне странке овдје. У Црној Гори нема једног јединог функционера странке који не подржава Војислава Шешеља. Он је оснивач странке и председник странке. Овај проблем видимо управо на тај начин што је био покушај отимања странке. Како су се догађаји кретали, све се јасније видјело шта су праве намјере људи који су започели процес урнисања Српске радикалне странке, што им није успјело, и данашњи стањак управо говори да је Српска радикална странка опстала и да ће ово језгро странке опет кренути правим Шешељевим путем, иначе са тог пута нисмо ни одлазили. На консултацијама у оквиру Странке српских радикала, 9. септембра, договорено је: Странка српских радикала остаје вјерна идеологији и изворним програмским циљевима странке коју је формирао, коју је водио и коју води доктор професор Војислав Шешељ. Сви функционери странке осјећају одговорност за тренутак у коме треба сачувати Српску радикалну странку, па стога дају пуну, безрезервну подршку лидеру Српске радикалне странке, доктору Војиславу Шешељу. Његова жртва која вриједи његовог живота на очувању и борби за српске националне интересе треба да нам буде људски путоказ и политички морални циљ. Однос према Војиславу Шешељу, председнику странке, је не само политички, већ и морални чин. Због тога странка у Црној Гори једногласно подржава доктора Војислава Шешеља, Српску радикалну странку у Београду и доктора Војислава Шешеља као свог оснивача, идеолога и председника. Хвала вам.

Драган Тодоровић: Мирко Благојевић.

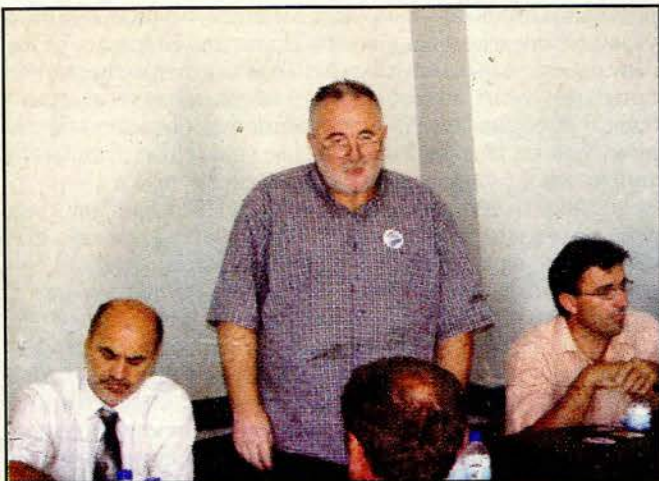
Мирко Благојевић: Драги пријатељи, браћо радикали, јутрос кад сам кренуо у Београд, питао сам једног мог пријатеља: „А шта каже твој даица Мехо Кило за ово?“ Па каже он да је ово све због пара, даица је тако рекао. Каже – немојте се секирати, али то је све због пара. Но, међутим, морам да кажем, кад сам кретао овамо, покушао сам да оставим емоције, ликоване, срџбу, бол, зебњу, све сам покушао да оставим по страни и овдје смо дошли да говоримо језиком Статута наше странке. Да сада не причамо шта се у овом моменту дешава у овој згради, а у овом моменту у Србији је и Серж Брамерц, главни тужилац Хашког трибунала. У овом моменту, ви знате у каквој је ситуацији наш председник доктор Војислав Шешељ и у каквој је ситуацији процес против доктора Војислава Шешеља. И зашто ево, већ мјесећ дана и више од мјесећ дана Наташа Кандић најављује да ће се десити драматичан обрт у процесу против доктора Војислава Шешеља, али на његову штету. Морам да кажем, не бих опет, то ће бити предмет наших моралисања и прича наредних недјеља, мјесеци и година, биће тешко, ово је стравичан удар, преко пута мене су сједили добро инструкисани професионалци. Ја сам нешто слично доживио у Републици Српској, и сви ми, јер смо једна политичка партија, али ево, опет кажем, понављам, данас морамо говорити језиком Статута наше странке. Ови који су дошли, ја не могу да схватим зашто су дошли и шта су хтјели и које су им намене ако имамо у виду да су на најгрубљи начин прекршили Статут наше странке. И Томислав Николић и сви ми учествовали смо и раније у избацивању из наше странке када неко прекрши Статут. А ови који су формирали фракцију, који су се одвојили, формирали клуб, не знам откуд им морал да данас дођу и да покушавају овде да моралишу нама. Поносан сам што сам у странци доктора Војислава Шешеља, имао сам малоприје Извршни одбор моје странке овдје у просторијама наше централе, сви су исто тако поносни што су шешељисти, што смо бедисти, што носимо сви беџеве поносно на прсима, нашег председника, и сасвим је сигурно да Српска

радикална странка – др Војислав Шешељ безрезервно стоји уз нашег председника доктора Војислава Шешеља, уз његову памет, знање, моћ и умјеће. То је нешто што ће и побједити и што ће нам омогућити да изађемо из ове тешке ситуације. Исто тако ја, који сам са доктором Војиславом Шешељем више од 18 година нераздвајан, увијек ћу стати уз њега, толико ми је ружно када се сада лансирају тезе ко ће да води странку, и од кога се отима странка. Не, председник наш води странку, а увијек ћу стати и треба ми сви да станемо уз онога кога, на кога наш председник у датом моменту пренесе нека овлашћења, коме да налог да то и то уради, да увијек станемо уз њега. Драги пријатељи, знам да ће нам бити тешко, видећете и непријатности јер добро рече Мехо Кило, „због пара је“, велике су овдје паре у игри, као што је било и тада у Републици Српској. Само има једна ствар, неће бити тог интензитета као у Републици Српској јер тада је био избор или између Шешеља или власт. Ови имају могућност, можда неколико њих, да на брзину нешто упићаре и то је крај. Сигуран сам да смо послје овога удара много јачи и чвршћи, и да ћемо издржати и да ће Српска радикална странка веома брзо бити са председником нашим на слободи, јер је процес у таквој фази. Или ће га убити или га морају пустити, нема трећег, а ја се надам да ће бити ово друго, да ћемо са председником на слободи веома брзо преузети вођење ове Србије. Живјели и хвала.

Под овим условима нећемо сарадњу са Европском унијом

Милорад Мирчић: Када је у предизборној кампањи за парламентарне изборе била могућност да Српска радикална странка прави коалицију са Јединственом Србијом, то питање је разматрано на Председничком колегијуму. На предлог Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке, да таква коалиција има своје предности из више разлога, огласио се Томислав Николић и Драган Тодоровић који су рекли: Немогуће је, Војо, лидер те политичке партије заговара сарадњу са Европом. Војислав је на то рекао: Нисам чуо ту његову изјаву, а они су рекли: Да, објавили су сви медији, јавно је наступао на телевизији, није, ваљда, да ћемо одустати од наше идеологије? Војислав Шешељ је рекао: Добро, са једне стране су ваши аргументи, ако се у јавности појавио, а да видимо шта кажу остали чланови Председничког колегијума. Ставио је то питање на гласање, остао у мањини, условно речено, само из једног разлога, што је то принципијелни идеолошки став Српске радикалне странке. Када је у четвртак заседао Колегијум Српске радикалне странке, када је било на дневном реду питање ССП-а, онда је само дилема била између дате речи и даље идеологије и принципа Српске радикалне странке.

Заменик председника странке је тада рекао: Он више држи до дате речи него што су принципи. Како? Тако што је поднео оставку. А онда је почело образложење да је негде у разговору, у појединачним разговорима била могућност да се амандманом утиче на ССП, а раније, подсећања ради, то је била могућност ако Српска радикална странка уђе у власт. То је читава прича, историја или надградња која је следила свему овоме што се дешавало у понедељак. Када је у првом случају била идеологија, већина је донела одлуку: и по цену да немамо приступ медијима и по цену да не забележимо боље резултате, ми ћемо остати доследни своје идеологије. Нећемо сарадњу, такву врсту сарадње и под овим условима са Европском унијом, ни са било ким ко нас уцењује. Сада када је у питању било лични став или идеологија, онда је лични став изнад идеологије.

Готово да човек не може да поверује. И то лично незадовољство које је резултирало оставком, већ у понедељак је прерасло у конкретно стварање нове посланичке групе у оквирима посланичке групе Српске радикалне странке. И било је потпуно јасно да је дошло до идеолошког размимоилажења између заменика председника странке Томислава Николића и Српске радикалне странке. То нису лични разлози између Томислава Николића и Војислава Шешеља, или између Томислава Николића и Драгана Тодоровића, или било ког другог или трећег. То је идеолошки разлаз са Српском радикалном странком, јер ако ви изнад свега стављате неки тренутни, краткорочни интерес, а занемарујете чињеницу да се тих дана појављује Холбрук, који додатне услове јавно саопштава, не треба Европа уопште да рачуна са Србијом, ни да прима Србију док не призна самостално Косово и Метохију. Шта је то? То је нова уцена. Низ нових уцена. Шта је идеологија Српске радикалне странке? Српски национализам. Шта је циљ тог српског национализма? Сачувати српско биће, сачувати српске територије. Па, како то одједном да српске територије нису Косово и Метохија?

И онда се прича прича: Нисмо се идеолошки разишли, него смо се разишли као људи. Какве то везе има у једној озбиљној политичкој партији? Какве то везе има и каква је то тврдња озбиљних политичара? Шта тражити даље? Даље, једноставно очекивало се када ће се изаћи са правом намером. Из једног повода где је била лично дата реч, долази се до праве намере, формирати нову политичку партију и то не у буквалном смислу речи, него у оквирима Српске радикалне странке. Како то да се ради? Па, тако што ће се спроводити једна медијска кампања. Ко је кампању осмислио? Исти они који су од лошег пића, кока-коле, направили светски познато. Зашто? Па, тако што су Војислава Шешеља прогласили за диктатора, рекли да је он диктатор. Он који је у тамници, он који је затворен. Он коме су лисице на рука-

ма, он је диктатор, а они који арче његову странку, они који су на слободи, они су реформисти, они су реформатори. Шта је суштинска улога у тој реформи Српске радикалне странке када су ови појединци у питању? Суштинска је улога што они истичу ту врсту егоизма, у свакој реченици почињу да ја, то је латински его. Егоизам је постао тако, а они су га развијали и у предизборној кампањи и у изборним кампањама.

Увек се говори колектив, Српска радикална странка, ми српски радикали. И до каквог су податка дошли? Дошли су до податка да, откад је Војислав Шешељ отишао у затвор, да се повећао број гласова Српске радикалне странке. Када погледате сондирање јавног мњења, истраживање јавног мњења, у предизборној кампањи када је Војислав Шешељ гласовао, истраживао гласове и погледајте какво је расположење грађана према том чину. Више је било на страни Војислава Шешеља, солидарисало се с њим више грађана него што смо ми добили гласова на изборима, процентуално. Шта се тада десило? Изгубили смо те гласове које нам је донео Војислав Шешељ, о томе се није говорило. Не, него се говорило о успешности кампање. Војислав Шешељ никад о томе није хтео да расправља, али сви смо знали. Шта се касније десило? Касније је поново, појављивањем др Војислава Шешеља у директним или снимљеним, накнадно емитованим, преносима, порасла популарност Српске радикалне странке. Активисти анимирано на терену, организација добра, и ето резултата избора. Како се то приказује данас? Ја сам допринео. Поново прво лице. А где су остали? Шта се даље жели урадити? Жели се поларизовати странка тако што се каже: Или ја или неко име и презиме. Не, овде је у питању програмско разилажење. И ако сте мало боље пратили синоћ излагање, човек је отворено рекао: Ја имам потпуно другачији програм, па то је суштина. Није то људски разлаз, није то приватно, није то лично, то је једноставно програмски разлаз. Имају свој програм, имају своју нову идеологију. Завршена прича.

Ми остајемо доследни програму Српске радикалне странке. Овде је чисто статутарно питање. Овде је питање да ли неко ради против Српске радикалне странке. Како? Тако што се једноставно показују сви елементи спољњег напада на Српску радикалну странку. Овде није више унутар-страначко питање, да се расправља на органима странке. Овде је спољни утицај на Српску радикалну странку. Како се странка брани? Управо овако, заседа Централна отаџбинска управа па да расправљамо ко је повредио Статут. Томислав Николић је прекршио Статут. Оне људе које је обмануо, са којима се поиграо, са њиховим судбинама, увео је у нешто што исто подразумева деловање против Статута Српске радикалне странке. Заборавити документацију, важну страначку документацију, образлагати својом заборавношћу, а при томе тврдити како Војислав Шешељ није исте памети или свести као кад је отишао!

Па, што се не сети раније, кад је био у Гњилану, како је његова супруга рекла: Ти си сад помућене свести, ја идем код комшије, кад је толико већ досетио се да је у затвору помућена свест. То само говори о карактеру тих личности. Прича и обланда у коју су завиле све, да желе реформе, да желе нешто ново, да неће Српску радикалну странку у 1992. години, не пије воду зато што није више идеологија Српске радикалне странке. Шта је њима идеологија? Да уђу у Европску унију. Па, шта ће даље? Једног дана ће ући можда у Европску унију. Шта даље? Где је стварање јединствене српске државе? Како преко ноћи одустише? И ту се огрепише о Статут. И овде се једноставно решење доноси сходно Статуту и у складу са Статутом. Онај ко је повредио Статут, о њему треба Централна отаџбинска управа да се изјасни. Њихово инсистирање ће даље бити да се уђе у општинске одборе.

Њихова настојања ће бити да дође до свађе међу српским радикалима. Ми морамо бити свесни једне чињенице – ниједна крв, ни кап крви српских радикала не сме да се пролије зарад њих. Мора се бити толерантан. Можда ће упадати насилно у општинске одборе. Можда ће покушати насилно да заузимају просторије. Све то може да се реши мирним путем. Ја вам говорим шта је њихов циљ. Овде нису они сами, имају помагаче. Њима на терену помажу и обавештајне структуре. Јесте ли видели како синоћ између редова човек рече: Никад ја нисам рекао Борису Тадићу да је усташа? На страну све што је говорио, али каже, народ је говорио, а ја сам у име народа.

Не треба човек да се стиди, он и јесте по својој политици потпуно исти као усташа, али што се стиди? Одједном мењати мишљење, одједном мењати и преобраћати оно што сте говорили, то говори о личности. Ја вас молим да донесемо одлуку у складу са Статутом, да гласамо онако како Статут налаже, и за Томислава Николића и за све оне који су противу Статуту присвојили мандат народног посланика.

Томислав Николић се позива на поштење а отима мандате СРС-а

Драган Тодоровић: Браћо и сестре српски радикали, нисмо имали овакву седницу, срећом, доста дуго, али овај испит, после много времена, сигуран сам да је Српска радикална странка успешно положила. Ви сте успели да препознате све оне ствари које су против Српске радикалне странке, мада морам да признам да је ово један од најтежих удара, зато што га је предузео Томислав Николић, бивши заменик председника Српске радикалне странке, човек који је практично од почетка у Српској радикалној странци. Очито је да ово није почело јуче. Тачно је да су многе ствари, многе чињенице остале у ужом кругу људи, водећи рачуна пре свега о интересима странке и покушавајући на све могуће начине да се евентуално ствари промене, да не дођемо у ову ситуацију у коју смо дошли. Није ништа спорно да у раду, било ком, а посебно у страначком раду, може да дође до различитих проблема. Можемо и да се посвађамо, можемо да се критикујемо, то је сасвим нормално. Тако је било и са Војиславом Шешељем и са било којим другим сарадником који је долазио у додир са Војиславом Шешељем. Али никада Војислав Шешељ није био злопамтило, нити је то узимао за зло. Ви, у највећој мери, добро познајете Војислава Шешеља, код њега постоје неке основне ствари, а то су аргументи, чињенице. Цабе прича, цабе да рониш сузе, цабе да му се улизујеш, он само процењује на основу чињеница. А да није злопамтило и да Српска радикална странка није злопамтило, показали смо у многим случајевима.

Један од тих случајева је и Јоргованка Табаковић. Јоргованка Табаковић је написала писмо у време припреме Војислава Шешеља за одлазак у Хаг. Није дошла ни на Конгрес. А постоји само један једини разлог, зато што у то време није била посланик. А како је било могуће да буде када смо имали свега 23 посланика у то време? Чак смо и узимали од неких округа да би што већи број председника округа могао да буде посланик, иако то по резултатима нису заслуживали. Један од њих је и Драган Чолић, који је такође данас отишао са Томиславом Николићем. Данас Јоргованка Табаковић одлази са Томиславом Николићем, а од странке је добила све, све. И посао, и стан, и све оно што је могло да се на неки начин кроз неке легалне токове уради. Посланик из Вршца, Предраг Мијатовић, 2000. године, када су покушали да нам отму странку, сећате се када је она група из Лознице кренула да тражи такође Конгрес, да овај, ровари по Србији, он је у то време био председник Општинског одбора Вршца и он је потписао такође тај захтев. Када смо сазнали за то, он је смењен, испричао је да је то урадио немајући ин-

формације, да је мислио да је то став странке и тако даље, није био искључен. Није могао само да обавља више функцију председника Општинског одбора Вршца. Али ниједног момента касније није постојао проблем да се поново укључи у рад Општинског одбора, да буде члан Општинског одбора и да буде посланик. А данас је, није био на седници Централне управе пошто није члан, али и он је отишао са Томиславом Николићем. Али то говори и о њима и о нама. Ми немамо разлога да се стидимо. Ми имамо један циљ, а то је наш програм, наша идеологија.

Очито да наш циљ и њихов циљ није исти. Њихов циљ је власт и Томислав Николић нескривено, све чешиће, а сада потпуно отворено, говори о томе. Наводно, важно му је да се запосле наши људи, да имамо могућности, да имамо радна места, плате и тако даље. Па, шта ће нам онда идеологија? Шта ће нам идеологија? Шта ће нам програм? Хајдете онда да кренемо да видимо из жеље народа шта би желео и да почнемо то да причамо и да почнемо да убирамо гласове. Не. Нама власт није циљ сама по себи, него само као средство да би спроводили свој програм и зато је било изузетно важно да странка то схвати у овом поступку. Јер власт са њима значила би брукање Српске радикалне странке до краја, јер би је злоупотребили, искористили за сопствене потребе и потребе својих пријатеља, и ту више нема никакве дилеме. Зато је то морало да се спречи. Зато што су потпуно у рукама и тајкуна и обавештајних служби које управљају њима. Видите да се Томислав Николић доста дуго позива на то да је он управљао странком. Ја нећу то да говорим за новине, јер оно што се ради у кући не прича се са комшијама. Оно што се ради у странци прича се у странци, али ја овде хоћу да кажем: Томислав Николић се никада није бавио странком, странком у смислу рада, оног што је најбитније, органа странке, чланства, окружних, општинских одбора. То никада није радио. А то што смо ишли на митинге, што смо ишли на телевизијске емисије, то је само један део, један сегмент страначког рада. Док је Томислав, док је Војислав, мени тај лапсус изгледа неће дуго да се изгуби, док је Војислав Шешељ био овде (та Лазо, немој ме и ти сад), док је Војислав Шешељ био, до фебруара 2003. године, није постојао дан у странци а да се он не интересује шта је ту, како је ту, ако већ неки проблем има, док се не реши проблем, не престају питања и теран је да се тај проблем заврши. Да ли верујете да у време избора, на сам дан избора, да не кажем да ме Томислав Николић не зове ниједанпут, а да ме Војислав Шешељ зове пет-шест пута: Каква је ситуација, која је излазност, јеси ли видео ово, шта раде наши, ни једног јединог момента, и не зове само мене, него зове још по странци људе да би проверио каква је ситуација или се нешто не ради. Војислав Шешељ не управља странком, него руководи

странком, али искључиво на основу Статута. Председнички колегијум, Централна отаџбинска управа и редом како то иде, и баш зато што је то тако добро и формулисано и функционисало, странка је ишла изузетно успешно, јер ништа се није мењало, ништа се није мењало. У све битне ствари Војислав Шешељ је био укључен, консултовали се, давао је налоге и морам да вам кажем, најуспешнији потези су били потези које је практично диктирао Војислав Шешељ. Знате ли зашто је њему било забрањено да се јавља два месеца из Хага? Зато што је позвао Томислава Николића и одмах му рекао: Сутра ујутру, одмах на конференцији за штампу, позови Војислава Коштуницу да формирате владу, јер је била намера да се то одуговлачи, да разговарају и тако даље, да га извучемо на чистину, показао се као најуспешнији политички потез у то време, што и јесте био. То Војислав никада није рекао, то сам ја рекао, а због тога су му забранили два месеца да се јавља. А Тома је то увек истицао као сопствени успех, као сопствени потез и тако даље. И то је проблем са којим се суочавају сви. О томе морате да водите и ви рачуна на терену. Ја то покушавам и на Извршном одбору да скренем пажњу. Не ја, ми, и стварајте тимове, тимове, јер само што већи број квалитетних људи може да нам омогући да спроведемо оно што имамо намеру да урадимо.

Трећа ствар на коју бих хтео да укажем, мада сте ви сви сви тих чињеница, је поштење на које се позива Томислав Николић. Понедељак је дан када је он то згазио, овде пред свима вама, односно пред посланицима је рекао: Нисам никога позивао, нећу да разбијам Српску радикалну странку, остаћу члан Српске радикалне странке, размислићу да ли ћу бити посланик, кренуо је и рекао: Аха, да знате да сам изгубио оставке, рачунајући да ће поколебати један одређен број посланика да пред могућношћу да им се узме мандат, односно пред слободом да им се не узме мандат, да ће прећи код њега. А имали сте прилику да чујете нашег посланика Добрислава Прелића из Оџака, који је испричао то и на конференцији за штампу, ко је разговарао са њим и како га је Томислав Николић обрлатио. И што се лично мене тиче, ја нисам имао дилеме ни једног јединог момента. Чак сам покушао и да му ставим до знања да је ситуација таква каква јесте, да је све тачно то што он говори, има моралну обавезу да истрпи док се не врати Војислав Шешељ. То је морална обавеза. И ја сам му рекао: Томо, ја нећу да урадим ништа што би на било који начин натерало Војислава Шешеља да једну једину секунду потроши на мене, да размишља о томе, једноставно остаћу. А време ће показати да ли сам ја у праву или било ко. Да је кренуо тим путем, за мене би Томислав Николић био частан човек и ја бих га уважавао. А сачекали би да видимо да ли је био у праву или није. Ја немам дилему да није био у праву и немам дилему да је издао Српску радикалну странку, немам дилему да је издао Војислава Шешеља, немам дилему да је прекршио Статут, зато вам предлажем да гласамо за искључење Томислава Николића из Српске радикалне странке, јер он више не заслужује да буде члан српских радикала. Ја бих вас сад замолио да се договоримо, за Томислава Николића појединачно ћете се изјашњавати, а за остале дизањем руке.

Централна отаџбинска управа је једногласно донела одлуку да из чланства Српске радикалне странке искључи Томислава Николића, Божидара Делића, Јоргованку Табаковић, Гојка Радића, Драгана Чолића, Мићу Роговића, Ота Кишмартона, Зорана Машића, Стефана Занкова и Зорана Антића.

Пошто образ Николићу?

- *Много сам разговарала са Томиславом Николићем, убеђена, искреним пријатељем. О свему, о приватним проблемима, о нашем председнику, о полицајци, о криминалу актуелне власти, о пребезима из сиранака, о крађи мандаата као највећем криминалу. Увек је говорио да је у полицајци најважније сачувати образ. А зашто свој не сачува?*

Пише: Вјерица Радета

Скоро годину дана често сам била у прилици да браним част Томислава Николића. У својој породици, међу пријатељима, комшијама, сељацима на пијачним тезгама, у градском превозу и београдским таксијима... Увек сам се осећала нелагодно када би ме питали када ће се Николић иселити из Булеvara Зорана Ђинђића. Јавно је то обећао! Убеђивала сам и себе и друге да је он човек који држи реч и да ће то сигурно учинити. Нисам ни слутила да ће се „преселити“ у зону сумрака Зорана Ђинђића и његових следбеника.

А онда је почео да „заборавља“ беџ са ликом председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља, који, у ствари, представља протест против тираније Хашког трибунала. На питања грађана и новинара зашто Николић не носи беџ одговарала сам глупо и несувисло, љутила се што ме то питају. Тако је било до 11. маја када сам доживела страшно разочарење које нисам могла ни са ким да поделим. Ко ме могла да кажем да је у изборној ноћи, након конференције за новинаре, у мом присуству скинуо и на сто бацио беџ уз циничан осмех и речи: „И са овим је готово“. Његови пријатељи, земунски бизнисмени, браћа Стојановић, који су стајали поред мене, слатко су се насмејали. Остала сам без речи и присећала се како је доскоро јавно говорио да је Шешељ његов политички отац и да је све што је о политици научио, научио од Шешеља. Тек тада сам се сетила да је поодавно престао да говори да му је Војислав Шешељ као брат. То ми је отворило очи, схватила сам да се нешто дешава, али не како он сада представља, у Странци, већ у његовој глави.

Често сам га молила и наговарала да из Скупштине идемо у Земун на састанке са председником. Понекад је невољно пристајао, али је све чешће одсуствовао са тих састанака на којима је председник разговарао са члановима тима који му помажу у припремању одбране. У почетку сам мислила да има директан контакт са председником Странке, што му нисам замерала и нисам много запиткивала. Приметила сам, међутим, да Војислав све чешће нама из тима говори, пренесите Томи ово, пренесите Томи оно... И питала сам га да ли се њих двојица чују. Била сам запрепашћена када ми је говорио да му се не јавља на телефон. Након тога ми је често показивао телефон са пропуштеним позивом са „непо-

знатог броја” и говорио: „Ево, опет ме звао, нећу да му се јавим”.

Видело се да се тада у својим очима осећао „великим”. Мени је то изгледало болесно. Ипак, упустила сам се, сада ми је јасно, у немогућу мисију. Свакодневно сам га убеђивала да треба да контактира са председником, да не треба да му било ко од нас отежава робијашке дане, кад сви знамо да је на правди Бога заточен у хашком казамату. Некада је прихватио разговор, али је све чешће, сваки пут када сам наметала ту тему, узимао мобилни телефон и писао поруке. Причала сам, иако сам знала да ме не слуша. Веровала сам да је ипак частан човек и да неће окренути леђа човеку који је од њега направио познатог и признатог политичара. Веровала сам да је свестан да би без Војислава Шешеља био само маргинални политичар, ако би то уопште и био.

Знао је Томислав Николић, као и сви ми, да је наш председник, иако скоро шест година иза зидина Шевенингена, о свему што се догађа у Србији одлично обавештен. Данас ми је јасно да управо због тога није хтео, односно није смео да са њим контактира. Знао је да га је Војислав прозрео и да зна да је управо он тај преко кога ће западне обавештајне службе и „жута“ власт покушати да разбију Српску радикалну странку.

Годинама нас је упозоравао да се на томе интензивно ради и да водимо рачуна да неког од нас не уплету у своју мрежу. Када нас је недавно обавестио да поуздано зна да је неко ипак поклекао, нисам помислила на Николића. Нисам ни на кога конкретно, али сам била сигурна да Војислав говори истину. Николић, по обичају, није присуствовао том састанку, па сам му то одмах испричала и питала га да ли може да претпостави на кога је шеф мислио. Рекао ми је: „Пусти шефа, он и даље мисли да све зна“. Тада ми је све било јасно. Поготово када ме упитао: „Што му ово треба, што ми куне породицу, нека куне мене“. Нисам му одговорила онако како он ових дана безочно лаже у медијима који су се отворено ставили на његову страну. Истина је да сам рекла: „Па, ја сам изрекла клетву и она се односи и на мене, јер је упућена сваком српском радикалу“. Али није то једина лаж коју је Николић ових дана јавно изговорио. Слагао је да је Шешељ рекао: „Ни мене реч, не обавезује“, а најгнуснија лаж је да му је Војислав рекао да води Странку како најбоље зна јер ће се њему у Хагу искривити свест. Можда му је жао што се то није десило, можда је та чињеница помутила његову свест, па је кренуо у разбијање Странке непосредно пред доношење одлуке Жалбног већа у Хашком трибуналу о наметању браниоца Војиславу Шешељу, што, у ствари, а и Томислав Николић то зна, значи убиство др Војислава Шешеља.

Каже да су га ове моје речи највише заболеле, а мене је заболела та истина и издаја Томислава Николића баш у овом моменту.

Тог четвртка, 4. септембра, видела сам да се Николић нешто договара са Надом Колунџијом, шефом посланичке групе ДС-а, и када је Тадићев министар рекао да прихвата наш амандман на Закон о прихватању Споразума о придруживању Европској унији (а не на Споразум) било ми је јасно да се ради о тајном договору о којем нико у посланичкој групи није имао појма. Николић је одмах пожurio да каже да ћемо гласати за Споразум. Мислила сам да ћу се онесвести, то сам му и рекла. Његов коментар, уз циничан осмех, био је: „Шта је, Вјеро, зебе око срца“.

Питала сам се како ћемо ову издају наше идеологије објаснити народу. Срећом, Странка се није одрекла ни идеологије ни свог председника. Учинио је то само Томислав Николић и шачица јадника око њега. Сада ће, каже, иако је пре три дана тврдио да неће, основати нову странку која ће унети свеж ваздух у Србију. Питам се у којој се амбасди и код ког тајкуна проветравао.

Немам ништа против, нека оснива шта год хоће, али нека се не кити туђим перјем. Нека води са собом оне који су се с њим проветравали, али нека врати мандате Српској радикалној странци, јер они не припадају њему, већ Странци. Уосталом, и сам је тврдио да је то крађа изборне воље. Истина, то је било пре проветравања код тајкуна и амбасадора.

Након објављивања саопштења Српске радикалне странке да је Томислав Николић поднео оставке на функције које је до тада обављао, таксиста који ме возио до Странке питао ме шта се дешава. Поновила сам оно што смо написали у саопштењу. Он је прокоментарисао: „Ко би рекао да ће се и Николић продати“? На моје питање: „Откуд вам то?“ човек је рекао: „Па зар би неко издао своју странку и свог председника за кога је тврдио да му је најбољи пријатељ без великих пара? То је, ваљда, сваком јасно“. Наравно да је јасно!

Замена теза

- „Ми смо увидели и подржали европску еволуцију дела старе Социјалистичке партије... Сада ћемо, можда видећи иочекивајмо сличног процеса чак и у Радикалној странци. Поједини људи су се охрабрили и јасно савијали до знања да се не слажу са Шешељевом пољитиком. Данас може доћи до настајања нове странке. Надамо се да они који су у њу укључени у иницијалној прихватању да будућности Србије, као стабилне европске демократије, лежи у сарадњи са суседима...”, ирски бриселски амбасадор у Београду Стивен Вордсворти

Пише: мр Дејан Мирковић

Пропаганда контролисани медији и аналитичари у Србији већ неколико дана покушавају да прикажу сукоб који се десио у Српској радикалној странци као борбу између личности. Наводно, реформисана и „умерена” група није могла да издржи „страховладу” оних који „коче” такозване реформисте у Српској радикалној странци. Зато је наводно дошло до сукоба. Веома лукаво су осмишљени напади на поједине личности у странци. Јасно је било да фронтални удар на проф. др Војислава Шешеља, који је већ скоро 6 година у затвору, неће бити добро примљен у српском народу. Зато је сукоб требало представити као сукоб између личности унутар руководства.

Али, та пропаганда не може да издржи проверу просте логике. На пример, како је могуће да је баш у овом тренутку дошло до сукоба између људи који су су били заједно скоро 20 година? Како је могуће да један једини амандман изазове такву реакцију код „реформисане” групе? Зар није било другог начина да се реше неслагања? Зар је због економски и политички штетног уговора, какав је Споразум о стабилизацији и придруживању, требало рушити Српску радикалну странку? На ова питања нема одговора осим једног.

Када се сагледају ове чињенице, јасно је да се, у суштини, ради о сукобу између две идеологије а не о сукобу између личности. Са једне стране је била прозападна и пробриселска идеологија, а са друге стране је досадашња идеологија, антиглобалистичка и русофилска, Српске радикалне странке. У том контексту је дошло до сукоба.

За руске медије Николић човек Запада

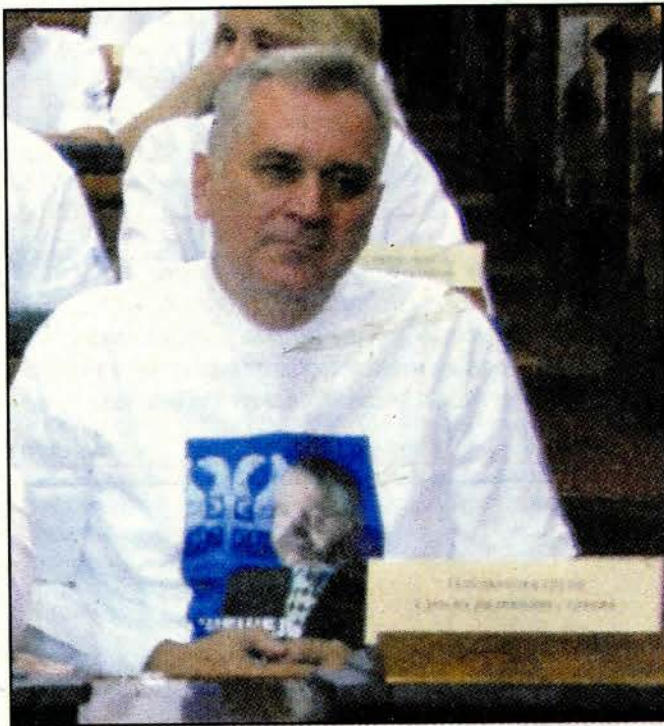
За разлику од наших контролисаних медија и аналитичара, који острашћено заступају пробриселску догму (и зато занемарују реалност), руским медијима је ова суштина сукоба одмах била јасна. Управо на основу извештавања западних средстава масовног информисања о догађајима у Србији, они су лако одредили свој став. Једноставно речено, знали су да је истина на супротној страни од оне коју подржавају западни медији (то је тест који се лако примењује, свуда од Венецуеле до Русије, и који се покушава прикрити само у нашој јавности, фразама о личном сукобу и сличном).

На пример, најтиражнији руски лист „Комсомолскаја правда” (процењује се да има дневни тираж од око милион примерка) објавио је 7. септембра 2008. године текст под наслов „Николић дао оставку због размимоилажења са сарадницима”. На почетку тог текста се анализира вест Би-Би-Сија о догађајима у Српској радикалној странци (наравно, британски државни сервис је на страни наводних „реформи-

ста”). Затим најтиражнији руски лист истиче да је Николићу већина колега „пребацивала због претераних уступака Западу... Они су сматрали да је његов позив за гласање у Скупштини за ратификацију Споразума о стабилизацији и придруживању, потписаног крајем априла између Европске уније српске владе, једнак отказу од претензија на Косово (најблажи могући превод, прим. Д. М), И одбацили су тај предлог на састанку партијског руководства већином гласова”, закључује најтиражнији руски лист.

Индикативно је и да су овакву формулацију користили и други руски медији. На сајту lenta.ru.news је 7. 9. 2008. објављена слична вест као и у најтиражнијем руском дневнику. Разлика је била једино у томе што се анализирала вест из француских медија, а затим су се изводили слични закључци као и у листу „Комсомолскаја правда”. Такође, и на сајту www.newsru.com.world 7. септембра 2008. године је објављена скоро идентична формулација као и она у најтиражнијим руским новинама: „Шеф Српске радикалне странке Томислав Николић је поднео оставку због размимоилажења са колегама. По мишљењу већине њих, он је превише далеко отишао у уступцима Западу. Конкретно се то одразило у томе што је Николић убеђивао једнопартијце да гласају у Скупштини за ратификацију Споразума о стабилизацији и придруживању, потписаног крајем априла између Европске уније и српске владе... По мишљењу националиста, то би

значило одустајање Београда од претензија на Косово” (опет је употребљен најблажи могући превод, прим Д. М).

Затим се и на овом сајту поново износе и формулације из вести које је лансирао Би-Би-Си (које у позитивном контексту говоре о такозваној „реформистичкој” групи у Српској радикалној странци) и подсећа се да је управо 17. фебруара 2008. године „Косово прогласило своју независност, признају већ скоро од свих држава Европске уније”.

Интерфакс је објавио, 7. септембра 2008. године, текст у коме се истиче као и у претходним цитатима да је: „По мишљењу већине чланова партије, Николић сувише далеко отишао у уступцима Западу. Конкретно се то одразило у томе што је он убеђивао једнопартијце да гласају у Скупштини за ратификацију Споразума о стабилизацији и придруживању, потписаног крајем априла између Европске уније и српске владе. У Српској радикалној странци сматрају да би то значило одустајање Београда од претензија на Косово. На састанку партијског руководства у петак, предлог да се подржи ратификација је био одбачен већином гласова”.

Дакле, руски медији нису писали о никаквим личним сукобима, наводним реформистичким струјама и сличном. Напротив, они су врло прецизно утврдили да се радило о идеолошком сукобу, у коме једна фракција покушава да се приближи Западу по сваку цену, иако управо Запад форсира процес независности Косова и Метохије. Више него јасна порука за руску јавност.

Британски амбасадор подржава Николића

Са друге стране, и Запад је такође признао да се радило о сукобу две идеологије. То отворено (и недипломатски), признаје чак и британски амбасадор у Београду Стивен Вордсворт. Он се отворено свртао на једну страну. Амбасадор, иначе један од највећих „бораца” за такозвано независно Косово, и човек који у Београду представља земљу која је заједно са САД предводила дивљачку агресију НАТО пакта на Србију 1999. године, када је убијено око 2.000 људи, поручио је полазницима Међународне летње школе (пренела „Политика” 16. септембра, 2008) следеће: „Избор људи и политичара у државама централне и источне Европе био је

јасан. Желели су да поврате своју европску прошлост, али и да од ње направе будућност тако што ће се интегрисати у ЕУ и НАТО... Пре само годину дана, ДСС бившег премијера Коштунице, након дуготрајне кампање усмерене ка демонизацији НАТО по питању Косова, успео је да потпуно избрише питање чланства Србије у Алијанси... Са једне стране, имали смо проевропску визију председника Тадића и његових савезника. На другој страни су били радикали, које је из даљине предводио хашки оптуженик... док се ДСС потпуно усредредио на огорченост због одлуке о статусу Косова... Ми смо увидели и подржали проевропску еволуцију дела старе Социјалистичке партије... Сада ћемо можда видети почетак сличног процеса чак и у Радикалној странци. Поједини људи су се охрабрили и јасно ставили до знања да се не слажу са Шешељевом политиком. Данас може доћи до настајања нове странке. Надамо се да они који су у то укључени, у потпуности прихватају да будућност Србије као стабилне европске демократије лежи у сарадњи са суседима...”. Затим амбасадор (ако се он уопште може назвати таквим именом пошто се понаша као колонијални чиновник у Индији из 19. века) објашњава шта се, у ствари, тражи од такозване европске демократије: „Сви ми очекујемо да Србија конструктивно сарађује са ЕУ о питању, посебно у случају мисије Еулекс”.

Више него јасно за свакога ко хоће без острашћености да анализира последње догађаје на политичкој сцени Србије. Дакле, можемо закључити да се не ради о било каквом личном сукобу, нити о покушају да се се „реформише” Српска радикална странка. Напротив, управо је британски амбасадор подвукао разлику између идеологија, партија и групација које се данас појављују на српској политичкој сцени (прозападне и оне друге).

Добро планирани покушај преузимања странке

Зато је јасно да је, у суштини, на делу био покушај промене идеологије Српске радикалне странке. Или да будемо потпуно отворени, добро планирани покушај преузимања најјаче странке у Србији.

Наравно, после свега, неминовно се поставља питање шта ће бити краткорочни и дугорочни резултати тог покушаја. Одговор је, већ сада, више него предвидљив. Већ 16. септембра 2008, десетак дана после првог великог напада на Српску радикалну странку, било је јасно да ће тај покушај промене идеологије Српске радикалне странке, краткорочно и дугорочно, доживети потпуни неуспех, и да ће се најача странка у Србији очувати упркос ударима који су произвели краткорочне штетне последице у јавности.

У том контексту, познати политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић (један од ретких који је неутралан) је тога дана написао: „Другим речима, на крају баладе ће од свега овога вероватно радикали имати више штете него што ће сам Николић имати користи. А то је, ваљда, и био циљ!” („Политика”, 16. септембар 2008).

Дакле, иако је пре само десетак дана изгледало да је Српска радикална странка у нерешивим проблемима, време је већ сада показало да није тако. Упркос медијској кампањи, следеће чињенице су јасне. Идеологија Српске радикалне странке се очувала. Странка је сачувана. Даљи проток времена и све повољније глобалне околности (велика финансијска криза на Западу и јачање Русије) иду на руку Српској радикалној странци и њеној идеологији. Она ће временом све више јачати. Зато ће Србија добити патриотску власт која ће сарађивати са Русијом као приоритетним савезником. А догађаји од пре десетак дана ће се заборавити као ружан сан.

Жуто, европско и прозападно

ТОМИНО НОВО (О)ДЕЛО

Јалови покушаји витоперења, савијања и ломљења контуре, односно курса програмске идеологије српског национализма, која представља темел, суштину политику, кров и огледало Српске радикалне странке, у појединим политичким партијама и „српским“ медијима, прецизније речено, у сервисима „новог светског поретка“ и експозитурама и испоставама Џорџа Сороса, прихваћени су оберучке. Због чега? Да ли због тога што је „ковач“ Томислав Николић заиста по мери творца „новог светског поретка“ или због тога што је покушао да на свој новопечени, прозападни и гламурозни жути „струг“, по жељи ментора, обради челик (идеологију) који његов учитељ, проф. др Војислав Шешел, „кали“ скоро две деценије? Пре ће бити да је ово друго, јер управо програмска начела и идеологија СРС-а представљају озбиљну препреку за западне силе и њихове марионете у Србији.

Једноставно, свако ко је спреман да се таквој идеологији на било који начин супротстави, да је угуши, окрњи или трансформише, за творце „новог светског поретка“ постаје пожељан сарадник и поуздан партнер коме се може веровати и у кога треба улагати.

Због тога је Томислав у најлепшем и најбољем могућем светлу доспео на насловне и унутрашње странице и ступце свих „српских“ новина. Овог пута то више није онај „страшни“ Томислав из „мрачних деведесетих“, већ је „нови“, „пааметнији“ и „прагматичнији“ Тома. То је Тома коме тобоже Воја из Хашког казамата „гази“ на сенку београдског и европског асфалта.

Најзад, то је Тома кога Демократска странка „након 2012. године“ види као партнера у новој влади Србије. Што би наш народ рекао, јасно је „у ком грму лежи зец“!

Николић – нови Тадићев партнер!

Да радикална трансформација лика и (о)дела Томислава Николића може да иде у корист само оној другој Србији против које се СРС осамнаест година борио и против које ће наставити да се бори, јасно је постало одмах након Николићеве оставке. Тим поводом, одмах 6. септембра огласила се и Нада Колунџија, шефица посланичке групе ЗЕС у Скупштини Србије, или боље речено функционер Демократске странке која је у име ДС-а „Танјугу“ срочила хвалоспев на Николићев рачун. „**Ја овај потез господина Томислава Николића, пре свега разумем као његову истинску намеру да реформише Српску радикалну странку и да омогући српском друштву да крене путем европских интеграција као једином перспективном алтернативом за Србију**“ – рекла је Колунџија. Поред тога, она је истакла да сматра да Николићева оставка „није и коначно разрешење“ у СРС, јер би „у супротном то била штета за политичара тог формата као што је Томислав Николић“. „Мислим да би тиме велику штету претрпела и Српска радикална странка. Мислим да

би тим, на неки начин, и српско друштво остало дубље подељено, у односу на оно што би Томислав Николић могао да уради својим напорима” – речи су Наде Колунџије.

Дакле, здрав разум не може да појми са колико емоција данас Нада Колунџија говори о Томиславу Николићу, дојучерашњем најљућем противнику њене странке и човеку који је у свим изборним кампањама ДС-а био симбол и асоцијација за „мрачне деведесете“. Шта би то Николић „својим напорима могао да уради“ и како је његов „формат“ данас већи него 9. маја 2007. године када је Демократска странка оштро осудила његове изјаве док се налазио на функцији председника Народне Скупштине?!

Поводом Николићеве изјаве о могућности да Скупштина Србије, на предлог Владе, уведе ванредно стање, тада је ДС „са забринутошћу констатовао да је новоизабрани пред-

седник парламента Србије у свега два дана дао више веома опасних изјава за Србију и њене грађане” и тиме „довео у питање демократски поредак у земљи”. „Обављање јавне функције подразумева висок степен одговорности, посебно за јавно изговорену реч. Очигледно је да Томислав Николић тога није свестан. С обзиром на то да је показао да није способан за обављање те функције и да је његов досадашњи рад био вишеструко штетан по државу и њене грађане, Демократска странка сматра да Томислав Николић мора под хитно да поднесе оставку или да буде смењен” – наведено је тада у саопштењу ДС-а. Овакав став је Демократска странка имала о Николићу, и то у моменту док је званично обављао веома важну државну функцију, функцију председника Народне скупштине Републике Србије.

Дакле, тада је Николић „вишеструко штетним радом по државу и грађане” довео у питање „демократски поредак земље”, а данас, када више није део СРС, он је прихватљив коалициони партнер за Демократску странку. „Слажем се са Николићем да се после овог сукоба спушта завеса на СРС, која је била најозбиљнији противник ДС на свим протеклим изборима”, изјавио је 13. септембра Оливер Дулић, функционер ДС-а и министар у Влади Републике Србије. На питање новинара „да ли је могуће да Борис Тадић и Томислав Николић направе следећу владу”, Дулић каже да ће „те 2012. године свашта бити могуће”. Управо ова могућност се уопште више не доводи у питање, јер зашто би стране агентуре у Србији стале на страну Николића и помагале му да формира нову партију ако та марионетска творевина не би била инструмент за коалициону акробатику Бориса Тадића? Која ће онда разлика „те 2012. године” бити између Томислава Николића, Бориса Тадића, Божидача Ђелића и Млађана Диџића? Биће сви на истој страни, седеће у истој влади, спроводиће исту политику и заједно ће извршавати налоге западних ментора који су их здружили у Немањиној 11.

Николићев медијски маневар

Третман који је протеклих дана у „српским” медијима имао Томислав Николић, раван је третману који последњих година у Србији има само Борис Тадић. Колико ефектна

може да буде комбинација Соросовог капитала и логистике Срђана Шапера, овог пута је на својој кожи поносно осетио и Николић. Такво извештавање је за циљ имало да јавности буде представљен нови Томислав Николић, нова српска (медијска) икона 21. века, а истовремено да др Војислав Шешељ буде линчован до краја. Николићеву „истину” смо чули. Да ли је та истина тачна, јавност то не зна и не може да расуди јер нисмо у могућности да чујемо Војину истину. Овог пута се Николићева медијска стратегија показала као моћно оружје за освајање, опијање и дезинформисање јавног мњења. Ипак, да ли је та стратегија имала краткорочне или дугорочне ефекте, брзо ћемо видети. Видећемо када се Шешељ врати као победник из Хашког казамата и на најједноставнији начин јавности директно саопшти поводе и узроке који су утицали на то да се Николић пресвуче у друго, жуто, европско и прозападно одело.

Готово сви овдашњи штампани и електронски медији су начелно подржали Томислава Николића. Зашто? Из сажаљења сигурно не! Такав је налог, таква је уређивачка политика, таква је пре свега њихова идеолошка концепција. Не воли власничка и уређивачка структура ових медија толико Томислава Николића колико се плаши повратка у Србију др Војислава Шешеља. Страх и мржња према творцу и утемељивачу идеологије српског национализма су их толико изопачили да им је Томислав Николић постао једина алтернатива за преображај те идеологије и дугорочно очување Бориса Тадића на власти. Из ког фокуса главни и одговорни уредници медијске сцене у Србији виде Николићев чин одрицања од своје матичне куће, најбоље говори о томе каква је заправо концепт њихове уређивачке политике.

Не треба бити превише мудар да би се логички исправан закључак извукао и дао одговор на питање ко то у медијском царству Србије поздравља потез Томислава Николића. То чине скоро сви они „медијски цареви” који су блиски Тадићевом режиму.

Примера ради, да се „у српској унутрашњој политици од петог октобра није десило ништа боље, ништа благотворније и ништа корисније од побуне Томе Николића”, сматра Жељко Цвијановић, уредник недељника „Стандард”, и додаје: „Својим потезом, Тома је омогућио Борису да буде уједињитељ на политичкој сцени, омогућио му је европски консензус, смањено отпор на његовом политичком путу”. У изношењу свог личног става, Цвијановић пише да је „Томина побуна отворила перспективу ономе што се овде зове европска десница”. „Колико год између њега (Николића) и Бориса (Тадића) постојале велике политичке и сваке друге разлике, не постоји међу њима више ништа толико непремостиво због чега за неко време не би могли да раде заједно, да седе у истој влади и да вуку земљу напред миреди две групе најзавађенијих српских бирача” – тврди Цвијановић (наравно није далеко од истине). Разуме се, Цвијановићево мишљење деле и све остали, условно речено, челни људи „београдских” медија.

Дакле, јасно је да политички обојено уредништво медија у Србији на време стартује тако што поставља оквире и правце свог будућег деловања када је реч о политичкој судбини Томислава Николића и тежњи да дође до његове коначне фузије са политиком Бориса Тадића. На реализацији тих праваца и циљева ће се беспрекорно, систематично и дуготрајно радити, као што се на реализацији разбијања СРС-а и њене идеологије, безуспешно ради већ осамнаест година.

Своји уз свога до краја

Генезу Николићевог „трчања у загрљај” медијима у Србији, а у циљу стварања раскола у СРС нећемо тражити, ни-

ти се тиме уопште треба бавити. Међутим, важно је истаћи да је управо Николићево кршење страначке дисциплине и статутарних процедура допринело медијској пропаганди у његову корист. Уместо да проблеме, неспоразуме и неслагања износи и решава на страначким органима, Николић је у медијима тражио решење свог проблема. Уколико се само осврнемо на вишемесечно писање новопеченог таблоидног листа „Газета”, јасно се може уочити колико је тежња за разарањем СРС у тој редакцији била доминантна захваљујући управо Томиславу Николићу. Он је повремено и селективно дозирао изјаве том таблоиду, заборављајући при том да се такве ствари решавају унутар странке и да према Статуту СРС, „Газета” није страначки орган. Но, није Томислав само „Газети” давао материјала за разбијање СРС, исти материјал је у форми изјава и интервјуа јавно дотурао и другим медијима. Ипак, овде постоји једна друга нит која нас приморава да од осталих медија посебно истакнемо „томизацију” таблоида „Газета”.

Наиме, у уторак 9. септембра, дакле само три дана од када је Томислав Николић поднео оставку на страначке функције, „Газета” је на страни четири објавила колумну младолике новинарке тог листа, Данке Нововић. До тада у „Газети” уопште није излазила никаква колумна. Млада Данка, у свом страсном излагању под насловом „Воја гробар” брани Томислава Николића и наглашава да „истинске реформаторе Срби препознају тек када остану без њих”, уз истовремено, непристојно вређање др Војислава Шешеља, али и осталих функционера СРС коментаром: „Сви магарци у СРС”. Зна ли млада Данка за новинарску етику и професионални кодекс понашања? Вероватно зна, али таква количина мржње према СРС-у и острашћености не зна за границе, што је доводи до професионалног лудила за које вероватно сматра да јој је опроштено у складу са Законом о информисању, под условом да количину тог лудила преточи у колумну. Но, није то ништа ново, нити је ова госпођ(и)ца једина која у Србији има комплекс који се зове „др Војислав Шешељ”.

Можда ово лудило и не би било предмет нашег анализирања да управо младолика Данка Нововић није ауторка свих претходних текстова који су садржали изјаве у којима је Томислав Николић „на кашичицу” дозирао своје незадовољство у СРС.

Било како било, после свега уопште не треба доводити у питање политичку и идеолошку будућност Томислава Николића. Бар тако кажу „демократски” и „слободни” медији

у Србији који су му помогли да ускочи у ново, жуто, европско и прозападно одело. И сам Николић је изјавио да „себе више не види у СРС”, а где себе заправо види, одговор на то питање вероватно ће потражити и добити на провереним адресама. На тим адресама неће наићи на част и поштење. Наићи ће на новац, медијску и логистичку подршку, што ће на дуге стазе као коначни циљ произвести фузију са ликом и делом Бориса Тадића. Тиме ће Томислав „продати веру за вечеру” (ако већ није, а све указује да јесте). Изгубиће част, образ и поштење (ако већ није, а све указује да јесте). Шта ће тиме добити Србија? Добиће још једног покорног и одавног сарадника Бориса Тадића, Божидара Ђелића и Млађана Динкића (ако већ није, а све указује да јесте).

Р. В. С.

Николић добио подршку од Наташе Кандић

Томислава Николића доскорашњег заменика председника СРС-а, и Сорошеву следбеницу, Наташу Кандић, ових дана је ујединио заједнички циљ – борба против др Војислава Шешеља. Наиме, у изјави за Сорошев лист „Данас” од 8. септембра, на питање новинара „колика је вероватноћа да ће се Шешељ вратити у земљу и да ли је Томислав Николић представљао опасност за Шешеља, те је он био принуђен да поднесе оставку како би на тај начин отклонио себе као конкуренцију, Наташа Кандић, директорка Фонда за хуманитарно право је одговорила позитивно”. Коментаришући став СРС да не гласа за СПП, Наташа Кандић каже: „Има и оних, као што је Николић, који сматрају да морају да искористе последњи тренутак и искоче из тог воза лудака” и додаје да „нико није постигао за странку оно што је Николић”. Кандићка тврди да су радикали „изгубљена странка”, према њеним речима, „то се највише види сада када је онај који је руководио том странком откако је Шешељ у затвору и који му је био најоданији, донео одлуку да напусти тај брод лудака”. „Десио се да је Николић почео да даје другачији тон тој странци, није слао поруке као што је Шешељ” – закључила је Кандићка у својој поруци подршке Томиславу Николићу.

Да ли ће се после овакве изјаве Наташа Кандић и формално учланити у нову странку Томислава Николића или ће му само бити логистичка подршка за разарање идеологије српског национализма СРС-а, време ће показати. За сада је извесно да се патолошка мржња Наташе Кандић према др Војиславу Шешељу напрасно претворила у подршку Томиславу Николићу и његовом покушају да разбије СРС.

Сам пао, сам се разбио

Пише: Наташа Јовановић

Када је проф. др Војислав Шешел, утемељивач идеологије српског национализма, изабран да предводи нас српске радикале, поставио је висока начела на којима се развијала Српска радикална странка, а то су: морал, правда, истина, поштење и истрајна борба за српски народ. То је јасна и препознатљива политика наше странке, која чува идентитет онога што смо ми-као народ, то је програм који има своју сврху и свој циљ. Наша странка је у протеклих осамнаест година издржала многа искушења, увек остајала чврста, јака, одлично организована.

Одлазећи у Хашки казамат да брани интересе државе и народа, председник др Шешел нам је оставио странку без иједне пукотине. Међутим, он је одувек знао да сујета код појединих људи не може да се искорени, због слабости појединаца. Упозоравао је на то да утицај западних моћника и домаћих тајкуна (привредних криминалаца) може још више да потхрани сујету код оних којима је управо Војислав Шешел крчио пут на српској политичкој сцени. Да се, стављајући се у службу тих центара моћи, одрекну идеологије и своју будућност пројектују кроз стицање богатства, јер су грамзиви, да се преко ноћи окрену против странке у којој су били свих ових година, а све са циљем да се, како кажу, РЕФОРМИШУ.

Предводник таквих, политички недовршених личности, је Томислав Николић који је у директној функцији оних који уништавају Србију. Очигледно је да се тај човек, некада заменик председника Српске радикалне странке, пробудио једног јутра и у свом огледалу више није видео српског радикала. Међутим, то јутро није било ономад када је подносио оставке на функције у странци. То јутро је било много раније, када је због својих неразрешених дилема и повређене сујете схватио да су његов егоизам, удружен са утицајима финансијских моћника, његових пријатеља, довољни да крене да руши Српску радикалну странку. Наравно, пресудну улогу у тој његовој неуспелој намери је имао Борис Тадић, са којим се виђао и разговарао телефоном а да никоме из руководства странке то није рекао. Он је размишљао: а зашто бих? То је Николић-Тадић, двојац са кормиларом Вордсвортом против Србије. Зато није тешко разумети што Николићеву издају ових дана хвале сви режимски медији, на којима се свакодневно појављује и где глумата некакву жртву, јер они који га плаћају и којима служи имају свој циљ да ударом на Српску радикалну странку смање утицај српских радикала, јер смо спремни да се одлучно боримо против криминала и корупције.

У лику Томислава Николића пронашли су само инструмент да остваре свој циљ. Кристално је јасно, после издаје коју је учинио, да је за Николића све што је говорио, наводно заступајући програм наше странке, била само празна реч, а да се за то време пунио џеп, како његов тако и његових спонзора.

Честити људи, искрени радикали, су избегавали да о томе месецима говоре. Видели су да се Николић нагло променио. Сам лик му се мењао. Беџ са натписом СТОП ХАШКОЈ ТИРАНИЈИ је одавно бацио. Комешања и деструктивно понашање појединих људи у одборима странке је индуковао баш Николић. Припремао је терен да покуша да преотме Српску радикалну странку, да заведе чланство, преузме инфраструктуру у чијем стварању није учествовао. То знамо и ми српски радикали у Шумадији.

Оно што је запањујуће је да је украо оставке народних посланика и цинично нас обавестио да их је негде „загубио”, што представља врхунац лицемерја и неморала. Никада се није, за 18 година, десило да некоме падне на памет да изнесе страначку документацију. Он и његов владар Борис Тадић су на тај начин решили да крађом посланичких мандата, који су изабрани на листи СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА – др Војислав Шешел, прекрајају изборну вољу грађана у Народној скупштини. И ту су све маске пале. Схватила сам да ту никада није, код тог човека, Николића, било особина које људи поштују: оданост, поштење, мудрост, помна брига за државу и народ. Већ само бригае за личну материјалну добит.

Ових дана, у време док група отпадника обмањује јавност, и нама је невероватна снага и одлучност да се супроставимо и до краја обрачунамо са диктаторским режимом Бориса Тадића, чији је помагач Томислав Николић. Руководимо се оним што је давно написано у једном тексту: „**Величанствено је достојанство Бога на земљи, али за слабе тешко достижно**”. Они који су изабрали пут издаје, који нису издали само Српску радикалну странку, већ и бираче који су им веровали, нису само слаби. Они су нечасни и морали су да падну. Најпре у мојим очима и свих српских радикала, а тако ће их гледати и грађани Србије. Кад једном неко тако ниско падне, ништа више не може да га подигне. Нас, верне и одане идеологији коју годинама промовишемо, воде принципи. Борићемо се за сваког обесправљеног човека, да ослободимо Србију и да тако, одлучни и јаки, сачекамо да се врати наш председник, др Војислав Шешел. Близу је дан његовог повратка, монструозни квазисуд у Хагу, он је већ поразио.

А Томислав Николић? Шта више рећи? **САМ ПАО, САМ СЕ РАЗБИО.**

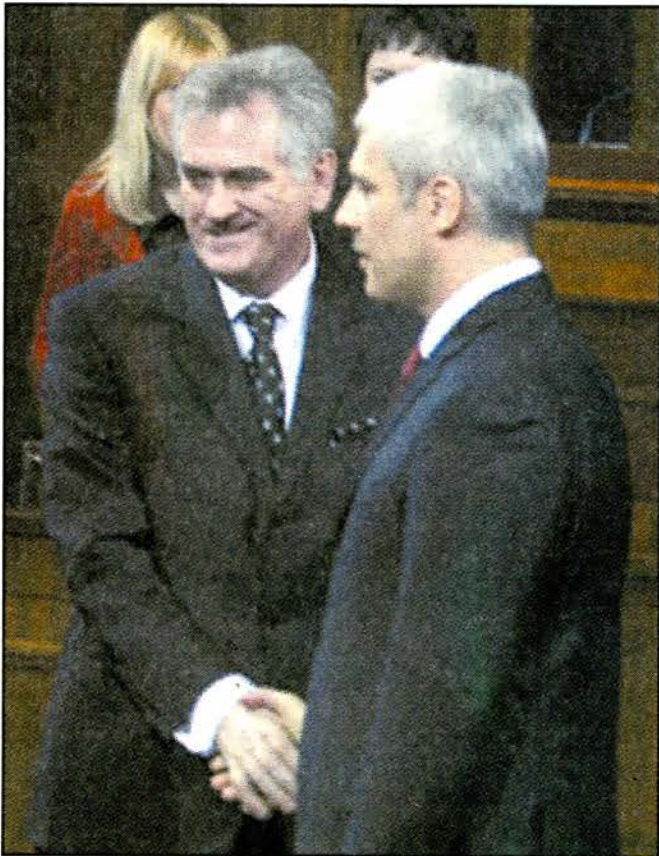

Анализа поступака у покушају разарања једне идеологије

Морал с кванташке пијаце

- *Нажалост, овакав морал данас се продаје на кванташкој пијаци. Није скуп, а није ни један. Тржиште формира цену, а она зависи искључиво од тога ко га кукује и ко га продаје. Он је без декларације и без персијективе. „Ко воли нек изволи“ и „широко му поље“ – каже наш народ*

Томислав Николић је отишао. Изабрао је трасу свог новог пута са жутим коловозним тракама. То је његово право и то право нико не треба да доводи у питање. Међутим, новокомпонована ситуација је многе у Србији приморала да се запитају какав је смисао „нове“ политике коју ће убудуће заступати Томислав Николић. Какав је заправо смисао „реформисаног“ Томислава Николића на српској политичкој сцени? Да ли је Николићев „старт“ у 56. години живота изазван, како то сви аналитичари кажу, „комплексом вечитог другог“? Чије интересе ће он заступати и колико ће његово искакање из већ трасираног колосека у будућности заиста коштати Србију? Да ли је Србија добила још једног политиканта који је продао националну веру за евроатлантску вечеру? Одговоре на ова питања свакако ће дати историја.

Оно што је предмет и смисао наше анализе оваквог Николићевог преображаја јесу компоненте које су у свега седам дана довеле у питање његов морални и политички кредибилитет, а што указује да начин на који је закорачио у нови колосек није достојанствен, праведан, честит, а још мање поштен.

Наиме, постоје три изузетно важне компоненте у понашању Томислава Николића које на озбиљан начин сведоче како је он данас, после скоро две деценије проведене у Српској радикалној странци, својим понашањем урушио структуру сопственог интегритета и политичког морала. Ако пре наше анализе поставимо хипотезу да је морал скуп неписаних правила и обичаја (необавезујућих) који утврђују међуљудске односе и просуђују шта је добро а шта зло, онда смо на корак до тога да објективно оценимо Николићеве поступке. Наравно, овој хипотези треба придодати и то да је морал релативан и да није под свим околностима исти, али без обзира на то, сматра се да су централне вредности морала: добро, исправно и праведно. На бази ове хипотезе, прва компонента Николићевог понашања и поступка треба да нам одговори на питање: Да ли је морално (добро) то што је манипулисао, прво демантовао, а након тога потврдио да је разговарао са Борисом Тадићем?

Друга компонента треба да нам одговори на питање: Да ли је морално (праведно) то што су наводно „загубљене“ бланко оставке и тако СРС-у, на перфидан начин, узети мандати? Трећа компонента треба да нам одговори на питање: Да ли је морално (исправно) стварање раздора и изазивање насиља и подела унутар СРС?

Ерозија морала (компонента бр. 1) – шуровање Николић-Тадић

Дневни лист „Блиц“ је 5. септембра објавио текст под насловом „Николић се жалио Тадићу да не може да контролише посланике“. У овом тексту, анонимни „саговорник Блица“ објашњава да је „лидер СРС Томислав Николић прошлог четвртка разговарао са председником Борисом Тадићем и да му је тада навео да не може да контролише посланичку групу радикала“. Овом тексту је претходило писање дневног листа „Прес“ од 4. септембра. Према наводима из текста, том листу је „у самом врху Демократске странке потврђено писање да је до неформалног сусрета Бориса Тадића и Томислава Николића дошло прошлог четвртка, и то на инсистирање самог председника Србије“, што је резултирало договором да се „прекине опструкција рада Скупштине

Србије и почне расправа о ССП-у и Енергетском споразуму са Русијом". „Они су увек у контакту око важних државних тема (...) Иницијатива за разговор некада долази са стране председника Тадића, а некада са стране Николића. Председник Тадић сматра да је нормално да о најважнијим темама чује и став шефа највеће опозиционе странке” – речено је „Пресу” у врху ДС-а.

Новинар је, неименованом извору из врха ДС-а, поставио питање зашто се од јавности крију контакти Тадића и Николића. Речено да је „такав договор лидера ДС-а и СРС-а и да због тога нико у Председништву Србије и ДС-а не жели да јавно говори о тим сусретима”.

У истом тексту Томислав Николић је мудро демантовао ове наводе речима: „(...) са Тадићем нисам разговарао једно деvedесетак дана”. „Тадић и ја смо два озбиљна политичка супарника. Наравно да постоје ситуације када сви морамо да сарађујемо, разговарао бих са њима да је држава у опасности. На другој страни, нема свађе између мене и Шешеља, то само медији покушавају да нас посвађају. Са Војиславом сам се чуо прекисноћу у 19 сати (...)” – изјавио је Томислав Николић за „Прес”, 4. септембра, и то само дан пре него што ће јавно поднети оставку на све страначке функције.

И пре овог демантија, Николић је у својој изјави од 3. септембра датој „Политици” рекао: „Зашто бисмо ми разговарали са Тадићем, ми с њим разговарамо са скупштинске говорнице. А, хоће ли бити потребе да се с Тадићем разговара некада? Ја мислим да у свакој држави има потребе да се разговара. Не дај боже да Србији затреба јединство свих странака у погледу очувања државне територије, мислим да треба сви о томе да разговарамо, а у овом, нормалном политичком животу, немамо о чему да разговарамо са Тадићем”.

Занимљиво је да је и „Прес служба” Председништва Србије демантовала писање „Блица” од 5. септембра, па је 6. септембра у том листу објављено да „конкретни наводи не одговарају истини”. „Није било ни сусрета, ни разговора председника Бориса Тадића и заменика председника СРС Томислава Николића” – пренео је „Блиц”, наводе из демантија Тадићеве „Прес службе”.

У интервјуу за „Правду” од 9. септембра, на питање новинара: „Шта је истина око прича да сте се видели са Борисом Тадићем?” Николић је рекао да се у два наврата чуо са Борисом Тадићем у вези са ССП-ом и у вези са убиством Ранка Панића на опозиционом протесту. Гостујући у емисији „Утисак недеље” на телевизији Б92, 14. септембра, Томислав Николић је отворено признао да је недавно разговарао са Тадићем. „Позвао сам Бориса Тадића”, рекао је Николић,

уз коментар да „осим са Тадићем, ни са једним другим представником режима у Србији нема шта да разговара”.

Дакле, јасно је да је до контакта Николић–Тадић, непосредно пред Николићеву оставку, заиста дошло. Тај контакт је лично потврдио сам Николић, чиме је поред њега, у претходној лажи ухваћена и „Прес служба” председника Републике. Николић је из лажи покушао да се извуче овим накнадним признањем.

Обе стране је управо та заједничка политика шуровања приморала да лажу. Зашто је Томислав лагао јавност? Да ли је он страначке органе и председника странке упознао са чињеницом да намерава да ступи у контакт са Борисом Тадићем, или је то учинио накнадно, након шуровања? Зашто је тренутно у Србији шуровање Николић–Тадић постало најunosније занимање за Томислава? Где је сада ту Николићев морал попут оног морала када је својевремено о сваком сусрету са Војиславом Коштуницом информисао јавност у Србији? Ако Николић прво каже: „Нисам разговарао са Тадићем”, затим из Тадићеве службе кажу: „Тадић није разговарао са Николићем”, а након тога Николић каже: „Позвао сам Бориса Тадића”, више дилема није то да ли су они заиста разговарали, већ о чему су разговарали.

„Увек сам имао врло коректне односе са њим. Са Томом увек имам заједничких тема, он има једну врсту духа коју треба уважавати. Можемо да причамо и о спорту и о разним темама... Волимо све што воле млади” – рекао је Тадић за „Политику” још у јуну 2004. године. Дакле, оправдана је претпоставка је да је и овог пута дијалог Николић–Тадић вођен „о разним темама”. Шта друго рећи осим сетити се речи Владике Николаја Велимировића: „Ко далеко оде са ђаволом у шетњу, тешко се враћа на прави пут”.

Ерозија морала (компонента бр. 2)

– директна крађа мандата

На парламентарним изборима одржаним у мају 2008. године кандидована је листа „Српска радикална странка – др Војислав Шешељ”, чији је носилац био лично др Војислав Шешељ. У складу са изборним резултатима ова листа је пропорционално добила 78 посланичких мандата, чиме је СРС уједно постала појединачно најјача парламентарна странка. Посланички клуб радикала, који је до понедељка 9. септембра чинило 78 посланика, разорио је Томислав Николић који је директно под своју контролу ставио 17 посланика (плус он, укупно 18). Наравно, оваквој тактици Томислава Николића претходила је његова изјава да је изгубио бланко оставке свих 78 народних посланика, јер је „забораван и не зна где их је оставио”. У временским интервалима који се могу мерити у минутима, Николић је уз себе придобио 17 посланика. Придружили су му се људи под лажним и привременим „патриотским” изговором да су „изабрали Србију” и да „остају радикали”.

Сам Томислав Николић је тим поводом изјавио: „Никога нисам звао, сами су долазили код мене и тражили да формирам нови посланички клуб”. Међутим, ову лаж су демантовали посланици Лидија Вукићевић и Добрислав Прелић, из чијих изјава се јасно закључује да су добијали позиве да приступе новој фракцији Томислава Николића. Вукићевићева је одбила, док је Прелић прихватио, али се убрзо и сам предомислио, увидевши неморалност свога поступка.

Неспорно је да је овакав чин Томислава Николића директно произвео ерозију морала и његовог дотадашњег политичког интегритета. Зашто? Једноставно због начина на који је покушао да изврши пуч у СРС и заузме челну позицију у странци, свргавањем њеног живог и здравог председника који је привремено (оправдано) одсутан. Николићева

калкулација је била погрешна и срачуната на то да ће придобијањем посланика, придобити већину за „страначки удар”. С тим у вези, бланко оставке је „изгубио”, чиме је прекршио страначки статут, а што је био довољно јак разлог да једногласно буде искључен из странке. Зашто је Николићев чин неморалан? Неморално је због тога што 18 посланика у тзв. посланичком клубу „Напред Србија” није изабрано на предлог Томислава Николића, нити су били на изборној листи чији је он био носилац. Сви су изабрани на предлог СРС-а и са листе чији је носилац био др Војислав Шешел. Сви ти људи су по доласку у Народну скупштину, у складу са чланом 102 Устава Републике Србије „неопозиво ставили свој мандат на располагање политичкој странци на чији предлог су изабрани за народног посланика”.

У интервјуу за „Политику” од 12. септембра, на питање новинарке: „Дакле, склонили сте оставке?” Николић је одговорио: „Тако је”. Оваквим чином, Томислав Николић је омогућио да његова нова (будућа) партија постане парламентарна, без обзира што се на мајским изборима није појавила, јер тада уопште није ни постојала. Тиме је плуноу на своје речи од 19. маја 2005. године када је коментарисао издају посланика Живадина Лекића и његово парламентарно заступање странке Богољуба Карића. „Је ли Српска радикална странка освојила 82 посланичка места? Па, ми толико морамо да имамо свакога часа. Је ли освојило Богољуб Карић неко посланичко место? Није. Па, одакле му? Ово је проста ствар, али ово је фундаментално питање за Србију. На прекретници смо. Ја се не бих одрицао морала. Колико год да имате лоше питање о политичарима, инсистирајте на томе ко је од њих моралан а ко није” – рекао је тада Николић. Он се данас у неком заносу очигледно одриче морала и понаша другачије, али требало би да има у виду речи Владике Николаја Велимировића: „Кад човек мисли да је на врхунцу свог успеха, тада, у ствари, стоји на граници своје пропасти”.

Ерозија морала (компонента бр. 3) – прљава политика разарања СРС

„Ја свој живот и политичке ставове другачије градим. Нећу покретати нову странку, ја сам српски радикал и остаћу члан СРС уколико странка не одлучи другачије. Политику свакако нећу напуштати, јер шта бих ја друго радио” – ово су речи Томислава Николића које је 7. септембра изговорио за лист „Блиц”. Само дан касније, 8. септембра, Николић је у Скупштини изјавио: „Спушта се завеса за једном странком. Можда ће се дизати завеса за две или једном новом странком. Али, оно што је била, СРС више не постоји”. Николић је додао да ће вратити мандат посланика, ако процени да тај мандат баш треба СРС. Дакле, Томислав је дао себи за право да „сахрањује” најјачу политичку партију у Србији, да „спушта” и „диже” завесе и да за потребе своје нове партије задржи мандат, односно да задржи 18 посланичких мандата. То је неморално. То није људски. То је нешто што су Србија и СРС најмање очекивали од Томислава Николића. Да не буде забуне, не доводи се овде у питање Николићево право на „политичко самоопредељење”, већ се у питање доводи прљав начин на који он то право злоупотребљава. Такав начин је у колизији са моралом.

„Не желим да вас увлачим у сукобе ни са ким, немојте ни са комшијама да се свађате” – рекао је Николић 24. децембра 2007. године на митингу СРС у Крагујевцу. Ову поруку је Томислав константно упућивао грађанима Србије у кампањи за локалне и парламентарне изборе у мају 2008. године. „Никада није било нити ће бити свађе у странци, бићемо јединствени и бићемо најјача странка заувек”, рекао је Николић, а РТС пренео 3. септембра у емисији „Шта радите,

бре?” Исто тако, он је за лист „Правду”, 6. септембра 2008. године, изјавио: „У СРС нема никаквих сукоба ни подела, та прича у медијима је последица полицијског рада на разбијању наше странке”. Нажалост, Томислав Николић данас својим поступцима управо чини супротно од онога што је донедавно говорио. Он није смогао снаге да часно и достојанствено напусти СРС, већ се придружио, како оно рече, „полицијском разбијању наше странке”. Отимање посланичких и одборничких мандата и страначких просторија широм Србије, а све у циљу прикупљања политичке моћи за освајање бирачког тела СРС-а, имало је за последицу физичко насиље међу издвојеним функционерима СРС-а на локалу. Није ли понашање Томислава Николића управо тај фактор који је постао узрок и повод за физичко насиље, политичке и идеолошке поделе? Нажалост, јесте.

Дакле, ствари су потпуно јасне. Једноставно чврсти темељи и још чвршћа идеологија СРС-а морају бити пољуљани, урушени или боље речено, сравњени са земљом. Уколико се тај циљ Николићевих ментора, домаћих и страних агентура у Србији не оствари, каква је онда перспектива будуће (нове) партије коју су заједно створили? За људе опасних намера, данашњи СРС мора да нестане јер је озбиљна препрека за колонизацију, пљачку и разарање српског народа и српске државе. Управо због тога, Томислав Николић није часно и достојанствено иступио из редова СРС-а и није вратио посланички мандат који је добио на листи „СРС – др Војислав Шешел”. Он своју трасу „новог почетка” и „пута у нигде” покушава да изгради помоћу „стена” које претходно вади из темеља СРС-а. Међутим, те „стене” су толико интегралне и јаке да их Томислав сада свом снагом, покушавајући претходно да их издуби и иситни, котрља у свој колосек. Јалови су то покушаји трасирања политика без трунке идеологије. Једном речју, то је политика Бориса Тадића која се претвара у крхку „Николићеву дробилицу” идеологије српског национализма.

Што се тиче политичког пута којим је кренуо и који је изабрао Томислав Николић, а који се заснива на разарању СРС-а, владика Николај Велимировић је рекао: „О три ствари не жури док говориш: О Богу, док не утврдиш веру у њега. О туђем греху док се не сетиш свог и о сутрашњем дану, док не сване”.

Управо ове три компоненте ерозије морала Томислава Николића, на које смо указали, несумњиво сведоче да Николић у српској историји није (и неће) оставити никакав жиг као што је то учинио (и даље чини) његов учитељ, проф. др Војислав Шешел, нити ће оставити било какав печат, јер се жути маслином не печатира идеологија српског национализма. „Шешел је највећи интелектуалац кога сам срео у животу. Он ми је рекао које књиге из области филозофије, социологије, историје, политике и права прво морам да прочитам ако мислим да будем успешан политичар”, изјавио је Николић у јуну 2004. године за „Политику”. После свега можемо закључити да је Томислав, у циљу брзог „савлађивања градива”, прескакао редове у тим уџбеницима. Приморани смо да закључимо и то да Николић својим поступцима „депа” странице из књига које му је препоручио учитељ.

Нажалост, овакав морал који смо анализирали, данас се продаје на кванташкој пијаци. Није скуп, а није ни јефтин. Тржиште формира цену, а она зависи искључиво од тога ко га купује и ко га продаје. Он је без декларације и без перспективе. „Ко воли нек изволи” и „широко му поље” – каже наш народ.

R. V. C.

Пре свега, ја Томислав!

- *Томислав Николић је заборавио да је он био био јесте само захваљујући њој на десетине хиљада чланова странке ради како бисмо за своју идеологију и програм придобили био већи број присталица. Изјавио је да се за њим спушта завеса и да сада нема ко да води странку. Пљунуо је на тај начин на све оне који свакодневно вредно испуњавају своје страначке дужности, а њој је смејнуо с ума да Српска радикална странка има свог председника, кога је он очигледно сахранио мимо Божје воље*

Пише: Гордана Поп-Лазић

Ако пођемо од политичке теорије да је неоправдано и неразумно да до разбијања опозиције дође после избора, као и да се она не сме разбијати ако је влада квислиншка као што је то случај у Србији, а опозиција национална, онда се само по себи поставља питање који је то фактор утицао на то да до овог неприродног чина дође. Одговор се намеће сам по себи: они којима то иде у прилог. А ко су ти? Управо та квислиншка власт којој јака опозиција смета да даље уништава и растаче ову земљу, али и страни фактор, јер да њега нема, онда не би било ни квислинга. Тако смо добили и другог актера у овој нечасној работи, а то је Брисел, који, то је свима јасно, жели да Србију сведе на предкумановску Србију, а то значи Србију без Косова и Метохије и Војводине.

Када прихватимо ову чињеницу и идентификујемо мотив, онда нам је лако да се суочимо и са чињеницом да су ти исти, „жути“ и Брисел, преко својих служби дуго и вредно радили на томе да у Српској радикалној странци пронађу среброљупце који су спремни да продају веру за вечеру. Дакле, убица српске националне идеологије је пронађен у лицу Томислава Николића, али само у покушају.

Јесмо ли ишта примећивали? Јесмо. Јесмо ли могли да спречимо? Можда, али је мања штета ако трула крушка падне сама него ако је отресете, па уз њу падне још нека здрава. Лично сам била свесна да Томислав Николић већ дуже времена умртвљује и дискредитује све органе странке и да је почео да умишља, рекла бих, шизофрено, а то је чак и јавно говорио: „Српска радикална странка, то сам ја“, „Ја водим Српску радикалну странку“, „Ја мислим“, као да се ради о његовој приватној прџији, а не о једној великој странци, великом живом организму, у коме смо сви ми имали своје место и у којој смо вукли кола која се зову Српска радикална странка.

Нисам била навикнута на такав начин рада, јер нас је Војислав Шешељ, који је за свој огроман ауторитет имао и те какво покриће, увек уважавао, питао за лични став и градио демократске односе у странци поштујући увек Статут и одлуке органа странке. Понекад смо имали тешке полемике, слободно износили своје аргументе, а он је показивао нескривено задовољство што свако од нас из свог угла посматра питања која су нам околности у којима се земља налазила наметале. Само захваљујући томе нисмо грешили и сада, са ове временске дистанце, то аргументовано могу да твр-

дим, јер како другачије објаснити толики успех на изборима и тако велики број присталица.

Томислав Николић је заборавио да је он то што јесте само захваљујући томе што на десетине хиљада чланова странке ради како бисмо за своју идеологију и програм придобили што већи број присталица. Изјавио је да се за њим спушта завеса и да сада нема ко да води странку. Пљунуо је на тај начин на све оне који свакодневно вредно испуњавају своје страначке дужности, а потпуно је сметнуо с ума да Српска радикална странка има свог председника, кога је он очигледно сахранио мимо Божје воље. Та чињеница, као и то што је украо оставке које смо сви ми народни посланици и одборници својевољно потписали, на веома пластичан начин објашњава колико је ниско морао морално да падне. То што је урадио зове се издајник, зове се лопов, а о бројним лажима које је изговорио и на посланичкој групи и на Централној отаџбинској управи, као и у медијима, нећу ни да говорим. Време ће нам бити најбољи савезник, јер ако си опозиција, онда важи само једно правила, критикуј и обарај владу, ако си власт, онда си уз Демократску странку. Али да би могло да се буде или једно или друго, мора да се изађе на изборе, под својим именом и презименом, а не са покраденим мандатима са листе Српска радикална странка – др Војислав Шешељ.

Оно за шта се Војислав Шешељ определио јесте да га идеја Српског национализма надживи. Оно за шта се Томислав Николић и мала одметничка група око њега определила јесте среброљубље и издаја. И зато је мени, као и многим часним људима, јасно који је пут прави и једино могућ, ако нам је стало до части и образа, као и до оних који иза нас долазе, јер једно је сигурно, да нико није бесмртан. Бесмртна је само идеологија без које политичке партије нема. У супротном то је само једно предузеће које мора да се бори да оствари профит, додуше на веома тесном тржишту где профитера има много.

Политика најмањег зла

• „Најгора њолићика није њолићика најгореџ,
најгора њолићика је њолићика најмањеџ зла!”
Шарл Де Гол

Политиканство

Када су жреци евроутопијског сна у Србији својим инфантним европуклониством, најавили наметање ССП-а, првенствено потписивањем истог, а потом и ратификацијом у Скупштини, сваки патриота је могао да схвати да је реч о једном антидржавном и погубном међународном документу по нашу Отаџбину. У суштини, ради се о класичном примеру политиканског приступа жуто-црвене коалиције, који је по својим правним последицама у домену националне издаје. Наравно да им ово није први пут, да своје ускопартијашке обзире наметну читавој Србији, што опет говори у прилог опасном политикантском игрању ватром са националним интересима. Да ситуација буде још опаснија, њима се концептуално придружио и неко ко ових дана на најпокваренији и најперфиднији начин учествује у разбијању најјаче опозиционе странке, СРС, а како би се смирила српска јавност и на крају помирила са ратификованим антидржавним документом.

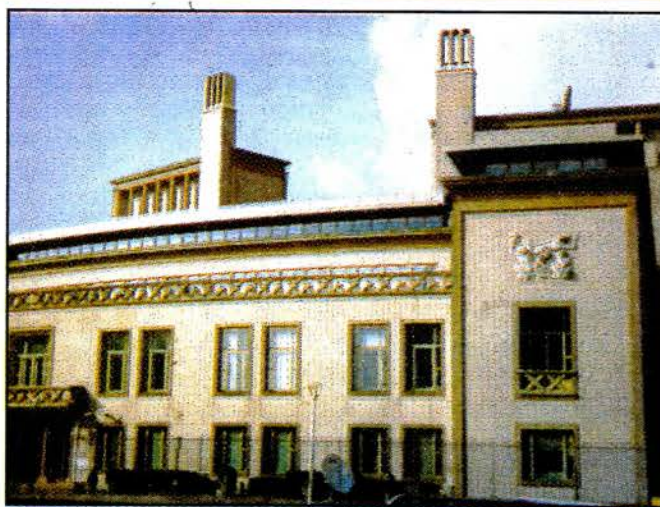
Политиканство је тако постало општа карактеристика ненародне власти, али и основни метод дојучерашњег радикала Томислава Николића и неколико његових завереника. Ипак, за потребе тог свог потеза, Николић је начинио пар лукавих потеза, не би ли некако замаскирао свој антиопозициони рад, па са групом својих завереника није гласао у Скупштини за свој политички производ, амандман који није ништа друго до најобичнији тројански коњ, мамац за све лаковерне, а у суштини део подле игре режима и странаца, који су за те потребе били консултовани.

Тешко политиканство некадашњег заменика, тешко је уздрмало српску јавност, али је истовремено показало праве намере и подлост оног који га експлоатише. Морал и државничка политика су на тај начин уступили место неморалу и политиканству.

Јелко Кацин као унутрашњи политички фактор

Никада није ни било спора око тога да страни политичари у Србији воде главну реч и дају налоге и обавезна упуства домаћим гаунлајтерима и једној „опозиционој странци”, али до сада у тој комбинаторици није било изненађења, већ се све могло предвидети. Наиме, као уметнути фактор у овом слугерањском односу између оних којима се служи и оних који служе, појавио се Николић и група његових завереника, па се и листа корисника стране политичке помоћи и подршке тако проширила.

Ови дани су за опозицију заиста били погубни. Уметањем Николићеве клике у тело српске опозиције, власт је до-

била верног савезника и евентуалног будућег коалиционог партнера, а опозиција је тако ослабила, јер ће један њен део увек моћи да буде употребљен од стране власти, а што су велике предности Николићеве позиције.

Када све наведено имамо у виду, није тешко повезати нека свежија дешавања, најаве и посете неких евроутопијских чиновника, које су изведене у циљу омекшавања става српске опозиције по питању ратификације ССП, али и осталих питања поводом којих до сада није било попуштања. Тако је и опскурни чиновник евроутопијског савеза, попут ђавола у пустињи, дошао да куша српску власт, али и неке дојучерашње опозиционаре, а већ данас, политичке савезнике режима на дужи рок. Наравно, тако су били стварани услови да поменути Кацин, иначе небитан бирократски шраф, постане озбиљан унутрашњеполитички фактор у Србији, а поводом питања ратификације ССП. Кацин је у обављању тог посла увек могао да се понаша осино и дрско, јер српски режим то никада није желео да санкционише. За потребе своје мисије он се консултовао с маршалом Борисом и неким од његових саветника и том приликом упозорио власт да је боље ако за ратификацију ССП гласа већа већина од оне која ће иначе гласати, јер ће тако јасно бити изражена воља Србије за приступ ЕУ и пристанак на све последице наведеног споразума, наравно да се то односи и на оне негативне.

Управо тако је и настала волшебна и чудовишна интеракција између режима и неких људи из опозиције. Маршал је контактирао са замеником, а овај, упркос упозорењима свих који су критички гледали на ратификацију Споразума,

обманом и лукавошћу, допринео је да се за један викенд у земљи Србији преврне читав опозициони систем, слаже јавност причом о тзв. интерпретативној клаузули у виду амандмана на закон којим се ратификује поменути споразум, а потом из те приче умакне због тобожње доследности којом се пре тога водио у политици. У сунгини, Николић је тако само за тренутак збунио све и најавио своје будуће политичке перформансе.

Бескорисни амандман

Прича о амандману који ће наводно својим дејством обезбедити позицију Србије у делу у коме је ССП штетан по наш суверенитет и територијални интегритет, очигледан је пример правно бескорисног и сувишног модалитета на закон о ратификацији поменутог споразума, али и чист пример политиканског замешатељства Николићевог и суштина политичког става о мањем злу у политици. Појаснићемо наведено на примеру међународноправног и унутрашњеправног дејства овог, у конкретном случају, непотребног правног инструмента.

Поменути амандман, баш као и било који други амандман, представља институт унутрашњег права, тачније, реч је о институту уставноправне нарави из области парламентарног права и поступка и његово дејство се тешко може пренети на ниво међународних односа, обзиром да ван граница наше земље он не обавезује, нити по себи нити као део закона који мења, односно допуњује. Ипак, не може му се оспорити посредно правно дејство када се ради о његовој садржини, нарочито у случају када његова садржина, тј. оно што амандман нормира, већ правно постоји и део је самог Устава, односно део нормативног дела његовог текста или је реч о подударности са садржином неког посебног закона.

Дакле, иако је Косово и Метохија као саставни део Србије поменут у преамбули која претходи Уставу и није део нормативног текста, те начелно није ни обавезујућа, што је сте лоше и пропуст је уставотворца, покрајина је ипак поменута у делу нормативног текста који регулише територијално уређење и област покрајинске аутономије, па се у том делу, између осталог, и помиње Аутономна покрајина Косово и Метохија као део Републике Србије у којем грађани остварују право на покрајинску аутономију; те да ће се у те сврхе за Аутономну покрајину Косово и Метохију донети посебан закон који ће нормирати суштинску аутономију по строжијем поступку, који је иначе предвиђен за промену Устава.

Надаље, садржина поменутог амандмана је већ била употребљена у одређеним скупштинским одлукама, резолуцијама, декларацијама, па и законима, на који начин је већ била изражена несумњива државна воља да је Косово и Мето-

хија део Србије – што најизворније почива на основу садржине међународних уговора о разграничењу правних претходника данашње Републике Србије са Албанијом. Због тога је и такав један амандман био бескористан, те сувишан у унутрашњем уставноправном поретку државе Србије, јер се његовим усвајањем појачава само евентуална одговорност властодржаца по питању евентуалног признања независности лажне државе шиптарских терориста, али се никако не поправља садржина ССП, која је једино спорна и подобна да произведе правне последице на унутрашњем, а онда и међународном плану.

На међународном плану, овај амандман такође нема простора за било какво озбиљно правно дејство, осим у делу који смо поменули – да уколико је реч о садржини која је део позитивноправне уставне материје која регулише надлежности Републике Србије, и ту између осталог спада надлежност да република уређује и обезбеђује територијалну организацију, па тако и положај покрајина у смислу територијалног уређења, сасвим посредно закључујемо да и сама сувереност као принцип међународног права, има везе са територијалном организацијом јер се суверена државна власт и простире на целокупној територији једне државе.

Ипак, овакво једно тумачење представља само један од могућих правних аргумената у модерном међународном праву, које је, најалост, засновано на политици силе, а не и права које би ту силу ограничило. На основу овог закључка, разматрање треба померити из области начела међународног права, што сувереност и даље представља, на област међународног уговорног права и комунитарног права; а што су норме које регулишу међународне споразуме, па тако и ССП.

Дакле, за било које питање у вези са правним дејством споразума релевантна је једино његова садржина – права и обавезе страна уговорница, коју су стране уговорнице споразумно и утврдиле и потом потписале, што само технички још треба ратификовати да би у унутрашњем правном поретку могло да се примењује, али овом приликом нећемо залазити у те детаље јер нас интересује једино моменат од тренутка потписивања па до тренутка саме ратификације. Наиме, у овом временском интервалу је немогуће на унутрашњеправном плану ишта учинити, а што би утицало на побољшање већ потписаног текста Споразума, обзиром да ни они који су га потписали, нису ставили било какве резерве на његову садржину, те су и они сами пристали на све правне последице тог штетног документа – прећутно признање независности шиптарске терористичке државе. Како данас није могуће изменити садржину, конкретне спорне чланове ове хрпе прљавих евроутопијских папира, то се ни његово дејство не може изменити.

Овај евроутопијски споразум је у суштини лош, непоправљив и штетан по државу, а Николићев амандман је био средство разбијања опозиције и икебана која је требало да помути парламентарни разум и да се замешатељством прикрије зла намера ЕУ, те посредно призна независност терористичке државе. Опозиција је исправно поступила не гласајући за такав закон, али је Николић са својом завереничком групом изразио жаљење. Они који су за закон о ратификацији гласали и они који тврде да је то историјски дан за Србију, а што су идентичне изјаве и Томислава Николића и Бориса Тадића, па чак иако Николићеви завереници нису за њега гласали, већ га накнадно оправдавају, извршили су велику националну издају и заслужују осуду и презир!

Пуна сарадња са хашким минотауром (чланови 2 и 4 ССП)

Баш у тренутку када припадници хашког минотаура стежу обруч око проф. др Војислава Шешеља, са циљем да му наметну браниоца, знајући да ће он кренути у штрајк глађу

поводом тога и тиме себе довести у тешку здравствену ситуацију, која опет може резултирати најтежим, погубним исходом, кроз Николићеву причу о добробити усвајања закона којим се ратификује ССП, желео се постићи самоубиствени ефекат по СРС. Да је којим случајем и СРС гласала за ССП, а што је Николић и желео, то би био изричит пристанак на све потезе хашког минотаура којима се на разне начине угрожава живот и здравље проф. др Војислава Шешелја. Ово се непосредно може закључити на основу члана 2 поменутог споразума, који гласи: „Поштовање демократских начела и људских права, проглашених у Универзалној декларацији о људским правима и дефинисаних у Европској конвенцији о заштити људских права и основним слободама, Завршном акту из Хелсинкија и Париској повели за нову Европу, поштовање начела међународног права, укључујући пуну сарадњу са Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију, владавине права, као и начела тржишне привреде у складу са Документом Бонске конференције КЕБС о привредној сарадњи, представљаће основ унутрашње и спољне политике страна и чиниће суштинске елементе овог споразума”, али и на основу посебног члана 4 који се само и бави конкретном сарадњом са Хагом, а у коме се вели: „Уговорне стране потврђују значај који дају испуњавању међународних обавеза, посебно пуној сарадњи са Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију”.

Дакле, од страна уговорница, а то је и Србија, очекује се пуна сарадња са овим квазисудом и руглом права, али се иде још даље када се каже да ће, између осталог, та сарадња бити „основ унутрашње и спољне политике страна и чиниће суштинске елементе овог споразума”, што значи да је сарадња по природи својој чисто политичка, не и правна, и као таква, она је, дакле, једна од суштина овог споразума.

Како је после свега Томислав Николић био лојалан странци и свом страначком шефу који је заточен у хашком казамату, видело се из његовог покушаја да самој странци наметне да гласа за ратификацију, а из чега се јасно могу уочити везе између његовог замешатељства са амандманом, те невероватне случајности када су у питању неки његови нови ставови, иначе идентични ставовима оних који врше власт.

Јасно је да је Николић од стране власти био ангажован за овај најсрамнији део прљавог посла у оквиру СРС, а како би се придобила и Качинова већина, али и извршио атак на саму странку и њеног председника који је заточен у Хагу. Из овога се јасно види и његова тобожња доследност у политичком раду и наводна приврженост странци коју у том тренутку још увек није напустио. Ко се тиме може поносити?

Шта још има историјски карактер по Николићу?

Наравно да је садржина ССП и у појединим деловима, али и у целини, чудовишна и штеточинска. Узећемо још неколико примера који нам верно осликавају ову евроутопијску подвалу, али довољно говоре и о моралу оног који је потенцирао да опозиција стане уз овакав закон о ратификацији. Тако чланови 5 и 6 припремају појединим својим формулацијама друкчији приступ Србије неким регионалним проблемима, па се то може и довести у везу са нашим будућим потезима у вези са Косовом и Метохијом, али ако се узме у обзир досадашња политика двоструких аршина ЕУ према нама, јасно је куда води Споразум, а са њим и шта Николић жели. Поводом наведеног у поменутичким члановима, цитирамо одредбе споразума: „Узимајући у обзир жељу страна да додатно развију стални политички дијалог о билатералним и међународним питањима од заједничког интереса, укључујући регионалне аспекте, имајући у виду заједничку спољну и безбедносну политику Европске уније :- Србија се обавезује да настави да подстиче сарадњу и добросуседске одно-

се са другим државама региона, укључујући и одговарајући степен међусобних концесија у погледу кретања лица, робе, капитала и услуга, као и развој пројеката од општег интереса, посебно оних који се односе на борбу против организованог криминала, корупције, прања новца, илегалних миграција и кријумчарења, укључујући посебно трговину људима, лаким оружјем и забрањеним дрогама. Ова обавеза је кључни фактор у развоју односа и сарадње између страна и стога доприноси регионалној стабилности”. На добросуседске односе са, на пример, државом Косово, надовезаће се и политички дијалог, обзиром да ЕУ већ такве дијалоге води са свима који распарчавају Србију оружјем или политиком, а шиптарску државу је признао велики број држава чланица и нарочито већина у старом језгру ЕУ, па у члану 10, између осталог, стоји: „Политички дијалог посебно има за циљ да се унапреди регионална сарадња и развој добросуседских односа”. Како ЕУ воли и подржава шиптарске терористе, то исто очекује и од нас, међутим то више не мора ни да буде жеља патрона лажне државе, јер је све наведено наша правна обавеза у будућности. Ето, то је и био разлог да се један део парламента инфантилно радује, а некима је то био и историјски чин.

Као еклатантан пример евроутопијског бесмисла, нашао се познати члан 135 који се данас друкчије тумачи у односу на период пре једностраног проглашења независности од стране терориста, а које статусноправно стање је садашњи фактички статус наше јужне покрајине и који ЕУ жели да легализује, те факт уведе у свет права наметањем овог споразума нашој држави. Овај члан дословно гласи: „Овај споразум се примењује, с једне стране, на територије на које се примењују уговори којима се оснивају Европска заједница и Европска заједница за атомску енергију и у складу са условима утврђеним тим уговорима, и на територију Србије, с друге стране. Овај споразум се не примењује на Косову које је тренутно под међународном управом у складу са Резолуцијом Савета безбедности Уједињених нација 1244 од 10. јуна 1999. године. Ово не доводи у питање садашњи статус Косова, нити одређивање његовог коначног положаја према истој резолуцији. „То је заиста био историјски дан за Србију”... Томислав Николић.

О мањем злу

Ако желимо да сумирамо све што је претходно изнето, а нарочито да би изречено поседовало квалитет озбиљне анализе, а не памфлета, али и како би исказали јасан политички став као одговор на све притиске и поступке ЕУ, нечињена режима и покушај чињења од стране Томислава Николића подметањем бескорисног амандмана како би Качинова већина била постигнута, хашки минотаур био срећан и сит, а све зарад добросуседских односа у региону, па и са шиптарском лажном државом, констатоваћемо да је овде реч о легитимацији политике најмањег зла, а како Николић и наводи, да се не би гурао прст у око ЕУ. Оваквим најгорим политикантским приступом, иде се као и досад на замагљивање истине која може бити само једна – ССП ће уништити и обезглавити државу Србију. Ненародна власт то ради већ дуже време, а од опозиције треба да се очекује да такве фасаде од изјава увек руши и да притом пажљиво поступа да и она не упадне у такву замку, јер се до сада није могло рачунати са Николићем који је свој пут ка Тадићу поплочао привременим већинским ставом о незамерању ЕУ, па макар то шкодило и самој истини.

Таква иста већина је већ једном у прошлости омогућила Пилату да опере руке, јер је уместо Истине – Христоса, избрала лаж – разбојника Барабу!

Р. В. С.

Амандманска празна пушка

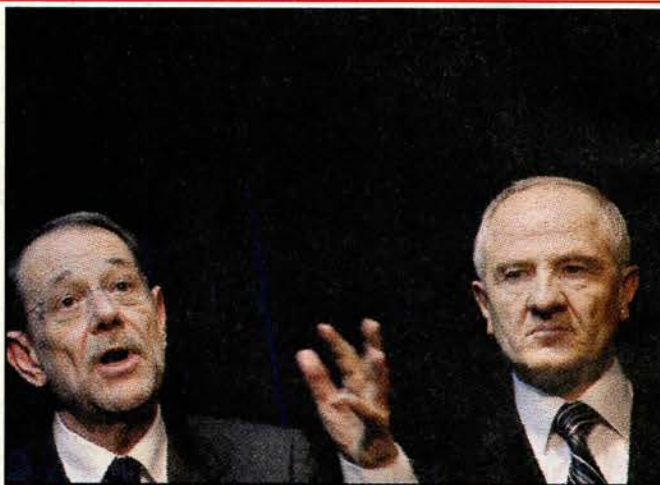
• *Анализа неких елемената Споразума везано за Николићев амандман на Споразум*

Пише: др Никола Жутић

Амандман посланика Томислава Николића о Косову као саставном дијелу Србије, који је у исто вријеме потврда територијалног интегритета Србије, побољшао је текст Споразума, али је то недовољна амандманска интервенција на Споразуму да би он коначно био прихваћен од радикалске већине у Народној скупштини. Даље, Николићев спољнополитички програм „и Исток и Запад” могао би се прихватити када Европска унија не би наметала безусловну сарадњу српске државе с Хагом и нарочито, дугорочно гледајући, ултимативно наметање новог „братства и јединства” с крвницима српског народа, које се нарочито истиче у Споразуму о сарадњи и придруживању

Неопходност постизања новог „братства и јединства” истакнута је у Наслову II и III Споразума, који говоре о политичком дијалогу и регионалној сарадњи (то су чланови од 10 до 17). (Ова два наслова нису ни структурално, а самим тиме ни логички формулисана. Наиме, иако су насловљени као „Политички дијалог” и „Регионална сарадња”, мјешају се тематске одреднице – цјелине. Тако, на пример, у Наслову II, који треба да говори о политичком дијалогу, разматра се поред осталог и регионална сарадња. Исти случај је са Насловом III о регионалној сарадњи који разматра политички дијалог).

Ови чланови у појединим својим одредбама носе карактеристике безусловне капитулације Србије јер се Србија мора безусловно повиновати европском ултиматуму када су у питању бивша „браћа”, односно сусједи из экс Југославије.

Тако, на пример, у члану 15 наведено је да ће Србија започети преговоре с државама које су већ потписале Споразум о стабилизацији и придруживању ради закључивања билатералних уговора о регионалној сарадњи чији ће циљ бити повећање обима сарадње између држава. Главни елементи ових уговора биће: политички дијалог, успостављање зона слободне трговине, узајамне концесије разних врста и друго. У последњем ставу овог члана наводи се да ће ови уговори бити закључени у року од две године од ступања на снагу овог споразума, па се у ултимативном тону закључује: **„Спремност Србије да закључи овакве уговоре ће бити услов за даљи развој односа између Србије и ЕУ”**. Дакле, и у овој најновијој, тзв. демократској ери Србије, биће присутни стална условљавања и притисци од стране Европске уније, као и у време Милошевићевог режима.

Ојађена и осакаћена држава српског народа једноставно је стављена пред свршен чин, односно принуђена да активно унапређује политички дијалог, „добросусједске односе” и регионалну сарадњу с државама экс Југославије које су настале на српским историјским територијама, с којих је и протјеран српски народ. Мора се признати да долазимо у много деликатну ситуацију када је у питању будућа „братска сарадња”. Како ће се остварити та братска сарадња, послје бројних неријешених националних и територијалних питања, мени није јасно.

Како остварити, од Европске уније наметнути налог успостављања новог братства и јединства, као што су то послје Првог и Другог свјетског рата покушали краљ Александар Карађорђевић и комунистички вођа Јосип Броз Тито и предсједник Борис Тадић послје овог трећег „племен-

ског" рата. Како остварити неопходне добросусједске односе послје свих иживљавања нових државотворних народа, инструисаних од земаља западне либералне демократије? Хрватима није довољно што су геноцидом над Србима током XX вијека створили велику Хрватску одузимањем великих српских територија, већ се признавањем независности Косова и Метохије солидаришу са његовим насилним отимањем од српске матице. Околни антисрпски режими, настали на идеолошкој традицији црногорских зеленаша, муслиманских „длуцкора" и данашњих фундаменталиста и хрватских франковаца, инсталирани су терористичким методама Англоамериканаца.

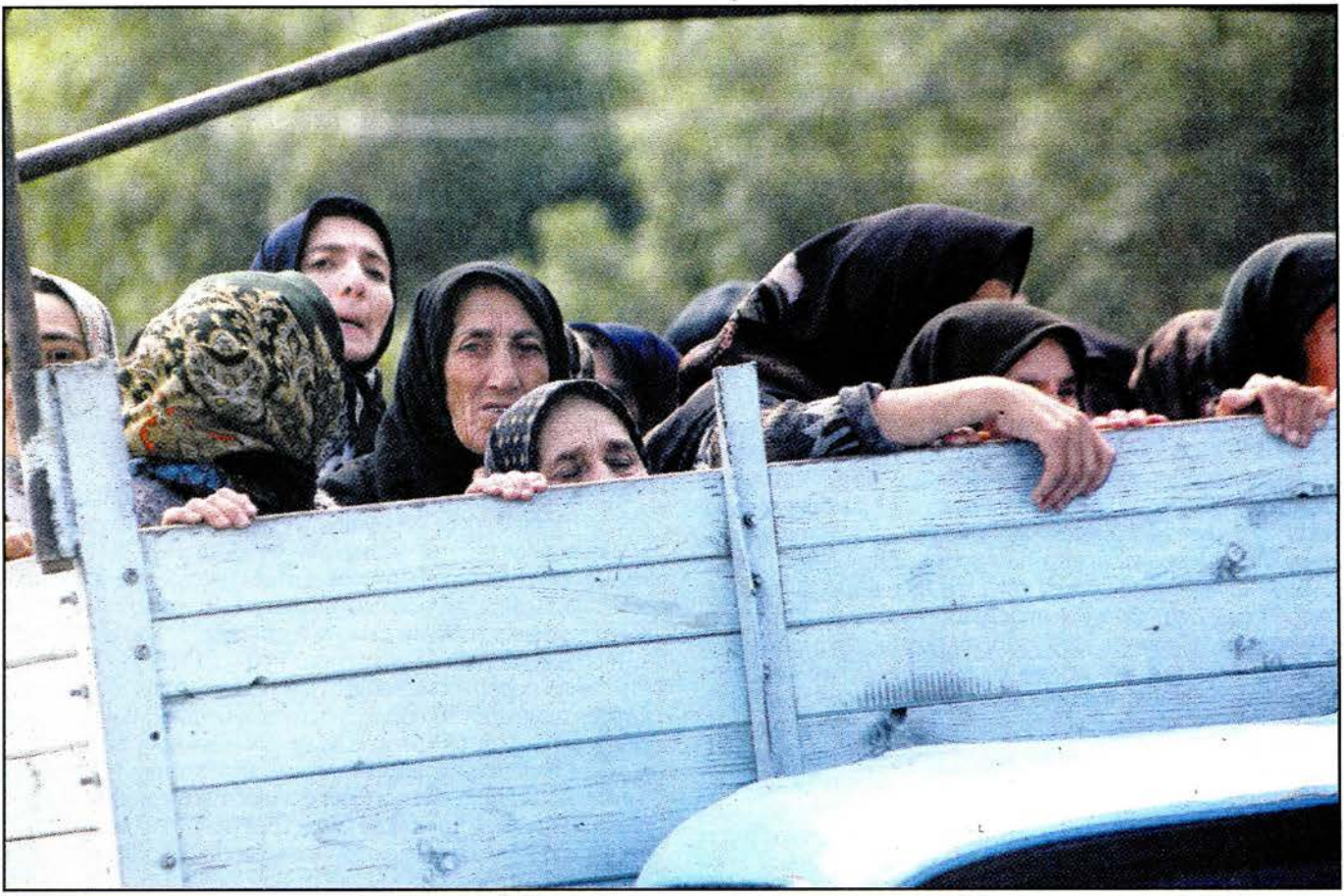
Да би се успоставио политички дијалог, регионална сарадња, па потом и добросусједски односи, до којих је свима нама стало, неопходно је ријешити неријешено српско питање које је отворено низом насилничких одлука међународног фактора на штету српског народа. Наиме, са гледишта међународног права, насилно успостављено државноправно стање у Републици Хрватској у потпуности је нелегитимно. Рат је завршен злочиначком окупацијом Републике Српске Крајине (државе основане народним плебисцитом и под заштитом УН), без одржавања неопходне мировне конференције која би извршила праведно разграничење између Републике Србије и Републике Хрватске. О границама уопште није дискутирано у свјетским мондијалним форумима. Границе су једноставно успостављене вољом глобалне силе и то линијом административне велике Хрватске, која данас обухвата и одузете српске земље.

Отворено српско питање ријешило би се и праведном подјелом Јадрана, коју траже и Словенија (нарочито Змаго Јелинчић и његова Словенска национална странка) и Босна и Херцеговина. Нажалост, ниједна српска власт од 1995. није тражила сукцесију Јадрана, па чак ни некакав биједни срп-

ски излаз на море. Србија ће, изгледа, ипак морати да призна силом наметнуте границе према западу без мировног разграничења.

Према Споразуму о стабилизацији и придруживању, Србија, дакле, треба да развија добросусједске односе са Хрватском и Босном и Херцеговином, које су Србе и Србију тужиле за геноцид током грађанског рата у Југославији 1991-1995, иако су римокатолици и муслимани тих земаља починили бројне злочине над Србима у Првом и Другом свјетском рату, а и у овом трећем из 1991-95. године. Први су почели да спроводе сепаратистичку акцију и злочиначке радње над Србима. **Како остварити дијалог с непријатељима из три рата вођена током XX вијека?**

Од старог европског народа, који се вјековима борио за очување европске цивилизације од азијатског, па потом и Хитлеровог вандализма, постали смо главни реметилачки фактор Европе. Па, крајишки Срби су, на примјер, вјековима представљали европски антемурале кристијанитатис („предзиђе хришћанства") према варварском турском отоманском надирању. Да ли је, на крају, могуће да ми данас у клечећем положају, бескрајно понижени, морамо неког увјеравати да смо као народ стари Европејци који су током XIX и у првој половини XX вијека ширили либералне идеје на балканско тле, и да смо као такви саставни дио Европе. Иако смо стари европски народ, вјековима одани темељним цивилизацијским вредностима Европе, због наведених ултимативних одредби о потреби успостављања „братске сарадње" с Хрватима, Бошњацима, Миловим Црногорцима, Албанцима, па на крају и с „добрим сусједима" косовским Шиптарима, није требало ратификовати Споразум због одредби о потреби безусловне сарадње с Хагом и регионалне сарадње с непријатељима српског народа.

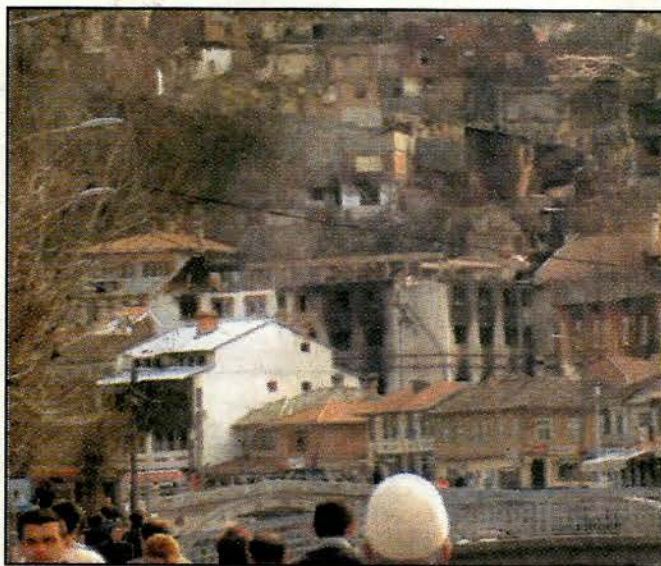
Политичка и правна анализа Споразума о стабилизацији и придруживању
и Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима
у светлу статуса Косова и Метохије

Хектар Косова и Метохије за кило банана

Пише: Предраг Лепетић

Текст правне и политичке анализе од 14. 7. 2008. године, који следи а којим се разоткрива права природа Споразума са ЕУ, даје се на увид читаоцима овим бројем „Велике Србије”, а исти текст се, од 25. 8. 2008. године, налази на званичном сајту СРС-а. Ова претходна напомена била је нужна како би се дала права димензија пропагандно промовисаној слици догађања о прихватљивости Споразума, медијски подржаваним изјавама Т. Николића и тзв. транскрипцијама из јула и септембра 2008. године, који су по садржају манипулативни и не дају прави увид у целину ни у укупна догађања у вези с наведеним. Наиме, став о амандманском прихватању ССП-а за који се zaloжио Т. Николић и у чију одбрану је наводно уложио част и политички кредибилитет био је првобитно израз политичке идеје и текста којим се настоји да се ССП измени и такав пошаље другој страни са резервом да би се ратификовао, чиме би се једино добило на важности и обавезности за другу страну тако што би његовим прихватањем постао интегрални део измењеног текста Споразума.

Давањем на увид критичког текста анализе од 14. 7. 2008. године, одлука је била да се он умножи и подели посланицима ради увида и припреме за критику на заказаној седници Народне скупштине, која је два пута одлагана због хапшења Радована Карадића и насиља режима према учесницима на митингу СРС-а. Међутим, на наставку прекинуте скупштинске седнице у септембру, Т. Николић уводи у процедуру текст амандмана који је, како накнадно признаје, договарао са Борисом Тадићем противно одлуци да се са њим не ступа ни у какав контакт. Назиру се унутрашњи и спољни циљеви које је требало синхронизовано остварити, примарно пружити што већу подршку евроинтеграцији и Б. Тадићу који је тада лобирао у Бриселу за престанак суспензије ССП-а, а Т. Николићу омогућити страначки преврат и саботажу одбране В. Шешеља, као и слом националног опредељења уз нестанак највеће опозиционе странке и противника квислиншког режима. Текст амандмана на ССП сада има нов текст и другачији карактер од првобитног јулског, који Т. Николић самовољно преправља према договореном тексту са Б. Тадићем, јер како сам каже, „и није имао са ким другим”. Измењени текст је једностраног, интерног карактера и везује само Србију која га законом потврђује, а нема правне последице по другу страну уговорницу, ЕУ, и као такав представља правни и политички фалсификат првобитне идеје и намере да обавезе другу страну на поштовање територијалног интегритета и суверенитета и потврду да је КиМ у саставу Србије. Такође, уграђују се измене текста, па се између осталог, реч „тумачи” замењује речју „примени”, што мења смисао амандмана и његове правне последице јер га своди на практичну примену а избегава тумачење које је су-

штинског значаја. Манипулација амандманом, заснована на привидном противљењу признања нелегалног отцепљења КиМ, јасна је када се има у виду примат међународних норми над националним по ратификацији, као и да усвојени текст законског амандмана има само декларативни карактер који не обавезује ниједну страну, а усмерен је на довођење у заблуду јавности о истовременом залагању евроунијата и за ЕУ и за КиМ.

Оваквој припреми следило је упорно настојање Т. Николића да медијским притиском и политиком свршеног чина доведе посланике СРС-а до прихватања кукавичјег амандмана и гласања за ССП, истовремено покушавајући да идеолошки преведе СРС у табор поклоника ЕУ и издајника КиМ, евродеморката за које, ради бољег живота и „реалног” прихватања стварности, нема алтернативе атлантским интеграцијама, ЕУЛЕКС-у, а тиме и уласку у НАТО и признавању независне државе „Косова”.

Подмукле и преварне политичке акције Т. Николића и превратничке групе евроунијата су препознате и одмах заузет став да се питање амандмана и гласања за ССП уведе у легалну страначку процедуру и стави на гласање и одлучивање на Председничком колегијуму. На седници Колегијума од петнаест чланова само је један глас, Т. Николића, био за његов амандман и прихватање ССП-а. На седници, дакле, није имао подршку ни својих тада прикривених присталица који ће одмах потом објавити да се концепцијски и програмски разликују од СРС-а и да ће формирати нову странку која ће се залагати за евроатлантске интеграције. Отворено залагање Т. Николића за Споразум прати и прихватање политике Владе, са којом као „конструктивна опозиција” и резерва, наговештава сарадњу уз мркоњићевски хвалоспев

„драгом председнику” Б. Тадићу за кога каже да је „једини нормална политичар у Србији”, као и да је политички циљ нове странке да буде једина, наравно са ДС-ом, у политичком животу Србије.

СРС одлуком легалних органа странке није дозволила идеолошко превођење, а политички удар и покушај преврата је одбила већинским одлукама највиших органа. Странка је остала очувана и програмски и структурално, чувајући себе заштитила је и темељ српског националног интереса и одбрану председника др В. Шешелја пред Хашким трибуналом. Т. Николић је наставио своје деловање, по његовом и искључењу његове превратничке групе, најављеном другом фазом и формирањем нове странке уз краћу депонованих потписа посланика, туђих посланичких мандата, просторија и опреме Српске радикалне странке. Он са својом групом, и поред залога части, није гласао за закон са уграђеним његовим амандманом из тактичких разлога, а пре свега, како наводи да „сада нема сврхе када странка неће стати иза ССП-а”.

Имајући у виду наведено, текст правне и политичке анализе представља се читаоцима „Велике Србије” ради сазнања шта значе и какве имају последице евроатлантске интеграције и деловање националних издајника различитих боја.

ССП – „поштена трампа”

Како се наставља слободно зидање новог европског поретка ка тоталитарној „Сједињеној Европској Држави” као интегралном делу новог светског поретка, уз пропагандно завођење јавног мњења Србије идеолошким тумачењем националног и међународног права и истицањем иманентно противречне паролу „и Косово и ЕУ” са циљем вредносне инверзије приоритета, замагљивања разлике између родољуба и издајника, саботирања освешћења и слободе народа, као и одбране целовитости државе, овим се осветљавају поступак, природа и последице потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица и Републике Србије од 29. 4. 2008. године (у даљем тексту: ССП), као и Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице и Републике Србије (у даљем тексту: ПСТ) на статус Косова и Метохије.

У наведеном циљу, а како је илустрирано само илустрирачки део реализације сценарија и синхронизовано деловања спољних и унутрашњих политичких чинилаца, указује се на историјски контекст, и то како следи:

• **6. децембра 2007. године**, усвојен је на Влади текст ССП са анексима и протоколима, и дато овлашћење потпредседнику Владе Б. Ђелићу за парафирање;

• **7. новембра 2007. године**, парафиран је ССП са ЕУ, за шта је после усаглашавања текста представник Б. Ђелић имао специјално овлашћење Владе;

• **28. јануара 2008. године**, ЕУ је уместо потписивања ССП-а понудила РС посебан Политички споразум о јачању свеукупне сарадње у трговини, економији, образовању и потпуном укидању виза за српске грађане, који је требало да буде потписан у Бриселу 7. фебруара 2008. године а самом најавом имао сугеришућу поруку за грађане Србије са циљем помоћи „проевропском кандидату” пред други круг председничких избора заказаних за 3. фебруар 2008. године;

• **16. фебруара 2008. године**, Савет министара ЕУ (уз уздржаност Кипра) усвојио је „писменим поступком” документ „Заједничка акција” – Мисија владавине права ЕУ на Косову-Еулесу Косово, који ће постати оперативан после прелазног периода од 120 дана, у склопу европске безбедносне и одбрамбене политике чији је циљ да помогне косовским властима, правосудним властима и службама за спровођење закона у напредовању ка томе да њихов рад постане одговоран и подложен увиду, са око 2000 припадника који би требало да замене УН-МИК, уз именоване Питера Фејта за специјалног представника ЕУ на Косову и Ива де Кермабона за шефа Еулесу (и то дан уочи самопроглашења независности, без одобрења СБ УН и ген. секретара УН), чиме се признало и чиме је започето имплементирање илегалног Ахтисаријевог плана о „надгледаној” независности Косова (који је 28. 3. 2007. године Европски парламент Резолуцијом оценио као најбоље решење за Косово)

вођење закона у напредовању ка томе да њихов рад постане одговоран и подложен увиду, са око 2000 припадника који би требало да замене УН-МИК, уз именоване Питера Фејта за специјалног представника ЕУ на Косову и Ива де Кермабона за шефа Еулесу (и то дан уочи самопроглашења независности, без одобрења СБ УН и ген. секретара УН), чиме се признало и чиме је започето имплементирање илегалног Ахтисаријевог плана о „надгледаној” независности Косова (који је 28. 3. 2007. године Европски парламент Резолуцијом оценио као најбоље решење за Косово)

• **17. фебруара 2008. године**, извршено је противправно (по унутрашњем и међународном праву) самопроглашење отцепљених дела територије РС-КиМ које се налази под међународном управом на основу Резолуције Савета безбедности Уједињених нација 1244 од 10. јуна 1999. године;

• од **17. фебруара 2008. године**, отпочело је појединачно признање међународног субјективитета „Косова” од стране, до сада 43 (од 192) државе света, од чега 20 (од 27) држава ЕУ (2 после потписивања ССП-а), суштински само сепаратистичког вођства албанске националне мањине на челу парадржавних институција, и поред тога што је део територије РС – КиМ под међународном цивилном и војном управом Уједињених нација, односно ни фактички ни правно, побуњеничка власт нема ефективну контролу над територијом а ни над собом јер је под старатељством и контролом УН (УНМИК, КФОР);

• **28. фебруара 2008. године**, у Бечу је формирана Међународна управљачка група за Косово (ICG) предвиђена планом М. Ахтисарија о надгледаној независности Косова (одбаченом 3. априла 2007. године у СБ УН), коју чини коалиција 15 држава које су признале независност Косова у циљу реализације плана, а Питер Фејт, високи представник ЕУ за Косово, је именован за међународног цивилног представника (ICR) изјављује да је чине „значајна коалиција земаља пријатеља независне државе Косово, пет земаља Контакт групе: САД, Вел. Британија, Француска, Немачка, Италија (без Русије), као и Аустрија, Чешка, Шведска, Турска, Финска, Белгија, Данска, Мађарска, Словенија и Швајцарска.” Такође наводи да је отворена и за друге чланице, али да је критеријум то да „морају бити земље пријатељи независног Косова”. ICG је највиша међународна инстанца за остваривање Ахтисаријевог плана са циљем да надгледа процес транзиције и испуњавања обавеза косовских власти, за шта ће успоставити Међународну цивилну канцеларију (ICO);

• **9. априла 2008. године**, нелегални Косовски парламент на ванредној седници усвојио је „Устав Косова” у присуству међународног цивилног представника ЕУ Питера Фејта и представника дипломатског кора;

• **29. априла 2008. године**, потписан је ССП и ПСТ са ЕУ, од представника Владе Б. Ђелића који није имао ваљано овлашћење за потписивање од Владе, која исто није могла ни дати јер јој је распуштањем Народне скупштине истекао мандат, а закључивање међународних уговора није у опису послова, односно надлежности Владе у оставци, сходно члану 128, став 4 Устава РС и члану 17, став 1 Закона о Влади. Позивање пуномоћника на већ дато овлашћење и ранији пуни капацитет Владе је ирелевантно јер га нема при потписивању, а парафирање је искоришћено у време трајања мандата Владе. Пуномоћник је свакако, све и да му је остало пуномоћје, морао затражити додатну инструкцију властодавца с обзиром на промену околности, а премијер је пре најављеног потписивања, да би отклонио могуће дилеме, јавно отказао пуномоћје које се, дакле, није могло користити до конституисања и одлуке нове владе. Потписивање је извршено,

пре свега, у функцији политичке помоћи „проевропском блоку“ пред опште изборе заказане за 11. мај 2008. године, што је и јавно изнето, јер ССП(ПСТ) нема ефективно дејство ни када би се ратификовао, с обзиром да је истовремено **једнострано одлуком Савеза министара ЕУ суспендован** (иако одредба није у шексу, а посебна одлука сходно члану 133 ССП-а, односно 54 ПСТ-а није приложена уз документ, већ само медијски оглашена?) до испуњења посебног услова њиховог сарадње са Међународним судом за ратне злочине починене у Југославији, што ће својом (накнадном и једностраном) одлуком потврдити Савез министара ЕУ и њихов процес ратификација ССП-а од стране држава чланица ЕУ, односно примене ПСТ-а, а што све указује на природу и функцију овог споразума, формалну и суштинску неједнакост уговорних страна њихову гарантовану једнакост и сувереност држава, односно међународноправних субјеката Повељом УН (члан 2 тачка 1) као и сагласности и приликом уговорних страна утврђеној Бечком конвенцијом о уговорном праву (члан 2);

• **9. маја 2008. године**, од стране коалиционе владе у оставци, извршено је противправно потврђивање потписа ССП-а, чиме је покушана његова конвалидација, и исти је упућен Скупштини на ратификацију, чијим би евентуалним одобрењем мањкавости биле надаље формално ирелевантне;

• **11. маја 2008. године**, одржани су општи парламентарни, покрајински и локални избори и на територији КиМ-а, с тим да је правна важност локалних избора на КиМ-у оспорена од УНМИК-а и ЕУ, као и легалност насталих институција;

• **14. јуна 2008. године**, генерални секретар УН, Ки Мун Бан упућује писма председнику Србије Б. Тадићу и „екселенцији“ Ф. Сејдићу којим неовлашћено, са позивом да нема упутства (која иначе и није тражио) покушава да „реконфигурацијом“ ангажује и легализује ЕУЛЕКС под окриљем УН, односно да пренесе надлежности УНМИК-а, што је супротно Резолуцији 1244 и није одобрено од СБ УН на седници одржаној 21. 6. 2008. године, али именовањем и давањем упутстава и „привремених мера“ новом шефу УНМИК-а Л. Занијериу, нижим актима се једнострано укључује у процес легализације Ахтисаријевог плана о независности Косова и нелегалној самопроглашеној независности као „новој реалности“, чиме је и Секретаријат УН стављен у функцију глобалних интереса једне стране, а улога генсека злоупотребљена са тежњом да на нелегалан начин, без нове одлуке СБ УН, изврши промену мандата и улогу УНМИК-а смањи до мере обесмишљавања Резолуције 1244 којом је установљен;

• **15. јуна 2008. године**, ступио је на снагу нелегални „Устав Косова“ уз потписивање Указа о проглашењу 40 закона који произилазе из пакета М. Ахтисарија;

• **28. јуна 2008. године**, у Косовској Митровици формирана је Скупштина Заједница општина АП КиМ у саставу 45 делегата из редова изабраних одборника из 26 општина на локалним изборима одржаним 11. маја 2008. године, чији је легалитет, легитимитет оспорен од стране УНМИК-а и Европске комисије;

* Напомена:

ССП ступа на снагу сходно члану 138 првог дана другог месеца по одобрењу Народне скупштине и међусобном обавештењу, уз изузетак предвиђен чланом 139 везан за одредбе ПСТ-а.

ПСТ (као део истоветних одредби ССП-а о трговини), сходно члану 59, ступа на снагу првог дана другог месеца по одобрењу Народне скупштине и међусобном обавештењу, а уколико процедура није завршена како би омогућила сту-

пање на снагу 1. јула 2008. године, он ће се ипак примењивати од тог датума.

Дакле, да није било суспензије, део ССП-а-ПСТ би се *примењивао без ратификације уговорника* (противно члану 99 ст.1, т. 4 и 105 ст.3, т. 6 Устава РС) а следствено томе сам потпис министра Ђелића и мо би конститутивну снагу и на мала врата, кроз део, увео би важност споразума у правни саобраћај.

Чин самопроглашења друге албанске државе „Косова“ и отцепљења дела територије РС као међународноправног субјекта чији је суверенитет и територијални интегритет гарантован међународним мултилатералним актима, Повељом УН, ОЕБС, Завршним актом Конференције о европској безбедности и сарадњи из Хелсинкија и др. уместо да буде осуђен и санкциониран од стране гараната наведених аката и држава чланица, отворено је прекршен чином признања од стране држава и њиховом блокадом СБ УН у функцији реализације нелегалног пројекта.

Клопка накнадног одобрења од стране Србије је постављена од стране ЕУ кроз ССП који преамбулом гарантује територијални интегритет и суверенитет страна уговорника, а чланом 135 ставом 2 утврђује непримењивање овог међународног уговора на део територије Србије – Косово, које је под међународном управом, „што не доводи у питање садашњи статус нити одређивање његовог коначног положаја према Резолуцији СБ УН 1244“, да би потом кроз признање од стране држава чланица коначног статуса пре регулације положаја према Резолуцији, отворено био прекршен парафирани ССП и преварно понуђен на потпис сугтински другачији акт од претходно услагашеног.

Тумачење које је на трагу изградње идеолошке копрене кроз дволичну паролу „и Косово и ЕУ“, као и тврдње да је ССП само економски, статусно неутралан а потписивање стварно патриотски чин јер је основа „бољег живота – у ЕУ без алтернативе“ обелодањује примарно вредносно одређење за ЕУ. Овакав став прати реактивно негодовање због кршења међународног права, симболично повлачење наших амбасадора на консултације и самооправдавајуће и малодушно мирење стањем проузрокованим историјским грешкама, кривицом властодржаца и односом снага у свету у коме су геостратешке „симпатије“ на страни Албанаца. Неодговорно дистанцирање је одраз одсуства воље да се озбиљно супротстави отимању и окупацији дела земље, сем на краће време неадекватним средствима, вербаллизмом у циљу амортизације и одлагања решавања проблема, а сугтински прихватањем новонасталога стања као коначног уз одлучност да се настави даље по сваку цену, да се остави „прошлост“ (људи, имовина, културна добра, територијални интегритет, суверенитет и субјективитет) иза себе „јер живот (посао) не може да чека“, све уз спољну координацију и стратешко садејство метропола ка остварењу десимулованог циља „без Косова у ЕУ (НСП)“. На таквој матрици понашања, где се свет од Владе упозорава да се Србија неће бранити, где се по тајном Акционом плану ништа не ради и где се прихватају међународни уговори који јој негирају целовитост, држава се сама доводи у пасивну позицију да настави да губи територију јер је самопоштовање и животну снагу претходно изгубила.

Дакле, уколико се у време парафиранија ССП-а чланом 135, обострано уважило легално међународноправно стање успостављено Резолуцијом СБ УН 1244 које не прејудира статус Косова, то прихватањем Ахтисаријевог плана о надгледаној независности и одлуком о имплементацији кроз слање мисије ЕУЛЕКС од стране свих чланица ЕУ, а потом и појединачним признањем међународноправног субјекти-

витета Косова од стране већине чланица ЕУ, не само да је једнострано дерогиран став 2 члана 135 ССП-а, већ је експлицитно од друге стране уговорнице и њених чланова решен статус и прекршен парафирани споразум којим је сагласном вољом страна другачије предвиђено. Потписивањем ССП-а Србија је упала у замку и накнадно одобрила споразум са непримењивим и непризнатим од друге уговорнице ставом 2 члана 135, и јасно ставила до знања осталим државама да њихово признање Косова није препрека за нормалну сарадњу и потписивање међународних уговора у којима се Србија третира без дела територије Косова. Тиме се отвара могућност и осталим државама чланицама ЕУ и УН које нису прихватиле кршење међународног права да надаље слободно и легитимно признају међународни субјективитет „Косова”, јер се Србија сама јавноправно, кроз један дијаболски међународни уговор, одрекла своје територије, што је и била Холбрукова понуда.

Према томе, потписивање ССП-а као правно политичког акта представља прихватање отцепљења КиМ као новонасталога стања јер је одредба става 2 члана 135, у светлу аката насталих после парафирања (Еулекс, појединачна признања чланица ЕУ), негирала ранију заједничку сагласну позицију и оставила само мртву норму без могућности примене због накнадне промене околности (*Clausula rebus sic stantibus*), уз негацију друге стране и сукцесивно сужавање предмета (што је и намеравана судбина Резолуције УН 1244).

Конституишућа неједнакост и неравноправност страна је уграђена у овај уговор, што се између осталог огледа и у дискреционом праву јаче стране при одређивању разлога суспензије, односно уцењивачком, једностраном карактеру примене, садржинској неравнотежи међусобних права и обавеза, прикривеној приступној природи уговора, као и укупној штетности уговора по слабију страну. Нема основа за тврдњу о непостојању уговора јер нема потпуне сагласности око текста уговора и предмета с обзиром да је дошло до сусрета воља и о тексту и предмету, а једнострано мењање статуса изузетог дела територије од УН ће, пристајућом ратификацијом Народне скупштине, отклонити и конвалиди-

рати мањкавости. Теорија о непостојању уговора противречи себи и када предлаже мењање уговора, кога наводно нема, као и недоследним претходним учествовањем у изради текста и накнадним потврђивањем легалности потписа на седници Владе уз упућивање Народној скупштини на одобрење, све непостојећег правног акта?! Нико не забрањује сувереном субјекту да користи своја права, нити га туђе понашање извинјава од обавезе да са пуном свешћу и слободном вољом закључује уговоре макар и штетне по себе, да се тиме хвали и ликује над својом пропашћу. Међународноправна заштита је могућа у случају неиспуњења услова валаности у вези сагласности воља, предмета, основа (циља) обавезивања, форме и способности уговорника. Могуће је тражити утврђење релативне неважности рушљивих уговора из разлога отклоњивих недостатака (релативна ништавост) или апсолутне неважности ништавих уговора због противности забрањујућим нормама и начелима међународног права, као неотклоњивих недостатака (апсолутна ништавост), у целини или делу, с тим да је од сваке туђе арбитражне и накнадне заштите боља самозаштита од својих конформистичких опсена. Разлоге ништавости потребно је увек процесно и доказати а за шта у конкретном случају нема воље с тим да је и самим ССП-ом предвиђено обезбеђење кроз могућност нератификовања (члан 138) и једностраног отказа уговора обавештењем без навођења разлога (члан 133 став 2). Такође, постоји међународноправна могућност формалног захтева за анексном изменом и прецизирањем одредби које се различито тумаче од страна уговорница, као и за накнадним раскидом пуноважног уговора због променених околности у односу на постојеће у време настанка уговора (*Clausula rebus sic stantibus*) на основу члана 62 Бечке конвенције о уговорном праву. На крају, сходно члану 129 и 130 ССП-а, незадовољна страна може изнети проблем тумачења и примене Савету за придруживање и стабилизацију чија је одлука обавезујућа (односно Арбитражи за друга питања по Протоколу 7 о решавању спорова), што би свакако било контрапродуктивно по интересе Србије. Дакле, уговор није непостојећи, јесте правно мањкав, али га нико неће ни поправити ни срушити, а уважиће га прво

слабија страна не чекајући на скидање суспензије. Чак ни евентуалном изменом става 2 члана 135, овај споразум не би постао по себи перфектан и општекористан. Све ово разоткрива и природу релативизације демократских уверавања да у ЕУ „границе неће бити важне“ и да ће сви разбијени Срби као народ (поново) бити заједно у обећаној „Европи“, прикривајући њихов понижавајући статус већ виђен у „Хиљадугодишњем Царству“ Трећег рајха. Битно својство ССП-а је његова свеобухватна штетност и противност националном правном поретку, изричито ставу 4 члана 194 Устава Србије којим је предвиђено да потврђени међународни уговори не смеју бити у супротности са Уставом. Међутим, када суверени већински европредставници изманипулисанога народа одлуче да је ССП у општем интересу, да је ваљан и одобре га, он надаље обавезује као важећи (оборива претпоставка), те је беспредметно теоретисати о непостојању уговора сем као негацији свога субјективитета.

У сваком случају, могуће је продати и поклонити целу или део територије, напустити је и потписати капитулацију, одрећи се економске и политичке слободе, све уз одлуку Владе, већинско одобрење Народне Скупштине и са потврдом председника, идеолошки и правно приметити трагове, али деликт остаје и кад је непроцесуиран, као и белег проклетства због издаје и пропасти отаџбине.

Увлачење Србије у тзв. „неповратни“ процес придруживања организацији која је у континуитету показивала непријатељски став и понашање према држави јасно негира сваку могућност борбе за КиМ унутар представничких тела ЕУ, којој се претходно преноси део надлежности и суверенитета, а у остатку се морају уважавати правила демократске игре прегласавања, где је, с обзиром на већинско признање Косова, од чланица немогуће очекивати да гласају против својих претходних одлука. При овоме треба имати у виду и обавезу прихваћену ССП-ом о свестраној сарадњи са

свим државама у региону и оних обухваћених процесом интегрисања у ЕУ (члан 5 и 6 и Наслов III „Регионална сарадња“) при чему је косовска државност призната од стране чланица ЕУ а изградња институција и придруживање ЕУ под будним оком ЕУЛЕКС-а и саме ЕУ, па се, сходно томе, та обавеза односи и на добросуседске односе кандидата Србије са Косовом, што сада имплицира, решавањем техничких проблема, признање субјективитета, а касније очекивано условљавање чланства и експлицитним признањем Косова било при појединачном уласку Србије, односно, при заједничком уласку преосталих земаља подрегиона тзв. „западног“ Балкана у ЕУ, а могуће, уз предвиђене промене ЕУ, закључењем појединачних засебних приступних уговора (са уласком Косова пре Србије) све са истим резултатом. У сваком случају, апсурдно је расуђивати да се може бити у организацији где једни чланови друге не признају.

Крајњи циљ ове стратегије специјалног приступа и изумимања Србије из међународног правног поретка од права државног суверенитета, као и Српског народа од права на самоопредељење, је ничим ограничено предузимање свих па и нелегалних активности, укључујући и терор, од стране господара светског поретка према изопштеницима („паријама“), временска превага контра аргумената и умрежавање факата који би на крају процеса проклизавања довели у безизлаз другачији приступ, свodeћи проблем на нужност прихватања и легализацију таквог стања као непромењивог. Тиме би се од противправног стања насталог кршењем међународних норми, успоставом фактичког стања и постепеном легитимизацијом, признањем субјективитета и увођењем у међународне организације, а са друге стране самонегирајућим актима, коклудентним радњама а пре свега нечињењем, односно несупротстављањем, војним, правним, економским и политичким средствима и адекватним мерама од стране Србије, прешло у легализовано стање већински при-

знато међународног субјективитета Косова као једино могућем коначном исходу кроз признање Савета безбедности и чланство у Уједињеним нацијама. Донете резолуције Народне скупштине од 24. јула 2007. године и 26. децембра 2007. године о решавању статуса Косова на међународном праву и заштити суверенитета, територијалног интегритета и уставног поретка, без даљих активних мера оставиле су само унутрашње политичке последице и, како се види, нису биле препрека актима и пракси која негира Уставом Србије утемељен државноправни поредак и територијалну целовитост (члан 8) и обавезу државе да обезбеђује сувереност, независност и целовитост (члан 97) и посебну одговорност председника (члан 111), а што може да буде предмет посебне оцене овог акта и одговорности потписника и саучесника.

ССП (ПСТ) као економско-политички акт представља основ колонизације Србије кроз стварање услова адаптације управе, простора, инфраструктуре и људи на стандарде метропола и мултинационалних компанија ради несметане експлоатације и убирања профита. Њиме се утемељује економско-финансијска зависност, распарчавање и асимилација великих јавних система и слободан проток робе, капитала и недостајуће радне снаге (са укидањем виза за српске грађане) унутар ЕУ уз прихватање неограничене могућности пословног настањивања (члан 52) и једностране куповине јавних добара, добара од општег интереса, природних богатстава страним друштвима-кћерима у Србији (члан 53) као и непокретности страним држављанима (чл. 63, т. 3) при чему је изражена и опасност даљег губљења имовине и простора од територијално амбициозних мањина и непријатељских суседа. Пројектована финансијска помоћ условљена је траженим реформама (чл. 116), а макрофинансијски аранжмани (ММФ) уколико се од ЕУ одобри програм. Чланом 32 предвиђа се неограничен увоз пољопривредних производа у Србију са овлашћењем ЕУ (повлашћен положај) да једнострано суспендује извоз из Србије у случају прелаза лимита који утиче на стабилност тржишта (субвенционисане ЕУ пољопривреде). Чланом 109 одређује се постепена интеграција Србије у енергетско тржиште Европе, уз детерминисано планирање и формулисање енергетске политике (приоритети, реструктурирање, модернизацију, транзит...) а чланом 55 дели ваздухопловни простор Србије на заједнички европски (регулисан ЗЕВП-ом и ССП-ом) и унутрашњи (локални) све без КиМ. Претходно припремљена (уништењем конкурентских грана и дотираним реструктурирањем) привреда би се нашла у новој подели рада унутар ЕУ без могућности самосталног планирања развоја који би реметио успостављену структуру. Увлачење у нову форму економске организације супротно је слободи, развоју на сопственим снагама и потенцијалима а нуди ропство, милостињу, упросечујуће стандарде, ограничавајуће квоте и директиве. Уосталом ПСТ-ом (као примењивим трговинским делом ССП-а пре ратификације) као нечекајућим основом неограниченог запоседања се не скрива и циљ успостављања зоне слободне трговине Србије и ЕУ са обавезом укидања царина на увоз робе пореклом из ЕУ с тим да се одвија у периоду од 2,5, односно 6 година, као времену за прилагођење слободној трговини за поједине секторе домаће индустрије и пољопривреде уз обезбеђење странаца усклађивањем домаћег са законодавством ЕУ у приоритетним подручјима везаним за слободну трговину (заштита конкуренције, контрола доделе државне помоћи-субвенције, јавне набавке, заштита потрошача...) и декларативним отварањем ЕУ за робу из Србије које реално нема или је незнатна, а ако је буде, биће лимитирана. Без властитог предмета и средстава рада

Срби постају само гола радна снага („оруђа која говоре“) у рукама туђинских господара.

Наведени губитак економске слободе представља реалну основу потпуне политичке зависности и инсталирања марионетског локалног режима или наставка условљавања и дискредитације противника до његовог успостављања, односно у крајњем случају губитку државног субјективитета као и културно-религијској замени идентитета. Укључењем у организације, односно у ЕУ као наднационалну централизовану творевину члан (који је претходно регионализован, лимитиран и адаптиран на потрошњу ЕУ вишкова) је у обавези да поштује хармонизована правила (правни поредак *Acquis communautaire* чини око 80.000 страна правних аката), гласања и одлуке органа ЕУ чиме губи део суверенитета (односно остаје минорни процентуални удео права гласа које нема обезбеђење за заштиту виталних интереса). Народ остварује права преко отуђених представника и евробироократије, док је самостално деловање ограничено на небитне локалне теме. Губитком своје државе и суверенитета, народ предаје своје право самоопредељења и фактички постаје национална мањина у многонационалној ЕУ држави са доминантним, бројчано већим нацијама. Погубне последице учешћа у сличном југословенском експерименту опомена су за учешће у широј ЕУ верзији. Цео процес реконструкције бивше СФРЈ, започет распарчавањем и прекрајањем, окончава се поновним спајањем и усисавањем вазалских ентитета у регионалну ЕУ државу као подсистем Сједињене Западне Државе, претендентом на империјално господарење светом.

Сходно члану 10 ССП-а Србија (која је претходно претрпела међународно противправну агресију НАТО-а, делом окупирана, субверзијом и пучем променила власт, квинслишком услугом демилитаризована и укључена у Програм НАТО-а Партнерство за мир) се обавезује на приближавање и заједничке ставове и сарадњу у вези са заједничком спољном и безбедносном политиком ЕУ, а како је НАТО гарант безбедности свих чланица ЕУ која сама нема изграђену безбедносну структуру, то подразумева посредно усаглашавање са НАТО-ом и будуће чланство у овој организацији са учешћем у војним акцијама „заштите“ интереса јединствене западне алијансе и могућношћу да буде туђи легитиман циљ.

Дакле, по свим аспектима ССП је штетан уговор, делом легализује већ успостављене односе а примарно врши припрему за следећу етапу приступања. Предвиђене погодности и дотације су условног и лимитираног карактера и у функцији су стратешког економског и безбедносног запоседања простора.

Ова анализа, дата на основу расположивих података, има за циљ да примарно осветли аспект закљученог међународног уговора у односу на статус Косова и Метохије, а поглед на саму интеграцију у ЕУ са осталим, појединачним и општим, међународним, политичких, правних, безбедносних, економских, социолошких, културних, религијских и других последица нужно је **актуелизовати** као легитимну тему и кроз јавну расправу свестрано размотрити и оценити, а потом референдумски одлучити о приступању или не овој наднационалној државној творевини. При наведеном треба имати у виду постојећи поредак ЕУ са понуђеним изменама (централизација и концентрација законодавне, извршне и судске власти) кроз Устав ЕУ и његову замену Лисабонски споразум, као и предвиђену лакшу измену Устава Србије, што би могло довести до тога да се коначна одлука о интеграцији легално пренесе са сувереног народа на представничку групу користољубивих еврозидара.

Прагматизам који Србија плаћа

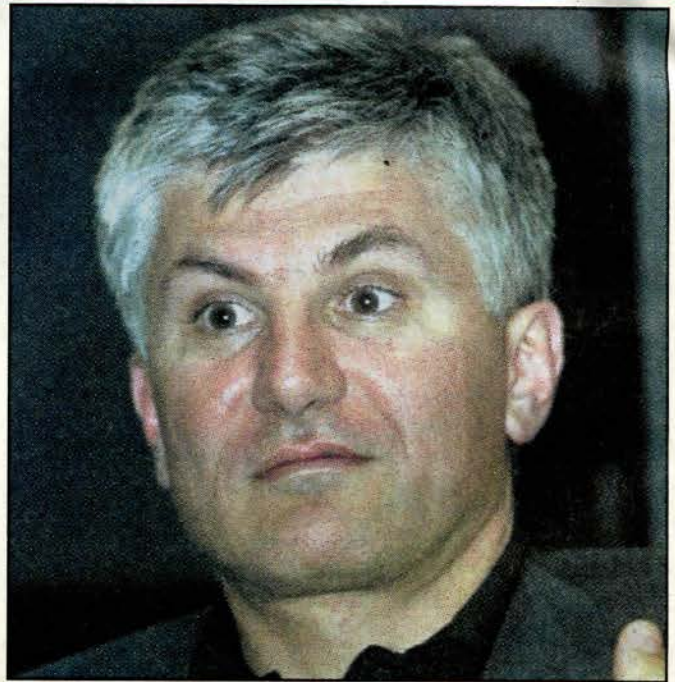
• Поред Зорана Ђинђића, Драгана Марковића Палме, Ивице Дачића и Чедомира Јовановића, на њолићкој сцени Србије западне силе су за своје њолићке добиле још једног „драгматичног њолићчара“ – новог Томислава Николића

Због интересних калкулација, дилова и трулих политичких компромиса, Србија је у протеклих осам година пуно пута бивала поражена. Кад год се дешавало да држава и државни интереси буду поражени, наши унутрашњи калкуланти и „дилери“ као марионете „новог светског поретка“, заједно са својим спољним менторима и креаторима тог истог поретка, нацију су убеђивали да је то искључиво „за наше добро“. Тако је зарад „нашег добра“ нација тактички, насилно и континуирано приморавана да се одриче историје, културе, морала, и на крају своје државне територије. Тиме је њихово заједничко, теоретско „мисионарење“ и практично деловање за „наше добро“, у складу са крајњим циљевима мисије, претворено, разуме се, у „њихово добро“.

Шта је допринело томе да политичко деловање (изузети наравно постоје) у Србији данас постане извор неморала? Како се зове то „чудо“ које нас тера да се одрекнемо свог идентитета, својих принципа, уверења, другим речима, како се зове тај „инструмент“ глобализма и „бушизма“ помоћу којег нас убеђују да треба да погазимо и у блато бацимо принципе, идеале, морал, етику? Који је назив за ту „алтернативу“ која нам нуди „лепу садашњост“ и „још лепшу будућност“? На ова питања одговор није тежак. Са тим смо се сусрели пуно пута до сада и то увек када је требало оправдати неку „велику нужду“, односно када је требало оправдати флексибилност у политичким потезима које од власти захтевају Запад и овдашњи Соросеви „мисионари“ и „визионари“. Није ли у питању најобичнији прагматизам?

Сетимо се да се раније говорило, а и дан-данас се говори да је Зоран Ђинђић био „прагматичан политичар“. Треба ли указивати на већ указане последице погубне политике по Србију коју је водио овај прагматични стожер и утемељивач „мафије с елементима државности“? На последице његове „прагматичне“ политике не треба подсећати, јер обични грађани те последице осећају на својој кожи. Осим што су последице једне такве прагматичне политике биле погубне по државу и народ, оне су биле кобне и по „прагматичара“ лично.

Када је постигнут споразум о формирању владајуће коалиције коју предводи диктатор Борис Тадић, многи у јавности су оценили да су Драган Марковић Палма и Ивица Дачић начинили „прагматичне кораке“, односно да су се руководили „прагматичним принципима“. Палма је својом изјавом да се „патриотизам не сипа у трактор“ постао „прагматичан политичар“. Ивица Дачић је одлуком да СПС уђе у

„коалицију за пакао“ са Демократском странком, оцењен као политичар који „прагматично размишља“.

Ставови Чедомира Јовановића да ЛДП признаје независност тзв. државе „Косово“, такође су прагматични, јер ЛДП по питању Косова и Метохије приступа како се тврди, „на крајње прагматичан начин“. Због тога се, између осталог, и за Чедомира Јовановић каже да је прагматичан политичар.

Нажалост, није „демократска“ јавност само Ђинђића, Марковића, Дачића и Јовановића оценила као прагматичне политичаре. Разлазом са политиком и идеологијом Српске радикалне странке, овом квартету прагматичара недавно се прикључио и Томислав Николић. Његов избор новог пута је одушевио прозападну глобалистичку, како домаћу тако и светску јавност. Томислав је сада у њиховим очима „прагматичан политичар“. „Било како било, сви су помислили да је Томислав Николић политички мртац, згромађен муњом из Шевенингена зато што је показао да је прагматичан политичар који гледа у будућност Србије и странке“, констатује Милош Васић за хрватски лист „Недељне новости“, 12. 9. 2008. године. С друге стране, аналитичар Бранко Радун за

„Нову српску политичку мисао”, анализирајући коме би могао Вучић да се приклони, истиче: „Стога политичко-морална дилема Вучићева представља најјаснију слику наших жалосних подела и тешких 'филозофских избора' између 'прагматизма' и 'идеализма'”. Сам Томислав Николић изјављује да његова странка неће имати идеологију. Словачки медији су након парламентарних избора, преносећи процене неименованих европских дипломата, констатовали да је за европску будућност Србије мања опасност лидер радикала Томислав Николић јер је прагматичан, док је, по њиховим речима, Војислав Коштуница „антизападни романтични националиста из XIX века”.

Сам чин разлаза са радикалском идеологијом у коју је веровао осамнаест година, у шта се рачуна покушај цепања СРС-а, оснивање нове партије и отимање посланичких и одборничких мандата СРС-у, за неке је био довољан показатељ да кажу да је Томислав Николић прагматичан политичар. Прагматичан је и када тврди да је ратификација Споразума о стабилизацији и придруживању „историјски дан за Србију”, иако је раније тврдио супротно. Према његовим речима, СРС је требало да гласа за ССП пошто је он усклађен са жељама ове странке. „Николић је додао да је ССП добар споразум и да је ово прилика да Србија каже да хоће у Европу (Тајјуг, 4. 9. 2008. године). С друге стране, у априлу ове године на изборном митингу СРС-а (Б92, Вести) Николић је рекао: „Не нуде ССП Србији, већ Демократској странци. Не нуде ништа грађанима, ни веће плате, веће пензије, само већи проценат гласова ДС-у”. Обраћајући се новинарима у Скупштини, Николић је отишао корак даље и, некада жестоки критичар режима Бориса Тадића, најавио да ће његов посланички клуб (формиран на отетим мандатима) убудуће подржати сваки закон уколико буду усвојени амандмани те посланичке групе.

Не тако давно Николић није видео никакву перспективу Србије у Европској унији: „Не треба нама ни ЕУ, ни САД, ни ЦИА, ми Срби смо, изгледа, сами себи довољни. Данас на трговима дижемо глас до неба. Нема више дневног реда, дневни ред су Србија, Караџић, срамоте и понижења” („Курир” 30. 7. 2008). Исто тако је тврдио: „Не знам ништа позитивно о ЕУ, сем да је зло. Не интересују ме ни симболи, ни принципи, ни устав, ни регуле, ни акти ЕУ зато што је погизла све што је радила. ЕУ према Србији има лош однос и о Европи ме не питајте ништа” (фебруар 2005, „Блиц”).

То што је Николић променио тако драстично свој политички став и идеологију, многобројне „аналитичаре” није превише потресло. Једноставно, оценили су то ставом „драгматичног” Томе. Николићу то не смета, иако је и сам знао много тога да каже на рачун прагматичних политичара: „Ови прагматични ће да крену да дрпају, да отимају, одлагаће изборе за председника Републике, за парламент Војводине, локалну самоуправу. Србија ће бити у хаосу, грађани незадовољни” („Европа”, 19. 5. 2005. године). Био је то Томислав Николић у неком другом животу.

Да бисмо били свесни штетности и последица прагматичног начина вођења политике по нацију и државу, које је некада репрезентовао Ђинђић а данас то чине Палма, Чеда, Дачић и Томислав Николић, неопходно је да прво дефинишемо, односно да утврдимо његово буквално значење.

Суштина прагматизма – корист

Прагматизам (долази од речи: *прагма*-дело, деловање, рад, чин и сл.) је филозофски правац или боље речено филозофско схватање које је крајем 20. века настало у Америци, а установили су га; John Dewey, Charles Peirce, William James.

За овај правац се каже да „изражава веру у модерну технологију и он је израз индустријске цивилизације савременог друштва”, а „учи да циљ филозофирања мора да буде практична корист”. У преводу, овај филозофски правац сматра да су „идеје добре само као план деловања и да имају вредност према учинку – према користи” и управо због овога за прагматисте, истина је она идеја која је корисна. Једноставно, прагматичари сматрају да је истинито само оно што је корисно, односно они повлаче потезе из којих могу да извуку некакву корист и у томе је цео смисао прагматизма. Само ако погледамо на прагматизам који се у Србији везује за „прагматичаре” Ђинђића, Палму, Чеду, Дачића, и онедавно Томислава Николића, онда нам је сасвим јасно колико је „друштвено корисна” суштина њихове прагматичности на делу. Овде треба додати да је прагматизам, у политичком смислу, нови вид наставка макијавелизма који се појавио као метода у политичкој борби под паролом „Циљ оправдава средства”. У том смислу може да се разуме чувена Ђинђићева реченица „Коме је до морала, нека иде у цркву”.

На изузетно добар начин, смисао, суштину и опасност од прагматизма у Србији за „Српску политичку мисао” описао је Александар Димитријевић: „Када се говори прагматичним новогovorом, увек се додаје оно „заборавите на историју и на прошлост, мислите само на садашњост и будућност”.

„Прагматизам као начин мишљења и поступања показао се као погодан метод еволуције капитализма у фази глобалног империјализма. Истовремено, то је погодно оруђе либералне политичке економије којом се човек са традицијом претвара у аисторичног и обескорењеног потрошача. То што Запад покушава да игра на карту 'кратког памћења', заступајући прагматизам, разумљиво је искључиво са тачке њихових интереса. Али када прагматизам постане основа политичког деловања у Србији, то постаје опасан изазов за државност Србије и њене националне интересе”, напомиње Димитријевић.

Међутим, како је прагматизам злоупотребљен као параван који толерише одређене негативне и штетне друштвене појаве, а све зарад виших интереса унапред одређених појединачно, најсликовитије је за подгорички лист „Дан”, својевремено написао Драган Мравовић, некадашњи конзул СРЈ у Италији:

„Прагматизам, примењен до крајњих граница када је реч о толеранцији према бившим фашистима, примењује се и на друге форме друштвене девијантности. Речимо, на корупцију и криминал када је реч о Балкану. Ко верно служи може да узима провизије, рекет, мито, не мора да правда

одакле му новац. Може да шверцује цигарете, дрогу, оружје, да пере новац. Ко не служи мора добро да пази шта ради, а нарочито шта прича или пише. Зато је могуће да је област Косова и Метохије постала европска Колумбија, а да су тамо на власти многи ратни злочинци и наркодилери. Зато је могуће да данас у Београду, неки високи државни функционери имају баснословне виле, профитне фирме и остала богатства, а до јуче ни куче није имало за шта да их уједе. Ако неко и постави питање одакле им то, одмах бива проглашен непријатељем демократије и остатком Милошевићевог или комунистичког режима (....). Ко није прагматичан залуд траћи живот, таленат, способност. Ко се бори за опште добро обавезно се сукобљава са влашћу, била она демократска, комунистичка или фашистичка. Он није онакв како је амерички дипломата окарактерисао Миломира Марића: својеглав и није употребљив ни за какав озбиљан посао.... унапред изгубљен случај”, истиче Драган Мравовић.

Дакле, чињеница да прагматизам као инструмент практичног деловања има своје јако упориште на Западу, довољно говори сама по себи о његовој штетности за Србију: „Сједињене Америчке Државе су већ поодавно одбациле све филозофије и њихове теорије из својих школа које су у колизији са филозофском теоријом прагматизма, који су усвојили и практично га спроводе у свим областима деловања” (НИН, број, 2589, 1. јун 2000).

Све ово нам указује на то да постоје довољно јаки разлози да се осврнемо на неке од ситуација у којима је у Србији термин „прагматизам” употребљаван, уз чија имена је „прикачиван” и ко га је прикачивао.

Не треба спорити да прагматизам, с једне стране, можда и јесте употребљив, користан и племенит, али треба анализирати и одговорити на питања: Када, како, коме и зашто?

„Адекватна” замена за морал и идеологију

Састав актуелне коалиционе владе Тадић-Дачић оцењен је као резултат компромиса који је постигнут управо захваљујући прагматичним принципима СПС-а. Позивајући се на прагматизам, сви су покушавали да оправдају стварање ове неприродне аждаје, за коју и сами знају да глава и тело нису компактни. Тако Весна Пешкић, једна од следбеница Соросе политике у Србији, анализирајући Тадићево понашање, каже: „...мора се, дешава се, прагматична политика свашта тражи од вође који прави проевропску владу”, и додаје: „Прављење владе је прагматична ствар, па је шминка потребна само у оној мери у којој је потребно обавити пристојне разговоре с партијом која је упропастила земљу то-

ком деведесетих година. Схватимо толико. Знам да треба да се нуде куле и брегови. То је већ уобичајена ствар код поделе плена, то јест кад се прави власт...” (www.pescanik.net, 8. 6. 2008).

И друга Соросева следбеница, Борка Павићевић, уопште не види разлоге због којих би се залазило у морал и идеологију неприродне коалиције Тадић-Дачић, јер ту је, наравно, и овог пута прагматизам као параван за неморал. Павићевићева, на питање како гледа на коалицију социјалиста и демократа, каже: „У питању је још један прагматичан тренутак прављења овакве коалиције. Али зашто се то претвара у морално питање? Зашто се сада морају љубити и грлити? Зашто се додаје морално објашњење нечему што може бити либерална, прагматична, интересна коалиција?” (http://www.e-novine.com”, 14. 7. 2008).

Жарко Кораћ, као човек који припада истој оријентацији, ипак је свестан неморала „апсолутног прагматизма”, али само делимично, јер и он подржава „толерисање прагматичних захтева”. С тим у вези Кораћ каже: „Такозвана декларација о помирењу коју помињу СПС и ДС, показује до којих неморалних принципа води политика тзв. апсолутног прагматизма, која је карактеристика ’нове Демократске странке’. Мирити се на такав начин са странком која је поносна на Милошевићево наслеђе, значи ругати се жртвама те политике. Једно је толерисати ту странку као млађег партнера у прагматичним захтевима државне политике, а сасвим друго опраштати јој оно на шта је она поносна” (www.e-novine.com”, 18. 7. 2008). Дакле, и Жарко Кораћ прагматизам схвата као оруђе за прљаву политику и сам каже да „ту нема идеологије”, али истовремено учествује у томе кроз власт ЛДП-ДС-СПС на нивоу Београда. „Данас је ДС странка власти која тежи да прогута што више бирача и заузме ону позицију у друштву која ће је трајно етаблирати као незаобилазну у свакој будућој влади. Ту нема више идеологије, већ само технике владања. ДС означава почетак краја политике у нашем друштву”, правилно закључује Кораћ, који и сам чини саставни део тог циркуса неморала и тиме даје легитимитет „техници владања” без идеологије.

Дакле, потпуно је јасно да је прагматизам постао параван који се користи као модерни инструмент за остварење својих циљева. Колико је тај инструмент суров, види се по томе одакле је донет у Србију и ко и како га у Србији примењује. С тим у вези, колумниста „Политике” пише: „У америчким стручним политичким часописима већ дуже време се провлачи теза – ’прагматизам изнад принципа’. Под прагматизмом се, у овом случају, подразумева политичка целисходност, тј. схватање да оно што се данас чини привлачним треба и урадити. У основи таквог размишљања не стоји право него – сила. Оно што се дефинише изразом might is right. Другим речима, ако сам моћан, онда сам и у праву” („Политика”, С. Самарџија, 10. 9. 2008).

Сагледали смо право значење термина „прагматизам” и видели смо да је он штетан. Међутим, не толико штетан сам по себи, већ искључиво штетан у зависности од тога где, када, ко и како га користи као инструмент, односно оруђе за политичку манипулацију и остваривање својих (или туђих) циљева. Једноставно, многа историјска открића која су дала неки допринос човечанству, окренула су се против тог истог човечанства. Био је то мач са две оштрице. Исти случај је и са прагматизмом који је, нажалост, постао лош правац деловања на остваривање друштвених и националних циљева, али и добар параван за појединце и најмодернија флоскула за кројаче „новог светског поретка”.

На крају ваља додати, прагматичан се никада не постаје о свом трошку.

Академик, проф. др Коста Чавошки, у емисији „Питања и одговори” на телевизији „Палма плус” 13. септембра 2008. године.

Није раскол већ ИЗДАЈА

Оливера Милетовић: Добро вече, поштовани гледаоци, и добро дошли у „Питања и одговоре”. Као што већ знате, најавили смо вечерашњу емисију и наше госте, а тема је раскол у Српској радикалној странци. Са мноштем вечерас у студију је неко за кога сматрају да је један од највећих ауторитета кад је у питању десница, конзерватизам и много штошта што иде уз то, академик и професор Правног факултета, господин Коста Чавошки. Добро вече и добро нам дошли.

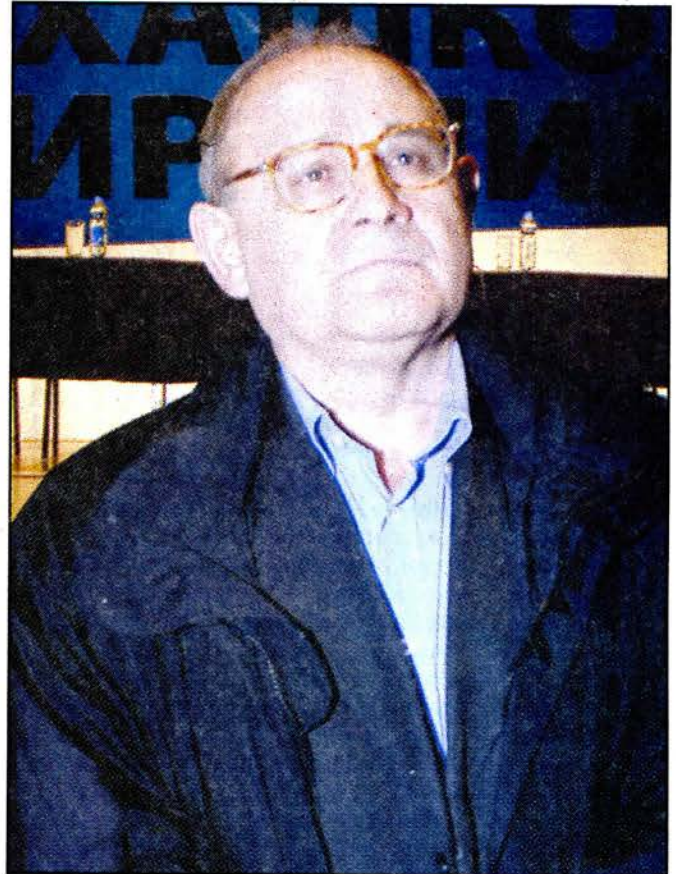
Проф. Коста Чавошки: Добро вече, добро вас нашао.

Оливера Милетовић: Сигурна сам, професоре Чавошки, да ће они који нису сигурни баш у оно што се дешава у Српској радикалној странци помно слушати вас као ауторитета кад је у питању национална политика у Србији, па бих вас, ево, замолила да прокоментаришете све ово што се дешавало и што се дешава, и просто како ви то разумете и како тумачите. Зашто је дошло до тога?

Проф. Коста Чавошки: Морам да кажем да сам стварно био изненађен да се тако нешто догодило у Српској радикалној странци. Пре једно месец дана имао сам разговор са др Војиславом Коштуницом и том приликом сам га упозорио да може очекивати да ће страни чиниоци покушати да изнутра разбију његову странку. Он ми је рекао да са тим рачуна, да можда већ има неких наговештаја, али смо се ту зауставили, нисмо даље говорили из простог разлога што није било примерено да ја као човек са стране сазнајем нешто о унутарстраначком животу. А чињеница је да је др Војислав Коштуница и искусан и опрезан политичар, и да тако нешто неће дозволити. Мене је изненадило то што се то догодило у Српској радикалној странци јер сам просто мислио да је она чврста, да неће бити подложна таквим променама.

Томислав Николић, који предводи Српску радикалну странку као заменик председника, је начинио неколико неопростивих грешака преко којих се никако не сме прећи. Дакле, никада се опозиција не сме разбијати после избора. Ако је било разлога за раскол унутар Српске радикалне странке, то је питање политичког морала, требало је извести уочи избора. Па да се онда две групе из бивше странке обрате народу. Да се види за кога је већина бирача и како ће ко проћи на изборима. Непосредно после избора нема никаквог разлога, јер се ништа битно није променило, програм је остао исти, тако да се човек пита који је то био мотив који је навео Томислава Николића да разбија странку, а поготово се, то је већ други важан разлог, опозиција никада, дакле никада, не сме разбијати ако је она национална, а постојећа влада квислиншка. Па, ко је тврдио да је ова влада квислиншка, издајничка ако то нису тврдили радикали?

Дакле, они су то чинили и сада се странка разбија да би се на неки начин једна група радикала одвојила, и мање-више, пришла влади. То не сме бити разлог за разбијање опозиције. И отуда је тај поступак за сваку осуду.

И коначно да кажем о самом поводу који је крајње баналан и на неки начин чак и инфатилан. Ми смо током изборне кампање слушали, пре свега од радикала, да је онај потез који је извео Ђелић, то што је отишао у Луксембург и потписао такозвани споразум са Европском унијом и са свим чланцима, укључујући један трговински споразум који је само са Европском унијом као таквом, као неко прелазно решење, да је то Ђелић учинио противно и ставу ондашње владе, дакле пре свега премијера Војислава Коштунице и без овлашћења самог парламента. Јер овлашћење које је добио, добио је у време када се Косово и Метохија нису самозвано прогласили независним. И тада је то овлашћење било у реду.

Како су се у међувремену околности битно промениле и како је већина чланице Европске уније признала самозвану независност Косова и Метохије, евентуално потписивање уговора са Европском унијом значило би прећутно признање од наше стране, од Српске стране, независности Космета, дакле Косова и Метохије. То су управо и радикали твр-

дили и осуђивали Ђелића што је то потписао, а сада део радикала предвођен Томиславом Николићем, се залагао у Скупштини да се тај споразум ратификује. Тако што ће се у закону ратификације унети једна интерпретативна одредба која гласи да Српска страна сматра да су Косово и Метохија даље у саставу Србије.

Оливера Милетовић: То обавезује...

Проф. Коста Чавошки: Па, то усталом пише и у Уставу.

Оливера Милетовић: У Уставу?

Проф. Коста Чавошки: Тај устав има преамбулу где то такође пише, па као што видите, није обавезивало Тадића и остале и сад ће ово да их много обавезује. Дакле, као што видите, радикали су сматрали током избора да тај уговор није требало потписивати, а сада је Томислав Николић у име радикала предложио да се тај уговор ратификује, са том додатном клаузулом која никога не обавезује сем нашу страну, а и питање је колико уопште обавезује. Дакле, то је било и наивно и глупо и ја се чудим да је уопште неко могао нешто такво да предложи. Дакле, то је било напуштање једне одлучне опозиционе политике према влади.

Оливера Милетовић: Господин Томислав Николић је рекао ових дана да је први озбиљан сукоб настао у месецу мају кад је био у посети Војиславу Шешелу, кад је сазнао да је заправо Војислав Шешел њему из леђа, он тако каже, мислим да дословно цитирам, радио на томе да председник будуће владе буде Војислав Коштуница, а не он и наводно рекао му је и оптужио га је да због своје сујете заправо није хтео да се партије народњачког блока и Српске радикалне странке уједине и формирају владу, да је свесно вршио опструкцију. Да ли мислите да је у реду да кандидат буде проф. Војислав Коштуница, а не Томислав Николић?

Проф. Коста Чавошки: Мени је то, наравно, познато од самог почетка. Морам да кажем да се др Војислав Шешел руководио прагматским разлозима. Дакле, чињеница да је Војислав Коштуница као председнички кандидат победио Слободана Милошевића и да је то била и нека историјска победа. Такође је чињеница да је др Војислав Коштуница био председник, најпре Савезне Републике Југославије, потом у два мандата премијер Републике Србије и да се заправо од др Војислава Коштунице, уколико се с њим уопште желела коалиција, није могло очекивати да он буде обичан министар.

Оливера Милетовић: Да ли се желела истинска коалиција или је то био део представе?

Проф. Коста Чавошки: Ја мислим да је Војислав Шешел ту коалицију желео.

Оливера Милетовић: А ко није желео?

Проф. Коста Чавошки: Па, можда неко у самој Радикалној странци, али је чињеница да су и Коштуница и Томислав Николић веома здружено радили на стварању те коалиције, па да су социјалисти то разбили. Дакле, уколико се таква коалиција очекивала, а показало се прво да је Војислав Коштуница искусан као премијер, и друго да је он у последњих годину-две дана водио хвале достојну политику, националну политику кад је у питању однос према Косову и Метохији. Да је Косово и Метохију бранио свим средствима која су била на располагању, сем војним, чиме није располагао, да је то чинио на добар начин и да се показало да је он исправан национални, односно српски родољуб. Па, то је могао бити разлог да се уважи да он буде кандидат за премијера, а Томислав Николић који је више пута био кандидат за председника Републике, а да није успео да буде изабран, могао је да сачека да из тих, дакле, националних разлога, пристане на предводништво у влади Војислава Коштунице. Не видим за-

што би то био велики проблем, поготово што би очигледно у тој коалицији Српска радикална странка била најјачи чинилац. Имала би највећи број министара, а вероватно би била и кључна министарства, тако да би њена улога на политику била пресудна.

Оливера Милетовић: Да, ових дана помиње се заправо да је прави разлог разбијања Српске радикалне странке интерес тајкуна, они су поименце и наведени, страних амбасада, помиње се и да то свакако има везе са чињеницом да је Коштуница показао веома тврд и чврст став у вези с политиком око Косова и Метохије, да се тражи то неко мекше крило у националним странкама и да су га, захваљујући тајкунима и обавештајним службама, пронашли управо код Томислава Николића који је променио политику, бар кад је у питању однос према земљама које су нас бомбардовале, односно према земљама Европске уније које су признале независно Косово и Метохију. Да ли мислите да су то претешке оптужбе?

Проф. Коста Чавошки: Те оптужбе уопште нису тешке. По мом суду, страни чиниоци су, дакле амбасаде као њихове испоставе, моћне силе, пре свега Сједињене Америчке Државе и Европска унија, дакле Брисел. Водеће силе Европске уније настоје да понизе, смање и разбију Србију и то непрестано чине. Чак се појавила једна идеја која уопште није тајна, да Србију треба свести на такозвану предкумановску Србију, дакле на Србију без Косова и Метохије, старе Србије, без Војводине, дакле само у овим границама такозване уже Србије, како се то некад говорило док је био на снази Устав из 1974. године. То је њихова политика и они сматрају да Србија по својој територијалној величини и војној и привредној снази не би требала да буде знатно моћнија и већа, рецимо, од Босне и Херцеговине и Хрватске и да се у том погледу успостави одговарајућа равнотежа да би страни чиниоци могли лакше да владају тим подручјем. Дакле, та политика је позната. И како су ове опозиционе странке оличене у Коштуничиној Демократској странци Србије, Новој Србији, која је такође врло важна, и Српској радикалној странци, против тог националног понижења, они заправо настоје да ове странке изнутра разоре, разједине и распарчају и у то су сад кренули када је у питању Српска радикална странка. Дакле, то раде страни чиниоци, а онда користе домаће чиниоце, како владу, дакле Демократску странку и такозване тајкуне, да у томе учествују, с тим што тајкуни мање-више дају новац, је ли, прибављајући тиме заштиту за послове који су сумњивог карактера, а доносе велику добит. Дакле, све оно што они дају, њима се касније кроз разне потезе владе и на други начин вишеструко враћа. Мени се чини, иако наравно то још увек није до краја разоткривено, да је на такав начин добијен пристанак социјалиста да уђу у коалицију са Демократском странком, а чак у граду и са Либерално-демократском странком Чедомира Јовановића и мени се такође чини, а то ћемо убрзо сазнати, и у погледу Српске радикалне странке. Дакле, окидач су повукли страни чиниоци, они имају своје људе свуда овде у Србији, у влади и опозицији, у то су се умешали тајкуни и, као што видите, направљен је раздор, и то велики, у самој Српској радикалној странци.

Оливера Милетовић: Да ли је заправо Томислав Николић, Бане Ивковић, као метафора?

Проф. Коста Чавошки: Као метафора он је чак више од тога, јер је Бане Ивковић ипак у једном тренутку прешао на страну Зорана Ђинђића, кад можда то толико није било опако по националне интересе, иако је баш у то време Слободан Милошевић киднапован, дакле и противустановно и противзаконито испоручен Хагу. Али он је тамо био крат-

ко време. Међутим, овде је у питању много већи улог. Социјалистичка странка тада није имала такву тежину коју сад има Српска радикална странка. Тако да Томислав Николић мора знати шта ради. Он заправо разбија не само највећу опозициону странку, него и највећу странку која постоји на српској политичкој сцени у намери да се заправо што више фрагментизује страначки политички живот и да онда страни чиниоци, подржавајући час једну, час другу, час пету фракцију лакше овладају нашим народом.

Спалио властити политички портрет

Оливера Милетовић: Оно што се да приметити је да се води прави медијски рат, да су сви медији са националним фреквенцијама, као и штампани медији којима држе одређени олигарси, у функцији промоције Томислава Николића и те приче да мора да постоје два пута, да мора да постоји левица, десница, национално помирење. Очигледно да Демократска странка не може да изврши национално помирење са Социјалистичком партијом Србије, чији је рејтинг сад, кажу, негде око четири одсто, да имамо значи свог Мекејна и свог Обаму и да се оне споре око клонирања, улоге цркве у средњим школама и абортуса. У том случају, у каквој су опасности Г17 плус и остале партије које су сад на власти, јер Томислав Николић каже да он хоће у владу, пошто су били стално на изборима а никад нису добили. Не каже да хоће власт, из чега проистиче да ће он заправо ући у владу са Демократском странком.

Проф. Коста Чавошки: Ја се сећам кад сам једном приликом боравио у Црној Гори да сам у једном листу наишао на интервју Новака Килибарде када је он, можда чак не знајући какву је глупост изјавио, за себе рекао – Ја сам јединствен по томе што сам спалио властити политички портрет. Ја се бојим да ће се то догодити Томиславу Николићу. Он мора знати ко је и шта је. Он је био припадник Народне радикалне странке коју је основао Вељко Губерина, па онда са том странком није био задовољан, па је био кључни чинилац у Народној радикалној странци и омогућио Војиславу Шешељу да после више покушаја и са Вуком Драшковићем и са Четничким покретом, направи Српску радикалну странку. И та је странка не само остала на политичкој сцени, него и постала практично највећа странка на нашој политичкој сцени. Дакле то је Српска радикална странка. Сада када он ту странку напушта, а он мисли да је напушта са добрим разлогом, он не примећује, није свестан да мења властити политички портрет, да постаје нешто друго.

Поставља се питање, ако је ова странка у опозицији, на чију он страну прелази. У политици, кад су у питању странке, је избор или, или. Или је неко у опозицији или је у власти. Дакле, ако он напушта опозицију, он неминовно тежи да уђе у владу, он је чак то и рекао. С којим програмом, с којим разлогом ако демократе немају намеру да мењају свој политички програм? Од њега се очекује да промени свој политички програм, да промени своју политичку самосвест и да буде неко други, а не више онај Тома Николић који је био заменик председника Српске радикалне странке. Он мора знати заправо каквом је преображају подвргнут.

Оливера Милетовић: Е сад сакашвилија има колико год хоћете у Европи, мислим много их је.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: Али води се медијски рат. У једној сјајној књизи Сергеја Карамурзе се управо објашњава како се праве црни и бели митови. Мислим да су медијским манипулацијама успели да направе црни мит од Војислава Шешеља, који је, ето, у затвору, па му је наравно помућен разум, више није ни нормалан. Дакле, иако је он неко ко је могао,

а то гледаоци знају, да се договори са Сједињеним Државама, само да мало ублажи реторику, да остане на политичкој сцени, никад у Хаг не би отишао.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: Он је отишао кад је освојио милион и триста шездесет хиљада гласова.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: Нудили су му да се врати из Хага само да престане на тај начин да се бави политиком.

Проф. Коста Чавошки: Да, одбио је.

Оливера Милетовић: Он је одбио. И с једне стране имате неког коме длака с главе не фали и читава странка је у његовој функцији, недавно се вратио са Медитерана, новине пишу да је за једну особу летовање 3000 евра, а ишла је читава породица, снајке и унуци. И имамо, дакле, диктатора и имамо бели мит у облику Томислава Николића. Да ли мислите да ће обичан човек који чита и коме је ближа та реторика коју он користи, заправо разумети да се овде ради о националној издаји, а и кад је у питању политички морал и карактер? Написали сте књигу о Макијавелију, мораћемо да прокоментаришемо.

Проф. Коста Чавошки: То што је Томислав Николић покушао да оправда своје напуштање Српске радикалне странке тим бесмисленим својим предлогом, да се у тај закон унесе нека интерпретативна клаузула да ћемо ми, наравно, и даље сматрати да су Косово и Метохија саставни део Србије, то само значи да он потцењује не само бирачко тело, него и припаднике своје странке и да сматра да су они толико тупи и глупи...

Оливера Милетовић: Па, он је то и рекао синоћ.

Проф. Коста Чавошки: Да ће то они тако, ето, прихватити и без много размишљања.

Оливера Милетовић: Па, он је и рекао да у тој странци нема никога осим њега...

Проф. Коста Чавошки: Њега, јесте.

Оливера Милетовић: ... и Вучића.

Проф. Коста Чавошки: Да, који нешто размишљају. Показало се да није баш тако. Дакле, није то бирачко тело, а поготово страначко тело толико неосетљиво да не разуме. А и кад их преварите на краћу стазу, ви их никада не можете преварити на дугу стазу. Бане Ивковић је успео да неке, чак и угледне људе, убеди па да направи као неку нову Социјалистичку партију док се није разабрало да је он заправо Ђинђићев човек.

Оливера Милетовић: И то ће доћи...

Проф. Коста Чавошки: И да је од њега примао ко зна какве услуга, можда и новчане, ја то не знам, је ли, али то је свим могућно. Тако да данас нико нема ни реч поштовања за Банета Ивковића.

Оливера Милетовић: То ће се видети у Скупштини. Кад крене гласање, видеће се колико су заправо лимитирани у доношењу одлука припадници новоформираног клуба „Напред Србија”. Мислим просто, то не може дуго да траје.

Проф. Коста Чавошки: Да, да.

Оливера Милетовић: Не зна се где се Вучић налази.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: ... он к'о размажено дете се понаша, може ли се то опростити у политици?

Проф. Коста Чавошки: Па, ево да кажем прво за саму Скупштину. Пазите, кад је у питању Скупштина која је вишестраначка, ту постоје правила игре која су Енглези утврдили још у осамнаестом, деветнаестом веку, то кључно правило је врло једноставно. Каже се за опозицију да она каже – **nothing to propose, evrything to oppose**. Дакле, опозиција не треба ништа да предлаже, али треба да се свему супротставља. Другим речима, ако сте ви опозициона странка, а Тома Николић сад, као он ће да направи нову странку, он мора бити против сваког предлога владе.

Оливера Милетовић: А не, он ће бити кооперативан.

Проф. Коста Чавошки: Од њега се не очекује да буде конструктивна странка и кооперативан, он је ту грешку направио већ два пута. Једанпут када је пристао да се промени Устав, тако што ће се Косово и Метохија избацити из нормативног дела који је обавезујући, па пребацити у преамбулу која је декларативна. То је била одсутна грешка јер је то пружило влади могућност да преговора и да нуди статус Ко-смента који се разликује од статуса Војводине и то је ослабило преговарачку позицију, а касније се показало да је потпуно неделотворно. Затим је Томислав Николић више пута, у својству шефа Посланичког клуба Српске радикалне странке, гласао за финансијске законе које је предлагала влада. Управо се на питању буџета и на питању других финансијских закона влада увек руши, дакле то је повод да се постави питање поверења влади и зато опозиција мора малтене аутоматски да буде против таквих предлога. Друго је, наравно, питање овог или оног међународног уговора, ту опозиција може гласати заједно са владом ако је посредни национални интерес, али када су у питању унутрашњи закони, поготово финансијски, а нарочито буџет, опозиција мора бити увек против. Дакле, ако Томислав Николић хоће да остане

опозиционар, он од сада, све док се не промени влада и не дође до нових избора, мора гласати против сваког владиног предлога. Кад је у питању господин Вучић, који се, како ви кажете, још увек није определио, ја лично не знам какав је његов став.

Оливера Милетовић: Па, нико не зна, да.

Проф. Коста Чавошки: ...да је разборит човек и да...

Оливера Милетовић: Не, али то понашање, да ли је то нешто што може да се опрости у политици, то десет дана?

Проф. Коста Чавошки: Нажалост, у политици нема средњег пута, нити такозване Аристотелове златне средине између онога што је превише и онога што је премало. У политици, како је то говорио Макијавели, увек је избор или, или. Дакле или једна супротност или друга супротност, нема средњег пута. Према томе, или си за владу или си за опозицију, или си за своју странку која је опозициона или си за фракцију која се отцепљује, а која хоће да уђе у састав владе. Ту мешетарења нема. Тако да ја мислим да је то понашање Вучића у најмању руку изненађујуће, имајући у виду и његове године, и његово дугогодишње искуство, а наравно и његову способност која није мала.

Оливера Милетовић: И богословски гледано, постоји лаж и истина. Понтије Пилат је увео да је истина, оно између, што је у ствари у функцији да се сакрије истина. Али то је била једна медијска, како да кажем, кампања да од Вучића све зависи, Вучић је алфа и омега. Другим речима, сви ови остали који су у Српској радикалној странци не вреде ништа, да ли је то још један од доказа да заправо кад говоримо о демократији, покушавам негде да пронађем изјаву Александра Солжењицина који каже – да је заправо демократија политички облик владавине капитала над човеком и да заправо мултинационалне компаније уништавају међународни поредак, социјалну државу, а да грађанин, уместо да је политички субјект, заправо постаје само потрошач политичких програма, да заправо демократија постаје лаж и опсена захваљујући медијима који су у функцији олигарха.

Проф. Коста Чавошки: Да. Када је Цицерон преводио кључне грчке, пре свега филозофске изразе, на латински, понестао му је израз за машту, фантазија на грчком, је ли. И онда од речи имаго, што значи слика, направио имагинацион, јер на енглеском *imagination* и тако даље, дакле то је машта. Јер видите, у политици заправо на делу није истина него привид и политичари покушавају да створе што бољи привид о себи у јавности, који је често лажан. Често можете продати и корумпираног политичара, ако га добро упакујете. То раде агенције за рекламу које могу да рекламирају све, од ципела до овог или оног политичара, током предизборне кампање. Дакле, ту се рачуна ипак са једном мало мањом опрезношћу бирача, њиховом спремношћу да недовољно промишљају и да се овај или онај може прогурати уколико се створи добра представа о њему. То има на уму заправо Сложењицин када критикује демократију. Ту, како је то још говорио Платон, није на делу истина, него мњење, привид. Представа која се ствара, а која често може бити и лажна, јер нажалост, људи су у политици не само наивни, него и лаковерни. Људи кад купују усисивач који кошта пар хиљада динара, неколико пута проверавају и распштају се код комшије да ли треба да дају толике паре. А уопште не размишљају када свој глас на изборима дају овој или оној странци. Док је Милошевић био на власти, нисам могао да нађем свог познаника или пријатеља који би признао да је гласао за Милошевићеву странку, а сигурно су многи гласали. Тако и сада, када све то прође и када се види ко је и како упропастио земљу, нико неће говорити да је гласао за Бориса Тадића, а сигурно су многи гласали.

Е, то ће се десити заправо и Томи и с тим политичари рачунају. Они рачунају да треба бити вешт, помало и бескрупулозан, користити сва могућа средства, имати на својој страни медије, и онда се у политици може успети. Тако се успева на кратку стазу, али се не може стећи оно чему политичар мора тежити, а то је бесмртна слава у историји, уколико се, наравно, нешто велико учини за народ и државу.

Оливера Милетовић: Да, ми, нажалост, живимо у материјалистичком свету, у коме не кажу Бог већ долари, у коме је главна девиза да велика риба прождире малу рибу и да ничији новац не смрди и, нажалост, та девиза је присутна у политици. Ако бисмо правили поређење, а трудим се да, покушавам да будем објективна.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: Пушкин има једну, кад је у питању привид, добру реченицу која каже – од мрака подлих истина дража ми је обмана. Што нас, како он каже, оплемењује. Мислим да је многим људима лакше понекад да и поверују у лаж, рецимо, у тај мит о Елдораду.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: Господин Николић је најавио да жели да Србија буде коначно земља нормалних људи, да сарађујемо и са севером и са истоком, и са југом и са западом, да је то људима лакше прихватити него став Војислава Шешеља који каже, ми то не смемо никад прихвати јер нам по томство то никад неће опростити.

Проф. Коста Чавошки: Неће.

Оливера Милетовић: Јер ће наша деца бити робови, слуге, као што су у Бугарској данас, Пољској и Румунији.

ЕУ нас понижава

Проф. Коста Чавошки: Па, није само то. Није у питању само да смо слуге. Пазите, Европска унија нас распарчава и понижава. Па, зар Европска унија, односно њене водеће силе, нису учествовале у разбијању Југославије? Па, неће бити да су се Словенија и Хрватска отцепиле а да нису имале претходну подршку, рецимо Немачке, Велике Британије и још неких других сила. Па, не би то Туђман учинио да се није унапред обезбедио. Да ли се сећате да се Слободан Милошевић хвалио како не обија прагове престоница у Европи, а Туђман то чини, али је Туђман то чинио и успео да издејствује независност за своју Хрватску. Дакле, Хрвати му то неће заборавити. Дакле, Европска унија, тада је била Европска заједница, је учествовала у разбијању Југославије. Затим је била на страни муслимана током рата у Босни и Херцеговини, па је Европска унија била та, уз Америку наравно, која је издејствовала стварање Хашког трибунала, где се углавном оптужују Срби, а наш народ непрестано понижава. Сви ми знамо какав је то суд, какво је то изругивање праву и правди и какав је тај хашки минотаур који је жедан српске крви. Дакле, како можемо очекивати да према нама неко буду благонаклон ако нам отима Косово и Метохију? Шта ћемо ми уопште у Европску унију ако је та Европска унија, до сада 21 држава, колико сам ја могао да сазнам, од 27, признала независност Косова. Па, није далеко дан, то је већ рекао један амерички политичар, да ми можемо у Европску унију ући само ако прво признамо и затим успоставимо дипломатске односе са Косовом и Метохијом. То је све на нашим политичарима, само они то не смеју да саопште народу, него очекују да тако неко попут Ивице Дачића или, не дај боже, Томислава Николића то саопшти за годину, две или три ако буде у влади.

Оливера Милетовић: Али Томислав Николић, односно генерал Делић је рекао – или Србија или Шешел, врата су отворена, ми морамо бити држава нормалних људи.

Проф. Коста Чавошки: Побогу...

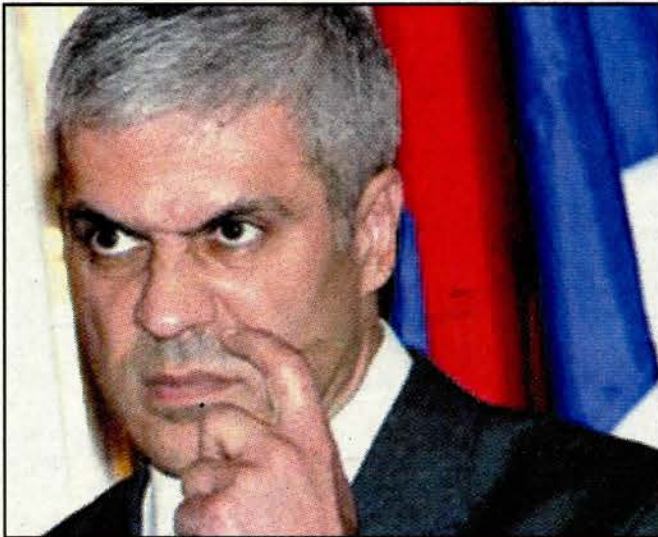
Оливера Милетовић: Двадесет први век је.

Проф. Коста Чавошки: То значи да за господина генерала Делића, Шешел није нормалан. Ако је он за Србију нормалних људи, а Шешел то спречава, он прво мора да зна да он као генерал мора да изађе на мегдан, а овде није смео да дође на један обичан разговор са вама, је ли? А како ће онда бранити Србију? Иако је он врло успешно бранио на Косову и Метохији и ту му се морало дати признање. Дакле, чудно ме да генерал Делић, дакле генерал, тако нешто говори. Он мора знати да је Шешел неправедно осуђен, односно оптужен. Да је он оптужен само због такозваног говора мржње, односно деликта мишљења, да се он сам јавио, да је пет година чекао да му се суди, и да је морао да ризикује живот, дакле штрајковао је главу да би издејствовао право, које је иначе зајамчено Статутом тог хашког трибунала, да се сам брани, и управо ће за коју недељу опет бити на том великом искушењу уколико му одузму право да се брани, да поново ступи у штрајк главу до смрти. Па, тај се човек, ако ни због чега другог, због тога мора поштовати, јер као што видите, он властити живот и живот своје породице која је бројна ставља на коцку да би одбранио своје достојанство, а тиме и достојанство и част Српског народа. Па, то је за свако уважавање, а не за приче да је избор између Војислава Шешеља с једне, и Србије с друге стране. Дакле, то не само да није исправно, него је нечасно и недостојно да се тако нешто говори уопште.

Оливера Милетовић: Да. Али господине Чавошки, мислим да се медијски успело, кад говоримо о црном и белом миту, да неки људи мисле да човек који је пет година у затвору, да му је помућена свест, да не зна шта је реална политика, у ком правцу свет иде, иако смо се свих година управо дивили Јосипу Брозу што је био толике године у затвору, па Моша Пијаде, па Мендела, што је требало значити да су људи који имају принципе, који имају идеологију и који су томе доследни. Како смо сад дошли у позицију да онај ко се држи својих принципа и ко просто није хтео да се нагоди и да буде, рецимо, Бане Ивковић или Тома Николић, како је он сад тај који заправо кочи просперитет Србије, а не они који су издали своју идеологију. Коначно треба рећи да је Томислав Николић председник тима за одбрану Војислава Шешеља, дакле у тренутку кад је Војиславу Шешељу омча око врата и кад се чека само да ли ће му се измаћи тло под ногама. Дакле, како је то могуће и да просто то људи најнормалније причају, а сигурна сам да неки сматрају и да су у праву?

Проф. Коста Чавошки: Причају само они који наступају на овим државним или приватним медијима који се контролишу из иностранства. Дакле, није чудо да је Томислав Николић, који је једва могао да наступи било где, сем у време избора и то кад се плаћа, сада добродошао на све медије. Он би се могао појавити и на Б92. Можда су га већ звали и можда му је било само неугодно да се евентуално појави. Дакле, као што видите, одједном је он постао persona grata као дисидент у оквиру Српске радикалне странке, а док је био предводник, то заправо није могао. Ово већ је само по себи сумњиво.

Друго што је сумњиво, то је што се на такав начин говори о Војиславу Шешељу. Дакле, ако му се понешто може замерити, то је нешто од пре 15 година, ја сам му такође замерио и тако даље. Али ових последњих пет година, када је он на правди бога у Хагу, недостојно је човеку који је храбар и издржљив, који је ставио живот на коцку, било шта замерати. А друго, није само Шешел тај који је проценио да је овај амандман који је предложио Николић погрешан, то сам ја такође проценио. То је професорка Смиља Аврамов, која је

наш највећи стручњак за међународно јавно право, проценила. То је проценио и др Војислав Коштуница, који се у то изврсно разуме. Дакле, сви људи од струке и науке на то тако гледају, а не само Војислав Шешељ. Дакле, то није његова ствар. То је и моја ствар и многих других, који сматрају да је тај амандман пука обмана.

Оливера Милетовић: Да, мада је Томислав Николић рекао да су највећи стручњаци за то радили на томе. Ја сам помислила да је неко од вас био укључен.

Проф. Коста Чавошки: Нек наведе, нек наведе који су то стручњаци радили, па да видимо о којим се стручњацима ради.

Оливера Милетовић: Да. Да ли мислите, професоре Чавошки, да у српској историји није постојао само један Видовдан и да се видовдански систем вредности заправо сваког дана налази на провери и да сви ми имамо неки свој Видовдан, дакле дан када се треба изјаснимо и да се одлучимо о нека два система или два пута.

Проф. Коста Чавошки: Да. На основу свог животног искуства, а и читања политичких списа, а и Макијавелија, ја тврдим да је политика, а поготово власт, да су највеће искушење. Дакле, обичан свет по правилу не долази у велика искушења. А људска природа се до краја испољава и осведочује управо у граничним ситуацијама. Вршење власти или суочавање са тако тешким избором као што је питање да ли гласати за владу и прећи на другу страну или остати у опозицији, да ли разбијати властиту странку или чувати јединство опозиције, да, управо те ситуације до краја испољавају карактер човека. И ако се човек показивао благородним или поштеним и тако даље, у мање-више, нормалним ситуацијама, његов прави карактер се испољавао у тим граничним ситуацијама. Дакле, као што видите, политика ставља људе највише у искушења. И они који се баве политиком то морају знати и морају издржати. Дакле, ми морамо унапред знати да ће таквих искушења бити и да смо дужни да поступамо по својој најбољој савести, а пре свега у интересу властитог народа и државе, али у добро схваћеном интересу властитог народа и државе.

Оливера Милетовић: Да, богословски гледано, заправо не постоји коначан статус, кажем богословски гледано, коначан статус је на небу, он није на земљи, ма колико се ми кроз историју оптерећивали неким бројним, да кажем утопијама, коначног статуса од Рима преко хиљадугодишњег Рајха, комунистичког раја, ми имамо данас те НАТО, да кажем, глобализацијске пројекте, који се такође проглашава-

ју за неки коначан статус планете, као што се покушава и промовисати коначан статус Косова и Метохије. Колико мислите да је овај раскол у Српској радикалној странци опасан, имајући у виду да Русија, да употребим тај архаичан израз васкрсава, да Русија није оно што је била почетком деведесетих година, да свет више није униполаран након упада у Грузију и свега онога што се десило? Колико заправо сва ова прича са разбијањем странке има и тај глобални аспект, нећу да кажем завере, али немогуће је одвојити, дакле, тренутак кад се Шешељу намеће адвокат, кад он најављује штрајк глађу, однос Русије и Европе и све што се дешава. Да ли је то мало затварање врата Русији?

Проф. Коста Чавошки: Па, нажалост, ми смо на путу великих сила и изгледа да смо увек били на путу, такав нам је геополитички положај. Дакле, неко сматра да у случају да Русија поново стане на своје ноге, а она очигледно успева не само да се подигне и усправи, него и да покаже снагу, што је јако важно да би ми као Срби били најближи Русима овде на Балкану и да би се то предупредило треба нас унапред поделити, разјединити и сатрти и управо се због тога дешава оно што се дешава, пре свега са Српском радикалном странком.

Оливера Милетовић: Као, хајде да кажем, не само партијом, него и неком институцијом...

Проф. Коста Чавошки: Да, која је заправо била најближа у својој политици Русији. И ако се сећате, када је Томислав Николић изабран за председника Скупштине Републике Србије, да је руски амбасадор био први који га је посетио и честитао му.

Оливера Милетовић: Да. Професоре Чавошки, шта је оно што мислите да ће се дешавати на политичкој сцени Србије, зато што је било и тих, хајде да назовем, дезинформација да ће се овај блок „Напред Србију“ наводно ући у коалицију са „народњачким блоком“, мислим на Демократску странку Србије и са Новом Србијом, што прилично звучи невероватно и обманујуће, напосто зато што су они били, да кажем, најригіднији, или најдоследнији у ставу да су против потписа Споразума о стабилизацији. И да ли очекујете ускоро неке нове изборе?

Проф. Коста Чавошки: Има, има такође једно правило о односима унутар опозиционог блока и ја мислим да др Војислав Коштуница то врло добро зна. Дакле, они који су у опозицији никад не треба да на било који начин учествују у разбијању друге опозиционе странке. Дакле, не може се очекивати ни од Војислава Коштунице ни од Нове Србије да подрже или једну или другу страну. Нормално је да подрже Српску радикалну странку као такву, а никако да на било који начин бацају неке погледе на ову фракцију која се издваја. Дакле, што се тога тиче, Томислав Николић, са том својом групом, остаће на ледини. Дакле, он не може очекивати било какву сарадњу у овом часу са Демократском странком Србије и са Новом Србијом. Уколико евентуално до тога дође, то би била повреда правила која регулишу односе унутар опозиције. Њега очекује влада и то раширених руку, као што су дочекали и социјалисте. Дакле, Борис Тадић, ја мислим да ће влада учинити неке нове потезе који ће заправо привући тај део у њихов табор, тако да се може и очекивати ако група Томислава Николића не уђе у владу, да ће добити неке друге погодности, рецимо у новој подели места у локалној самоуправи, можда у Београду, можда у неким већим градовима, да ће добити места у јавним предузећима и све оно што иначе страначки људи очекују.

Оливера Милетовић: Да. Странка је, причали смо, веома скупа ствар.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: Ко ће финансирати будућу странку Томислава Николића?

Проф. Коста Чавошки: Е, па то је сад питање. Ако су они људи који су изашли из Српске радикалне странке поштени, а они то тврде.

Оливера Милетовић: И живе од својих плата.

Проф. Коста Чавошки: Они живе од својих плата, као што и ја живим. Ја сам, рецимо, дошао да гостујем у вашој емисији, што ми иначе чини велику част, без својих приватних кола, која немам, а поготово немам ни шофера ни обезбеђење. Дакле, ја сам тако дошао, иако моја плата на Правном факултету није мала, ја то признајем. Дакле, ја скромно живим, је ли? Ја очекујем да на исти такав начин живи и Томислав Николић и они други који су напустили Српску радикалну странку, ако је то тако. Они заправо уопште немају никаквих пара, ни 10, 15 хиљада евра с којима би једну странку покренули, нову странку, а за то су потребне не стотине хиљада, него неколико милиона евра. Уколико се упусте у стварање нове странке, прво питање које им се мора поставити – одакле та средства потичу, ко им је те паре дао и у ком износу. Они на та питања морају одговорити. Дакле, ако Томислав Николић, не знам којим колима, својим или другим, почне да путује по Србији да разбија одборе Српске радикалне странке, ти радикали које он буде посећивао треба да га прво питају: Господине Николићу, с којим сте то парама дошли и ко финансира оснивање ваше нове странке? Он на та питања мора јавно одговорити.

Оливера Милетовић: Да, али новинари су већ питали како је могуће да вози, мислим, најновији модел „ауди“ А6, који кошта не знам колико, десетина хиљада евра.

Проф. Коста Чавошки: Сто хиљада евра. Да.

Оливера Милетовић: Да, и није одговорио на то питање, иако, наравно, сви знамо, од плате, рекосте. Толико година радим, а нисам у стању себи да купим аутомобил, иако припадам онима који имају добру плату и радим безмало 27 година.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: Међутим, нисам сигурна да ће се истрајати на томе, јер политичари постају, опет ћемо као Солженицин, он говори о олигарсима. Дакле, један племићки слој који има све и с друге стране имате сиротињу, рају која нема ништа, можемо рећи милион незапослених, 40 хиљада људи годишње умире, дуг 25 милијарди, за две године изгубили смо две државе и тако даље и тако даље. То постаје једна елитистичка, повлашћена, мислим, ретки су они...

Проф. Коста Чавошки: У томе је велика разлика између нас и, рецимо, Америке или нас и Велике Британије. У Америци и Великој Британији онај који хоће да се обогати тај улази у бизнис, онај који хоће да постане славан и утицајан тај улази у политику, али губи своје паре. Или ако добије неке паре, оне нису велике, може да буде сенатор, може да буде посланик и тако даље, али су они под непрекидним увидом јавности и то нису богати људи, нису они, наравно, сиромашни. Код нас је управо обрнуто. Код нас постоји једно прећутно правило – да ако човек хоће да се обогати...

Проф. Коста Чавошки: Да уђе у политику.

Проф. Коста Чавошки: ...да уђе у политику, треба да уђе у политику или бар да буде уз политику. Дакле, обичним бизнисом се не може обогатити сем оним бизнисом који је вођен уз подршку владе, којекакве пројекте, је ли, тендере и тако даље, који такође иду из јавних средстава. Другим речима, политика је код нас жариште корупције и то је оно што разара изнутра и наш народ и нашу државу.

Оливера Милетовић: И што нема везе са Европом и европским стандардима, то је први услов.

Проф. Коста Чавошки: Јесте, јесте.

Оливера Милетовић: Да. Ових дана се чуло и с тим бисмо завршили, бар једно хиљаду пута Србија или Шешел,

или хоћемо Србију нормалних људи, напред Србију, подржите Србију, и то ме подсетило неодољиво на причу великог српског песника Душана Матића који је својевремено причао, када је отишао у болницу, упознао је једног њиховог питомца који је тврдио да је он Србија и кад га је Душан Матић питао: Па, шта је основа за такво тврђење? Он је рекао: Срби, ја. Онда му је велики песник рекао: Па, могу то и сви други да кажу. Он каже: Е, али ја сам се први сетио.

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: Према томе, шта желим да вас питам, Србија је постала метак против политичких противника, у овом случају против Шешелја.

Проф. Коста Чавошки: Да. Да.

Оливера Милетовић: Она је често и мета олигарха, тајкуна...

Проф. Коста Чавошки: Да.

Оливера Милетовић: ...страних служби и свега осталог. Нажалост, тим честим, како да кажем, позивањем на Србију, постала је и метак и некакав окидач, изгубила је виши смисао, значења отаџбине. Србија је, наравно, пре свега обавеза сваког од нас.

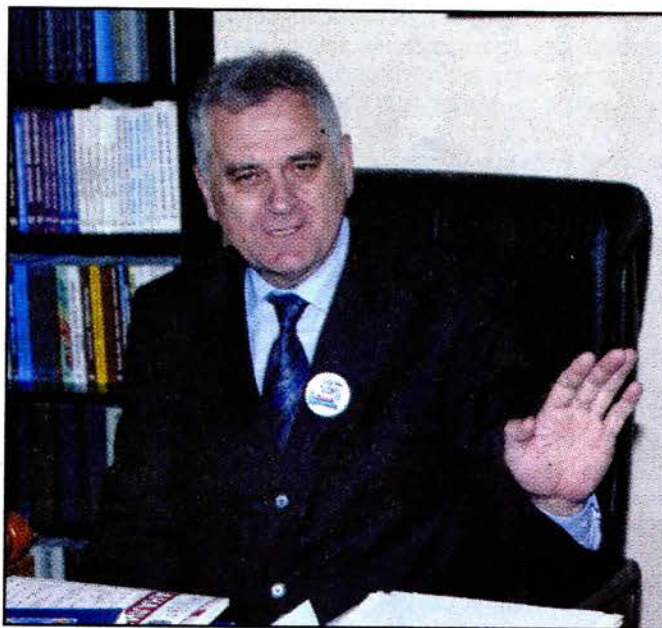
Проф. Коста Чавошки: Да, да.

Оливера Милетовић: Међутим, то се у овим политичким, прљавим кампањама губи. Дакле, како просто то разумете и има ли томе лека?

Проф. Коста Чавошки: Преданост и приврженост Србији је нешто што се подразумева. Дакле, сваки Србин, сваки грађанин Србије мора бити родољуб. А онда се ми можемо делити на ове или оне странке, зависно од тога како би ту нашу Србију, да би она напредовала, уредили и у томе се можемо разликовати. А не да ли ћемо бранити или разарати Србију. Неволја је у томе што чак и они који очигледно раде против Србије, али то су квислинзи, они се такође позивају на Србију и они тврде да Србија треба да се понижава, да се смањује, распарчава, убогаљује и разоружава да би била Србија. То је очигледно тешка обмана. И отуда они који крену тим путем, иду да би народ преварили и обманули. Ја мислим да то може само на краћи рок да буде делотворно, а на дужу стазу ће се ти људи показати у правој боји. Нажалост, док до тога дође, ми ћемо претрпети велику штету.

Оливера Милетовић: Професоре Чавошки, хвала вам што сте били гост...

Проф. Коста Чавошки: Хвала и вама.

Лоше памћење

Кoliko успешно и моћно машинерија „новог светског поретка” тренутно у Србији трансформише свест, „ломи” кичму, ревидира ставове и окреће свог против свог, видимо на примеру овог новог Томислава Николића, човека кога више грађани Србије не препознају. Шта је то данас у Србији од оног старог Томе остало? Остале су само изјаве које су медији забележили, а које ће историја сачувати, и ништа више од тога. Међутим, ми овом приликом нећемо подсећати на све што је Николић говорио у ових 18 година проведених у Српској радикалној странци јер је то општепознато, као што је општепознато и шта данас говори о својој странци, партијским саборцима и председнику, проф. др Војиславу Шешељу. Међутим, подсетићемо јавност на неке од изјава Томислава Николића које је изговорио у последње две године, тачније од 8. октобра 2006. године када је одржан Седми отаџбински конгрес СРС-а, па све до данас.

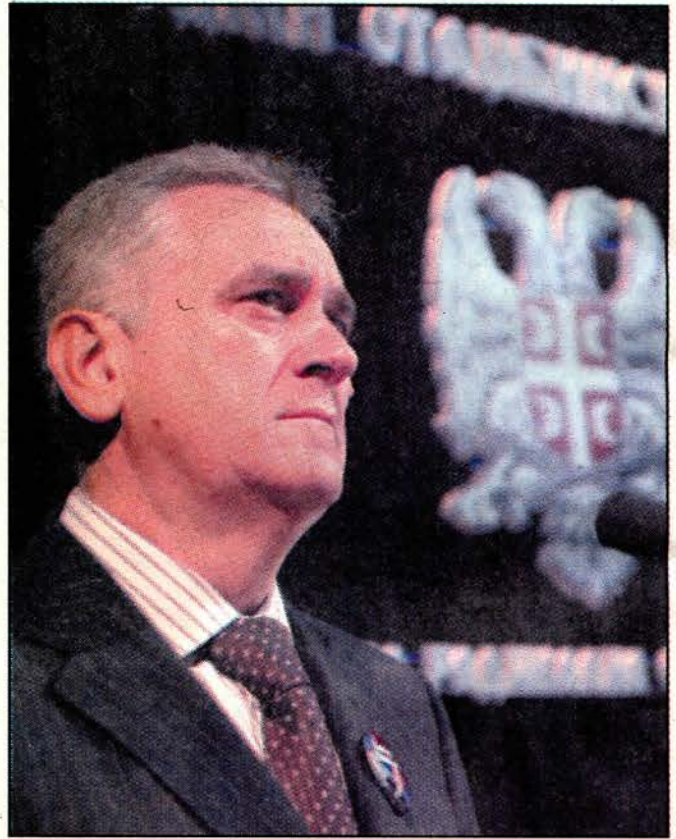
Обраћајући се делегатима Седмог отаџбинског конгреса СРС-а, Томислав Николић је, између осталог, рекао: „**Онај лом, онај пад 2000. године Србија више никада неће да доживи, неће зато што су вредности одвојене, зато што се сада зна на којој страни су Српска радикална странка и српски национални интереси, а на којој страни су они који испуњавају туђе интересе.**” („Велика Србија”, октобар 2006, бр. 2755)

Дакле, тада је Николић направио правилну поделу вредности у Србији, тврдећи да су СРС и национални интереси с једне стране, а стране слуге на другој страни. Ако се разишао са политиком СРС-а, на којој страни је данас Томислав? Прешао је на другу страну и то страну, како сам рече, „оних који испуњавају туђе интересе”.

Пре само две године, снагу и опстанак СРС-а Томислав Николић уопште није доводио у питање, јер на то не може да утиче „склањање” било ког радикала. „**Није то било случајно замишљено да Српска радикална странка у најтежем периоду по Србију остане физички без присуства свог председника. Био је то паклени, добро смишљен план, само се није рачунало са једном чињеницом, нема тог радикала кога би могли да склопе, а да Српска радикална странка изгуби, или да буде слабија, или да нестане**” („Велика Србија”, октобар 2006, бр. 2755).

Нажалост, успех и опстанак партије, Николић данас поистовећује са самим собом. На питање новинара: „**Дакле, после мене потоп?**” Николић одговара: „**Да вам искрено кажем, мада не бих волео да се то деси, али ако формирам странку, СРС ће нестати!**” („Политика”, 12. 9. 2008).

Да је амнезија нешто што је заиста опасно, најбоље се види на примеру и случају Томислава Николића. Он једноставно не може да се помири с чињеницом да је СРС од њега направила предизборни, изборни и постизборни „бренд” и да он никако као појединац није могао сам себе да „брендира”. Пре само две године Николић је тога био свестан, па је делегатима Седмог отаџбинског конгреса поручио: „**Сви ви који сте било где изабрани, сви ми који ћемо било где бити изабрани, изабрани смо зато што припадамо Српској радикалној странци**” („Велика Србија”, октобар 2006, бр. 2755). Када је две године након тога Томислав закључио да му ви-

ше није место у Српској радикалној странци, рекао је: „**Дошао сам у раскорак са схватањем политике, морала, идеологије и будућности Србије са председником СРС-а**” („Глас јавности”, 9. 9. 2008).

Он се одриче своје страначке функције, странке и страначке идеологије, али се не одриче мандата који му је странка дала и притом заборавља да је изабран за посланика, како оно и сам рече, „само зато што припада Српској радикалној странци”. На питање новинара: „**Шта ако странка захтева да вратите мандат?**” Николић одговара: „**Бланко оставке посланика СРС-а биле су код мене, али ја сам их случајно загубио. Испале су ми негде, тако да немам коме да вратим мандат**” („Ало”, 9. 9. 2008). Другом приликом, а истим поводом, на питање новинара: „**Ваш став је био да мандати припадају странци?**” Николић каже: „**Странке се везују за појединце, СРС је везиван за Шешеља, а кад је он отишао у Хаг, за Шешеља и мене, пошто није могао да води кампању, све се везивало за мене. Ја сам, ваљда, својим радом у кампањи, залагањем свог имена, заслужио да одлучујем о свом мандату**” („Политика”, 12. 9. 2008). Дакле, према овом схватању, он сматра да је сам „зарадио” све мандате и да се ту завршава свака прича о моралу.

Када је Николић поднео оставку на страначке функције и када су страначки органи одлучили да ће, без обзира на то, остати посланик СРС-а, он је очигледно у резерви имао друге планове. Тако је на питање новинара: „**Формирате ли но-**

ву странку?" Николић одговорио: „Размишљам о томе, али до даљњег сам посланик СРС-а” („Ало”, 9. 9. 2008). Међутим, када је већ било јасно да ће Николић основати нову партију, медије је мучила дилема какво ће име та партија имати и да ли ће у њеном називу бити садржана реч „радикална”? На ту тему, Николић каже: „Потиснућу своју велику љубав према том имену и имаћемо, вероватно, неко име без речи радикал” („Политика”, 12. 9. 2008). Нажалост, заборавио је шта је само две године пре тога говорио. Пред делегатима Седмог отаџбинског конгреса СРС-а, Томислав Николић је рекао: „Како год се називале странке које Србију воде, без Српске радикалне странке на власти Србија никада неће бити демократска држава” („Велика Србија”, октобар 2006, бр. 2755).

Тренутно своју перспективу на политичкој сцени Србије Томислав Николић види у сарадњи са онима по којима је до јуче осипао палбу због идеолошких разлика и начина њиховог политичког деловања. Тим поводом, за руски лист „Времеја новости” каже: „Ми смо спремни да наставимо сарадњу са странкама народно-патриотске оријентације, као што су ДСС бившег премијера Војислава Коштунице и Нова Србија Велимира Илића (...) али ја не видим могућност да наставим сарадњу са онима са којима смо се сада разишли” („Танјуг”, 11. 9. 2008). Дакле, просто је невероватно како је Томислав преко ноћи постао овако искључив према својој дојучерашњој странци. Од радикала њему су постали дражи други које је пре две године испљубао пред делегатима Седмог отаџбинског конгреса СРС-а, када је од њих очекивао подршку за реизбор на функцију заменика председника СРС-а. Он је тада рекао: „Није Коштуница ништа бољи ни од Биџића ни од Тадића. У истом су лонцу, у истом кошу, на исти начин воде државу, исти богаташи их финансирају, исти су им циљеви и интереси” („Велика Србија”, октобар 2006, бр. 2755).

Није данас Томислав Николић променио мишљење само о Војиславу Коштуници, он је направио снажан заокрет и према Борису Тадићу. На конференцији за штампу, коју је пренео „Глас јавности” 22. августа 2008. године, Николић је жестоко критиковао Тадића: „Најодговорнији човек у Србији за припреме грађанског рата је Борис Тадић. Он ради по систему уништићу СРС, ако треба и побићу их, а све ове мале мишеве, како их назива, увући ћу у владу”. Неколико дана касније, за руски лист „Времеја новости” Николић каже: „У историји сваке државе дешавају се тренуци када власт и опозиција треба да сарађују. Међутим, дешавају се и екстремне ситуације у којима опозиција треба да подржи законе које подносе власти. У Србији је сада настала таква ситуација”. Николић једино није појаснио да ли су он и његови саборци ти мишеви које, према његовим речима, Тадић намерава да увуче у владу. Уколико се вратимо даље у прошлост, за разлику од садашњости, може да се закључи да Николић није штедео речи када је Борис Тадић био у питању. На питање новинарке Оље Бећковић: „Чекајте, Борис Тадић је усташа?” Николић је одговорио: „Потпуно” („Утисак недеље”, Б92, 26. 2. 2006. www.b92.net). Међутим, он сада не само што не мисли тако, већ демантује и самога себе. На питање новинара: „Умели сте да кажете за Бориса Тадића да је усташа?” Николић каже: „Нисте ме никада чули да кажем за Бориса Тадића да је усташа” („Упитник”, РТС, 11. 9. 2008. www.rts.co.yu). Оваквој изјави се не треба чудити, ако узмемо у обзир то да Томислав нема разлога да страхује од Бориса Тадића јер су данас обојица на истој страни – против проф. др Војислава Шешелја. Треба се сетити Тадићевих речи: „Не такмичим се ја властитим политичким идејама са Томиславом Николићем, ја се такмичим са Војиславом Ше-

шелом и то свакоме мора да буде јасно” (у Краљеви, 2. 1. 2008, „Дневник”).

У обраћању пред делегатима Седмог отаџбинског конгреса који је одржан не тако давно, 8. октобра 2006. године, Томислав Николић је рекао: „Наша сарадња са председником странке зависила је од Хашког трибунала, не од Војислава Шешелја и не од Српске радикалне странке. Када су му они дозвољавали контакт, контакта је било, када су дозвољавали да га обиђемо и да га посетимо, обилазили смо га и посећивали. Када су то забрањивали, онда по шест месеци нисмо имали скоро никакву комуникацију. Можда зато нисмо остварили најбоље могуће резултате. Били смо близу да освојимо све што се могло, али ви знате шта нам је недостајало, недостајао нам је проф. др Војислав Шешел” („Велика Србија”, октобар 2006, бр. 2755). Нажалост, данас нови Томислав Николић не мисли тако. Он сматра да је управо др Војислав Шешел био највећа препрека за боље изборне резултате који су могли да доведу странку на власт. Тим поводом Николић каже: „(...) у свакој кампањи имали смо терет неке његове изјаве, која је одбијала људе које смо могли привући да гласају за нас” („Политика”, 12. 9. 2008). Николић при том заборавља на интервју који је 19. јуна 2008. године дао листу „Ало”, када је на питање новинара да ли је бираче одбила можда нека изјава или наступ Војислава Шешелја одговорио: „Када помисли да је странка скренула са изворних принципа, Шешел се умеша, али у принципу се не меша у руковођење странком”. Николић је тада такође тврдио да нема проблем са тим што је заменик председника странке: „а себе видим као особу која аутономно води странку, уз сва ограничења која у странци постоје...” На питање новинара да ли та ограничења потичу од Шешелја, Николић је одговорио: „Свуда има ограничења, и у политици, и у браку, и на улици... Ево, ви сад не можете да пређете улицу на црвено. Хоћу да кажем да не можете увек све своје идеје да спроведете у дело”. Данас ожалосћени Николић поручује да неће да буде крпа и да не намерава да трпи понижења, иако је пре тога, како смо се уверили, говорио да аутономно води странку, да му не смета то што је заменик председника и да се Шешел у принципу није мешао у руковођење странком. Није ли ово цинизам новог Томислава? Наравно да јесте, и то се из ових изјава јасно види.

Веома је важно подсетити и то како је Томислав завршио своје обраћање пред делегатима Седмог отаџбинског конгреса. Пре него што је поново изабран на функцију заменика председника СРС-а, он је своје излагање завршио речима: „Драга браћо и сестре, надамо се да ће за следећи конгрес Србија, Српска радикална странка и породица Војислава Шешелја имати Воју на свом челу” („Велика Србија”, октобар 2006, бр. 2755). Данас тај исти човек делује против Војислава Шешелја, минира његову одбрану, у јавност износећи тајне записнике са састанка тима који помаже одбрану проф. др Војислава Шешелја, иако зна да Хашки трибунал то строго забрањује, а почео је и са припремама за формирање нове странке.

И на крају, којим цитатом завршити причу о реформисаном Томиславу Николићу? Можда најбоље питањем које је својевремено поставио и владика Николај Велимировић: „Ако путници знају, рецимо, колико је каменова у калдрми пута и колико је зрна песка под калдрмом, и ако знају имена свег дрвећа и свих травки што расту покрај пута – шта им помаже све то знање ако не знају где је пут почео и где ће се завршити, и одакле су пошли и куда иду?”.

Р. В. С.

Политичко самоубиство Томислава Николића

- *Можда, по најновијем схватању и постојању Томе Николића, има нешто веће и значајније од Србије, од интереса српског народа!? Можда је за Николића и само Косово и Метохија, у међувремену, постојало другоразредно питање! Можда је и сама Српска радикална странка, у међувремену, за Николића постала занемарива чињеница, у поређењу са интересима које само он види и разуме!? Можда је Томислав Николић одусио и од самог себе, ради неких, или нечијих виших интереса!?*

Пише: Милош Марковић

Полако! После сваког шока треба се смирити, пресабрати, одагнати од себе сва огорчења, усхићења, узбуђеност било које врсте. У очајању или у одушевљењу нема објективног суда, нема истинске анализе. Шта је све било, како је било, зашто је било то што је било – на сва та и слична питања не можемо поуздано одговорити у стању било какве узбуђености. Просечан српски бирач, а поготово припадник Српске радикалне странке, мора бити изненађен, збуњен и огорчен. Тек када спозна све релевантне чињенице, када их добро промисли и ваљано анализира, имаће поуздану основу за своју оцену, своје мишљење и критичко опредељење. Тако ће, између осталог, спасити себе од многобројних заблуда и избећи многобројне манипулације које му српска политичка сцена нуди на сваком кораку. Тако једино неће залутати ни у најгушћим политикантским маглама, тако ће једино одолети многобројним заводљивим илузијама које му на сваком кораку нуде многобројни политички трговци у Србији. Уосталом, није узалудно речено да је сумња врлина разума.

А сигурно је да огромна већина припадника СРС, па чак и њених политичких противника, а поготово већина укупних српских бирача, никада није ни посумњала да један Тома Николић може учинити – то што је учинио! Сигурно је да би се многи убеђено заклели да нема те цене за коју би Тома Николић учинио – то што је учинио! Да ли је заиста могуће да је тај Тома, тај „поштени српски домаћин из Шумадије”, како рече један мој духовити и упућени колега, да је он, он, „Томислав Николић, од говорнице у Скупштини Србије направио нови Радовањски луг, не само за Српску радикалну странку, него, у крајњој линији, и за целу политичку Србију”! Па, побогу, какве муке су га на то натерале!? По коју, какву и колику цену је то урадио!? Да ли је тиме бранио неке више циљеве, које просечан српски бирач не може докучити!? Можда, по најновијем схватању и поступању Томе Николића, има нешто веће и значајније од Србије, од интереса српског народа!? Можда је за Николића и само Косово и Метохија, у међувремену, постало другоразредно питање! Можда је и сама Српска радикална странка, у међувремену, за Николића постала занемарива чињеница, у поређењу са интересима које само он види и разуме!? Можда је Томислав Николић одустао и од самог себе, ради неких, или нечијих виших интереса!? Можда је убедио и самог себе да је он лично месија васколиког Српства, да је геније који у својој странци нема достојне сараднике и саборце! Из његових последњих изјава произилази закључак да је убе-

ђен да је он алфа и омега српске политичке сцене! Без мене нема Српске радикалне странке! Српска Радикална странка, то сам ја, Томислав Николић! Кад ја одем, они не постоје! Они су ме онемогућили да усрећим Србију! Откуд оваква убеђења која нуди на сваком кораку и на свим медијима!? Па није, ваљда, титовски убеђен да су само он и његови партијци сјајни, а сви други – очајни! Па није, ваљда, да су сви његови дојучерашњи страначки саборци и пријатељи, преко ноћи постали глупи и никакви, а само он остао – генијалан!? Откуда и зашто тако нагли изливи нарцисоидности, егоцентризма и самообожавања!? Па није могуће да су само он и његови партијци чисти, морални, узвишени, правдољубиви и истинољубиви, а сви други – очајни и никакви!? Па, зар му је требало 18 година да то сагледа!? Како је, онда, толико дуго могао са њима као таквима!? Можда ће га прогласити за шампиона толеранције, када је толико дуго могао да трпи такав и толики гадалук својих страначких колега!? Зашто није упозорио скоро два милиона српских бирача да не гласају за Српску радикалну странку, јер су у њој само преваранти и ниткови!? Наравно, само је он чист!? А кад он оде

из Српске радикалне странке, у њој ће остати само талог и ништгарија!? Па, људи моји, је ли то могуће!?

Но, немојмо, још збуњени и изненађени, тражити одговор на овако деликатна питања! Пустимо господина Томислава Николића да он сам објасни то чудо! Он има то право, чак и обавезу, а онај ко слуша или чита његово објашњење, има право да сумња, верује или не верује!

Један од кључних момената који је, према свим медијима и самом Николићу, пресудно утицао на његову одлуку јесте у чињеници што је, њега и његове унуке, клела његова радикалска сарадница. Други пресудни моменат је у томе што није пристао да мења своје обећање да ће у Скупштини Србије подржати европски пут, за шта се залаже владајућа коалиција, а на чему је, углавном, и добила последње изборе.

Но, да мало дубље промислимо те разлоге којима Тома Николић правда и објашњава своју одлуку. Прво, посланици који су, у огорчењу, изговорили речи клетве, нису именовали ни Томислава Николића ни његове унуке! Он се у томе сам препознао, пошто је, наводно, тајно контактирао са Борисом Тадићем, својим главним политичким противником. А сам Тома је прво негирао да је тајно контактирао са Тадићем, а касније је признао да је телефонски контактирао са председником Србије. Наравно, ништа није спорно, да он, Томислав Николић, као лидер највеће странке у Србији разговара са председником Србије. Али да ли је то пожељно у тренутку када режим Бориса Тадића, употребом силе на митингу, брутално туче функционере СРС-а, а један младић од последица батињања касније и умире? Поставља се такође питање о чему су разговарали. Ако је интерес Србије био у питању, зар је то требало крити од јавности а понајвише од страначких колега? Николић је до пре извесног времена, док се није сазнало, ћутао. А онда је почео да објашњава.

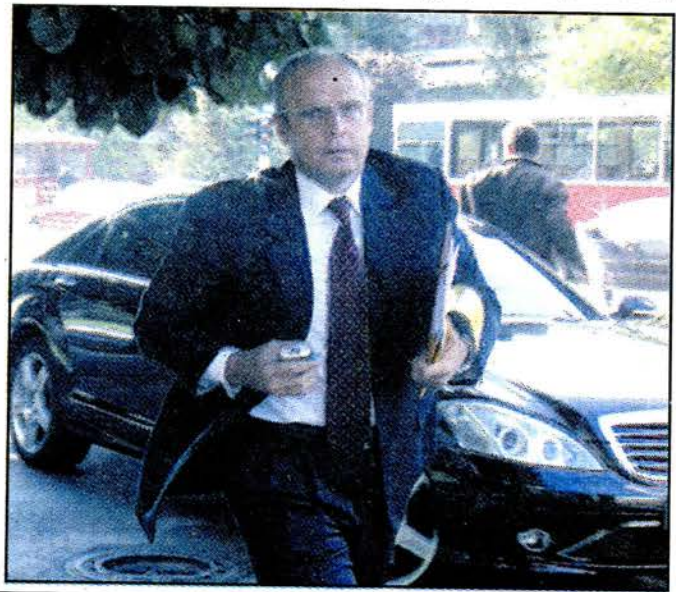
Међутим, поставља се питање када је Николић говорио истину! Онда када је негирао састанке са Тадићем, или онда када га је свео само на телефонски разговор. Било како било, таквим својим исказима, од којих може само један бити тачан, Томислав Николић је озбиљно довео у питање своју апсолутну истинољубивост, у коју се јавно заклина. Сигурно је да цела та ствар око клетве, састанка и несастајања, свакако није битна, нити се може тицати неке политичке суштине. Све би то било и банално и ефемерно да није послужило као образложење Томине радикалне одлуке да окрене леђа Српској радикалној странци и да се, тобож, политички осамостали.

Да промислимо и други битан разлог за радикалну политичку одлуку господина Николића. Суштина његовог објашњења, у разним варијацијама, своди се на то што није хтео да погази своје јавно обећање да ће подржати проевропске тенденције које заступа владајући режим, уз извесне корекције које се односе на Косово и Метохију, а које је предложио Томислав Николић. Он, како тврди, није хтео да демантује самог себе, другим речима није хтео да слаже. Свака част! Наравно да ниједан присталица Српске радикалне странке није ни могао очекивати да један Томислав Николић јавно лаже. Његова досадашња истинољубивост и прибавила му је, између осталог, толико гласова. Наравно да је и тешко и мучно мењати, наводно заједнички донесене одлуке и ставове. Као да се Тома Николић, у својој дугогодишњој политичкој каријери, први пут нашао у некој деликатној и тешкој политичкој позицији. Као да није стекао онај нужни имунитет, као да су му страни стрпљење, па и трпљење, које је до сада више пута показао и доказао.

Основно питање је да ли је Тома Николић био доведен у ситуацију да искаже променен политички став своје странке, или да слаже. Уосталом, нико га није присиљавао да се

пре скупштинске седница изјашњава и да обећава ово или оно. На крају крајева, знао је да гласовима својих посланика не може изменити вољу владајуће коалиције. И са подршком радикала и без ње, епилог би био исти. Има у тој европској платформи за сарадњу низ момената који изазивају сумњу и заслужују сваки политички отпор, а поготово отпор који је у духу политике Српске радикалне странке. Не верујем да би се радикали сложили са хапшењем Ратка Младића, чиме се условљава наше сарадња са Европском унијом. Не верујем да би се иједан мислећи Србин сложио са могућношћу продаје српске земље странцима. А они могу да откупе и целу Војводину. Могу и Томину и нашу Шумадију. Шта год хоће! Право је чудо да се један Тома Николић није бунио против таквих условљавања нашег уласка у европске интеграције. Није, ваљда, хтео да подржи и те могућности?! Он, наравно није морао ништа да лаже пред скупштинском говорницом, што је само будала могла захтевати од њега, он је само морао да изнесе нову аргументацију за промену одлуке Српске радикалне странке чији је гласоговорник у Скупштини Србије. А за кориговање, па и промену ставова Српске радикалне странке, било је много убедљивих разлога, од којих су само неки поменути.

Дакле, могло би се закључити да Тому Николића нико није присиљавао да лаже, него само да искаже последње страначке ставове, који су били другачији од оних које је он, Томислав Николић, унапред обећао владајућем режиму. Да ли би то било нешто скандалозно, нешто необично на нашој политичкој сцени? Да ли је грех променити ставове и закључке, поготово ако за те промене има битних разлога? Да ли је срамота изнети такве ставове пред Скупштином Србије? Да ли се тим и таквим изношењем променених ставова доводи у питање лични морални кредибилитет Томислава Николића? Свакако да – не! Дакле, ни један ни други разлог које Тома Николић наводи као објашњење и оправдање свог радикалног и неочекиваног политичког заокрета, немају логичке ослонце. Немају чак ни моралне, иако он лично има право да их у своје име доноси. Или, тачније речено, разлози који су га, наводно, присилили на такву одлуку нису убедљиви, немају ни логичку одрживост, нити на њима, као таквим, може почивати нека посебна моралност у коју се заклина. Једноставно, све то неубедљиво, чак и приземно звучи и делује. Све некако у стилу, они су мене клели, они су дирани моје унучиће, они су мене терали да ја лажем, а ја то нећу, ја сам чист, ја сам поштен, ја сам сјајан, а о ни су никакви,

глупи, масни, прљави и зли! А тај вокабулар, та врста приче, то пренемагање, пре личи на говор неке нарцисоидне увредљиве сеоске снаше, која говори само о свом моралу и о својој доброту. То не би требало, ни смело да личи на Тому Николића.

Не треба бити посебан аналитичар па у таквим причама видети и једну врсту неодамагогије, манипулисања јавношћу. Ево, народе, видите, колика сам ја жртва, само зато што сам дестиловано чист, а они масни, прљави и зли. Морао би се господин Николић запитати да ли ће народ наискап поштити његову причу као такву, а да не осети сву њену опорост. Најлогичније питање које се одмах намеће могло би гласити: па, побогу, Томо, зар вам је требало осамнаест година да их процените, како сте толико могли са њима као таквима, како сте могли говорити у њихово име, борити се за њих? Где вам је проишљивост, где су вам очи да видите да су толико црни? Па нисте, ваљда, јуче прогледали!? Па како сада можете говорити да нико нормалан неће са Тодоровићем, неће са Радетом, неће са овим или оним? Па, одмах ће вас запитати, па како сте то ви, Томо Николићу, њих, као такве, могли трпети толике године, држати их као своје одабране сараднике и пријатеље. Неће вам баш бити лако логичким средствима одговорити на та и друга, сложенија и важнија питања.

А тек када се постави питање вашег односа према Шешелју!? Поготову сада када је у позицији заточеника у Хагу. Испада, по вашој причи, коју сва штампа и сви медији здушно преносе, да су сви греси који му се приписују, мали и занемариви у односу на грех који је починио према вама! На крају крајева, имате могућност, да га, када се врати, ако се врати, лично тужите редовном суду, а не да га сада тужакате политичкој јавности, када не може у своју одбрану рећи ни једну једину реч! Па чак и да сте његова жртва, како сада тврдите, ко вас је приморавао на ту улогу?! Зашто сте на њу пристајали!? Па, не познајете га од јуче! Па, ваљда сте ви, сами и без принуде, изабрали њега за свог политичког идола, а не он вас! А испада, на основу ваших последњих јавних испуста, да је Војислав Шешелј из Хага блокирао сву вашу политичку генијалност! Ако је то тако, што га нисте одмах напустили, па онда наставили, неометано, да усрећујете Србију!? Онда смо због тога изгубили сви ми, изгубила је цела Србија, а не само Томислав Николић као жртва своје доброте. Ех, да сте одмах напустили Српску радикалну странку као такву, и Војислава Шешелја као таквог, где би Србији био крај!? Сада када сте јавности саопштили зашто Србија

тапка у месту, односно назадује, многи су љути на вас, Томиславе Николићу! Вама се сада, на сваком кораку нуди утеха, али ко ће утешити српски народ који тек сада сазнаје шта је све пропустио због вашег робовања Војиславу Шешелју и Српској радикалној странци!

Међутим, пошто свако зло има и своје добро, ви сте својим страдањем и својим садашњим ослобођењем, Србији створили основе за нови оптимизам! Нећемо ваљда, дуго чекати, да сада, слободни, самостални и независни, за кратко време преокренете ситуацију у Србији! Поводом Вашег страдања, сагледали смо и сву хуманост владајућег режима, који вам је одмах понудио сву своју самилост и подршку, отворио све јавне исповедаонице да нам кажете како су вас клели, како су вас мучили и како сте све то трпели ради ошште добра. А пошто је народ увек на страни жртве, можете очекивати и безрезервну подршку.

А такозвани политички аналитичари су се увелико написали са изазовном намером да објасне горућу тему под насловом „Тома Николић као жртва својих напредних политичких идеја које до сада није могао да искаже“! И ево, баш данас, 12. септембра 2008, један такозвани или самозвани политички аналитичар по имену Милан Николић, познат само као приземни режимски гласноговорник, овако формулише свој „аналитички суд“: „А у СРС-у ће остати шовинистичко шешелјевско крило, примитивни људи ниске културе и образовања, који ће, како буду јачали Тома и Вучић, постајати све луђи и све мањи!“ Овакву приземност духа и ума, овакву увреду сваке интелектуалности и сваке логике, сигурно не би изрекао нико ни од оних које он јавно етикетира као „примитивне људе, ниске културе и образовања“! А зар се може ниже и примитивније од овога што изриче такозвани политички аналитичар? Па зар се не упита како је то велики и величанствени Тома, а поготово што ће још не сметано расти и јачати, могао са тако примитивним, тако необразованим и тако некултурним људима провести осамнаест година!? Па зар се и тако приземни политиканти, који поражавају људско мишљење и достојанство, могу означавати као политички аналитичари!? Благо Томи са оваквим новопеченим обожаваоцима, а поготово аналитичарима!

Честитке, дивљење, обожавање и добродошлицу у нове политичко сфери, Томи, пожелели су и такви ауторитети као што су Наташа Кандић, Чанак и остале политичке величине. Сви режимски медији, на сва звона објављују своје одушевљење! Коначно је Тома раскринкао радикале и указао на сву погубност улоге Војислава Шешелја у његовом невином политичком животу!

На крају крајева, упркос садашњим многим нејасностама и суштинским питањима која траже праве одговоре, једно је јасно – Тома Николић је ојачао владајући режим, а ослабио опозицију! Такву услугу владајућој коалицији до сада још нико није учинио! А зашто је то урадио Томислав Николић, сазнаће се у догледно време. Његова објашњења су крајње необудљива! Тиме, сигурно, Томислав Николић не ојачава демократију, него плутократију (владавину богатих)! А многи се већ сада и, чини се, оправдано питају каква је улога Мирослава Мишковића, Милана Бека, Бориса Тадића и сличних у свему овоме. Народ, наравно, има право да помиње и енглеску и којекакве тајне службе. То му нико не може ни замерити, ни забранити! У таквим сумњама, свакако није објашњење, али јесте нека врста доказа да је оно што читамо и слушамо као Томино оправдање, далеко од сваке уверљивости! Не знам да ли је, на крају, умесно позвати се на онај оптимизам из очајања, па рећи – нека, нека, свако зло има и своје добро!

Актуелна власт да положи рачуне грађанима Србије
за катастрофалну политику

Тадићева власт понижава Србију

„Поред њој њуџа у Евројску унију, њосиоје и друђи, један од њих њуџева је и сарадња са Руском Федерацијом”, истиче Драган Тодоровић

На конференцији за новинаре Српске радикалне странке, одржаној у четвртак 18. септембра 2008. године, потпредседник Централне отаџбинске управе Драган Тодоровић, изјавио је да актуелна власт мора да положи рачуне грађанима Србије за катастрофалну политику коју води.

– Владлајућа гарнитурa претрпела је највеће понижење до сада и шамар који је могла да претрпи Србија. То се догађа захваљујући њиховој катастрофалној политици чињења свега онога што од њих захтевају, како би се наводно придружили Европској унији. Српска радикална странка захтева од актуелне власти да напоком положи рачуне грађанима Србије за катастрофалну политику коју води. Чињенице су неспорне – наводи Тодоровић.

Тодоровић каже да од стварног придруживања Европској унији неће бити ништа.

– Оно што нам се десило у Бриселу показује да Европска унија апсолутно нема намеру да омогући Србији приступ у Европску унију. Показује се да је онај потпис, који је Божићар Ђелић у време предизборне кампање потписао, везан за Споразум о стабилизацији и придруживању, представљао само подршку Борису Тадићу у предизборној кампањи, а да од стварног придруживања Србије Европској унији неће бити ништа. Трговински споразум, који је једна врста прелазног решења ка потписивању Споразума о стабилизацији и придруживању, суштинским неприхватањем од стране Европске уније, показао је да Европска унија има намеру да Србију и даље уцењује, да покуша да потпуно дезинтегрише Србију – рекао је Тодоровић.

Он истиче да Европска унија има намеру да натера Србију да призна независност Кососва.

– Нама је свима јасно да у позадини свега не стоје само захтеви за сарадњу са Хашким трибуналом, хапшење Младића и Хаџића. Суштина иза овога је захтев да Србија призна независност Косова и Метохије. И то је од неколико зва-

ничника од стране Европске уније, а и Ричарда Холбрука, који је скоро прецизно дефинисао то, док Србија не буде успоставила добре односе са Косовом и Метохијом и док не буде признала Косово и Метохију, не може ни да размишља о приступању Европској унији – казао је Тодоровић и додао:

– Постоји још једна ствар која је у позадини, коју такође не смео заборавити, да то неће бити крај уцена од стране Европске уније када је у питању Србија. Ради се о томе да ће следећи захтев на том путу бити Војводина. То можете да видите и од оне прве информације, када је речено да се пише нови Статут Војводине. Практично све оно што је предложено тим Статутом говори о томе да ће то бити нова федерална јединица, говори да ће Србија бити потпуно дезин-

Лажни транскрипти угрожавају Шешељеву одбрану

Потпредседник СРС и шеф посланичког клуба радикала у Скупштини Србије наводи да објављивање транскрипата у медијима угрожава одбрану Шешеља пред Трибуналом у Хагу.

– Нажалост, после објављивања лажних транскрипата, наводно са седнице тима који помаже одбрану Војислава Шешеља, озбиљно се угрозила његова одбрана, а и он сам. Постоји озбиљна опасност да се Војиславу Шешељу забрани комуникација са тимом, са његовим правним саветницима, као и са породицом. То се већ једном десило, и то може да изазове несагледиве последице по његову одбрану. Све што је везано за Шешеља и за Хашки трибунал, ми ћемо саопштавати искључиво оне информације које ни једног јединог момента неће угрозити његову одбрану. За сада комуникација постоји, али све време ишчекујемо да видимо шта ће да се деси. С обзиром да смо ми сигурни да оно што је објављено у новинама није истинито, због тога мислим да то Хашки трибунал у овом моменту неће предузети – рекао је Тодоровић.

тегрисана и да ће бити остварен циљ који су себи Америка и Европска унија поставиле, а то је да се Србија сведе на Београдски пашалук. О свему томе мора да се отвори расправа у Скупштини Србије, морају да се изнесу све чињенице, мада смо ми у време расправе око Предлога закона о ратификацији Споразума о стабилизацији и придруживању изнели све проблеме и све негативне стране тог споразума. Сада би власт, напосред, морала да каже којим ће то путем кренути.

Према његовим речима, очигледно је да Европа нема намеру да прихвати Србију. „Не могу да разумем да сви хорски понављају да немамо алтернативу и да идемо у Европу”, истиче Тодоровић и каже: „Европа нас неће”. Тодоровић тврди да морамо да тражимо друге правце и начине како да изведемо државу из ове економске и социјалне кризе и да нађемо пут који ће омогућити да наши грађани живе боље.

– Поред тог пута у Европску унију, постоје и други путеви и власт би, напосред, требала тим другим путевима да се окрене. Очито је да је један од тих путева и сарадња са Руском Федерацијом и другим државама. Оне у сарадњу са Србијом улазе на равноправним основама и Србију доживљавају као равноправну државу. Али, ево погледајте у Влади шта се дешава између Млађана Динкића и овог другог дела

владајуће коалиције. На све могуће начине ставља се клип у токове када је у питању гасни споразум, наводећи као разлог за то цену НИС-а, и не наводећи ништа друго што је везано за тај гасни споразум. Оно што мислимо да би у овом случају требало неко, напосред, да уради јесте да поднесе оставку за овај неуспех који смо постигли. Не могу да верујем да Божидар Ђелић, после оваквог шамара који је доживео у Бриселу, као папагај поново понавља да ћемо ми у децембру месецу имати нову прилику. Само он не каже које године: да ли ће то бити 2025, 2035. А онда, нормално, одмах убацује неке друге ствари, као што је бела шенген листа, односно могућност да наши грађани без виза путују у Европу, као да је то најважнији проблем за наше грађане. Мислим да би Божидар Ђелић и влада морали да се позабаве другим питањима, а то је да ли ћемо имати довољно новца да напунимо потрошачку корпу. Очито је да је ситуација све тежа и да они неће успети да омогуће грађанима бољи живот. Због свега тога било би неопходно да се закаже седница Скупштине Србије, где би се о свим овим стварима расправљало и где бисмо ми, као посланици и грађани Србије, могли да добијемо одговоре на сва ова суштинска и важна питања која очекујемо – закључује Тодоровић.

Р. В. С.

Административни одбор припада СРС

Драган Тодоровић истиче да је Српска радикална странка поднела захтев за смену Томислава Николића са места председника Административног одбора.

– Ми смо добили одређен број одбора, председника одбора, као и одређен број потпредседника одбора. С обзиром да је Томислав Николић на место председника Административног одбора дошао због тога што овај одбор припада Српској радикалној странци, ми смо поднели захтев за његову смену са тог места. Када буде заказан следећи састанак Административног одбора, односно следећа Скупштина, предложимо новог председника Административног одбора из редова радикала. То место, по некој традицији од 2003. године припада најјачој опозиционој странци у Скупштини Србије. С обзиром да је то Српска радикална странка, то место припада нама и мислим да ту неће бити никакве дилеме. Страначки органи, односно посланички клуб, одређиће ко ће бити предложен на место председника Административног одбора – наводи Тодоровић.

Др Војислав Шешел у огледалу Момира Лазића

ВОЈА

НИКАДА НЕ ИЗДАЈЕ

Пише: Момир Лазић

Има једна прича академика Василија Крестића коју ми је одавно испричао, а која говори о моралу, части и образу Војислава Шешела.

Стигао Војо из Сарајева, после силних прогона и затвора, у Београд. Одлежао робију у Фочи, уцењиван на разне начине да им се повинује, али није попустио. Остао чврст као гранит. Поздерцима није попустио, затвор херојски издржао и у Београд дошао. Продавао је у то време своје „јеретичке“ књиге, како су их звали његови прогонитељи. Од књига је живео, храбро и јуначки издржавао себе и своју породицу.

Једног дана набаса Војо на академика Василија Крестића и понуди му своје књиге. Крестић, сав усхићен што сретне српског јунака, купи књиге и дода још неки динар да му се нађе. Тешка времена и тешко се живи, мислио је Крестић. Међутим, Шешел изброји паре, види да има више и каже Крестићу: – Дали сте више. Нисам Вам толико књига продао.

На то му је Крестић одговорио: – Нека Вам се нађе. Требаће Вам.

Шешел му је на то поносно казао: – Академиче, колико књига, толико пара – и врати му вишак новца.

Дуго је Крестић по Београду причао о овом високоморалном чину Војислава Шешела. Пишем ово због приче која следи.

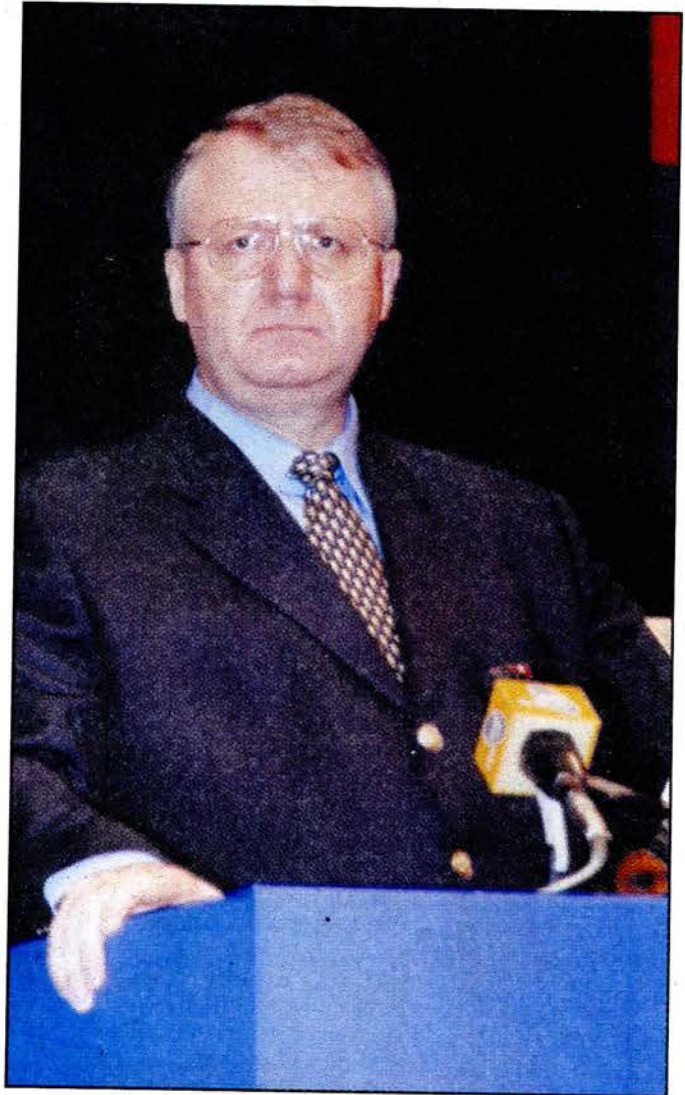
У ратним данима 1991. године, изненада стиже Војо у Книн. Ненајављен. Негде пред мрак дође из Бањалуке и право уђе у просторије СДС-а Крајине. Седим у странци и припремам вести за Дневник Радио Книна, кад он бану. Ноге ми клецнуше. Изљубисмо се к'о браћа. Упитах га колико остаје како би му направио програм посете Книну, а он одговори:

– Припремај Момире све што треба.

Предложих му да ми у осам сати увече буде гост у радио емисији, а после да обавестим наше људе о његовом доласку. На све је пристао. Када сам га најавио као специјалног госта у емисији „Отворени екран“ настао је прави хаос. На стотине људи пуна три сата јављало се да му постави питање, да га чује, и нема ниједне области живота Крајишника коју нисмо дотакли. После емисије ме питао: – Ваља ли Момире што рекох народу?

– Па, чуо си колико те људи воле и шта мисле о теби и борби српског народа за слободу – одговорио сам.

Емисија је заиста била одлична. Вест да је Шешел стигао у Книн, ширила се брзином светлости. После смо отишли до „Дома пензионера“, где сам се хранио. Вечерали смо на бонове. Испричали смо се онако из душе, о свему што нас је обојицу тиштило и мучило. А како и не би када се усташка

кама није скидала са српског врата. У дому сам му обезбедио собу до моје и два човека као обезбеђење испред врата. То су били моји одани људи који нису причали, само су ћутали и радили свој посао. Када их је Војо видео и одмерио од главе до пете, казао је: Момире, па видиш ли ти ове људескаре. Овуда нико жив не може проћи.

– Само ти мирно спавај и ништа не брини, рекох.

Ујутро смо се нашли за доручком.

– Па, Момире човече, једва се извокох јутрос крај оне двојице твојих грдосија. Прате ме у стопу. Кажу да си им ти тако рекао. Једва до тоалета одох.

– Е, тако ти овде, мој Војо, морам те чувати, кажем му. Онда ме замоли да назовем Мартића и да га питам можемо ли да заједно посетимо затвор. Погледам га мало чудно, али не рекох ништа. Назвах Мартића који је већ чуо да је Шешел стигао и рече ми да нема никаквих проблема. Можемо да обиђемо затвор који се налазио у центру града. Имао је само једну просторију од 20 квадрата у којој су били затвореници. И Срби и Хрвати. Сви који су се огрешили о закон. Било је Хрвата који су починили тешка кривична дела, али и Срба који су узурпирали закон и због тога су морали да одговарају.

Када смо стигли пред затвор, дочека нас командир. Мене је знао, а Воју срдечно и братски поздравио. Када се на вратима затворске собе појавио Шешел, затвореници су се изненадили.

– Хоћете ли пратњу – упитао је стражар.

– Мени и Момиру пратња не треба. Само ви закључајте врата за нама – одврати Војо. Тако је и било. Затвореници су стајали мирно поред кревета, а разговор је текао овако:

– Како према вама поступају – упита Шешел. – Да ли вас туку. Добијате ли храну, воду, излазите ли на ваздух?

Сви су ћутали, а онда Шешел показа руком на једног од њих, да он каже како им је.

– Не туку нас. Добијамо храну. Сви смо заједно. И Срби и Хрвати. Ја сам Хрват. Прогонио сам Србе и заробљен сам – објаснио је затвореник. Шешел је наставио: – Нико не сме да вас туче. За оно што сте криви, било да сте Срби или Хрвати, морате пред суд. Шта суд каже, тако ће вам бити. Слободно ми реците ако вас неко малтретира или чини неко зло над вама.

Робијаши гласно одговорише да су стражари добри и да им не праве проблеме. – Тако и мора да буде – поручио је на крају разговора Шешел. Поздрависмо се са командиром затвора и одосмо у општину.

– Добро је, са затвореницима треба поступати по закону. Ово је рат у коме се не може радити на своју руку, без обзира био неко Хрват или Србин. За сваки злочин мора да се одговара – сумирао је Воја.

У то време имао сам извесних здравствених проблема. Нисам се осећао добро, али нисам ишао код лекара.

– Нешто ми не изгледаш добро, рекао ми је Шешел после слеподне у странци.

– Малаксао сам. Имам неке чудне болове у препонама и леђима. Све су јачи – одговорам му.

– Колико дуго децу ниси видео – пита ме. Ђутим.

– Реци ми, опет наваљује. – Колико их ниси видео.

– Дуго – одговарам.

Уђосмо у просторије странке. За столом седи Марко Добријевић, генерални секретар СДС Крајине. Изљуби се са Војом и седосмо. – Дедер ми Марко тај телефон – каже му Воја. Окрену број. Нисам знао кога зове, када одједном започе разговор.

– Ђе си ти Ладиславе? Шта радиш? Како си? Како школа? – пита Војо мог средњег сина који је ишао у седми разред. Испричао се са њим, а на крају разговора, пре него што слушалицу даде мени, додаде: – Сутра ће ти доћи тата. Да те види. И тебе и брата. Знаш да сте га се пожелели.

Узех слушалицу у руке и осетих радост деце која су ме питала у колико сати ћу стићи. Одговорио сам им да ћу јавити. Сутрадан ми Марко Добријевић даде нешто пара и понесем им да имају за школу и храну. Пред одлазак, Шешел ми је поручио: – Ускоро ћемо се брзо срести и немој да не одеш код доктора.

И био је у праву. Имао сам озбиљне проблеме са здрављем. Остао сам нешто дуже са породицом до новог повратка у Книн. Ладислав, који данас има 31 годину, никада није заборавио како му је Шешел послао тату кући када га је, како он тада рече, „луно пожелео“.

Шешел је од тада па све до данас за моју децу остао икона. Његове очинске речи у оно доба биле су мелем на рану. И сада када се дигла хајка на Воју да не зна шта ради, да растура странку, да је „вукодлак из Хага“ који је изгубио памет, ја се ниједног тренутка нисам двоумио. Остао сам у странци и остао сам уз Воју. Остао сам уз њега јер је мало оних патриота који су свикли на крваве муке када се брани своја земља и српски род. Робија у Фочи, прогони у којима се откида део његове душе, тела, прогони његове породице. И он не попушта. И не само то. Осетио је велику, мрачну и подмуклу силу глобалног пројекта. Супротставио јој се и отишао у Хаг. Отишао да каже не само Србима, већ целом свету да је једина нада у опстанак своје груди непрестана борба истином. Јер онај ко беспощадно напада и убија народе и земље не припада никаквој демократији, већ хордама убица које отимају туђе.

Није Војо погнуо главу. Нису га занели ни гламурозни увојци милионских евра. Он је оставио своју децу, супругу, мајку и сав терет свог невиног народа узео на своја плећа да га брани од нестајања. Па, зар сам могао стати на неку другу страну, него на страну мог пријатеља који ме је у најтежим данима живота послао из Книна да видим своју гладну децу и однесем им комад хлеба? Такав никада не издаје. Такво само могу да издају. Многи не знају колико снаге, истине и чојства има у њему. Не само за странку, него и за тај проклети Хаг кога је већ послао ђаволу на ручак. Војо и СРС су били и остали симбол отпора српског народа. Ова никада неугашена искра већ се прелама у пламен који ће Шешела ускоро дочекати на београдском аеродрому. А онда ће се велика ватра слободе у Србији запалити. Верујте ми.

Крокодилске сузе Божидара Делића

Ко изда...

- „За Војислава Шешеља сам сигурман да дам и последњу кап крви и живој, ако треба, али ако треба да бирам између Шешеља и Србије, бирам Србију”. Овако је гласила изјава (зарозаној до суза) Божидара Делића. Не треба, господине Делићу. Немој нудити оно што ти се не изражи. Војиславу Шешељу не треба ничији живој и ничија крв. Поштово издајничка крв и живој издајника, а ти си га очигледно издао. Требају му само посланички мандати које си ти и дружина украли његовој сигурности. Враћаше му осамнаест посланичких мандата и иди с милим бо-гом. И немој правити лажне дилеме ни себи ни другима. Између Војислава Шешеља и Србије ни-кад ниси морао бираш. Твоја дилема (ако је поштово дилеме било) била је или Шешељ или изда-ја. Избрао си издају

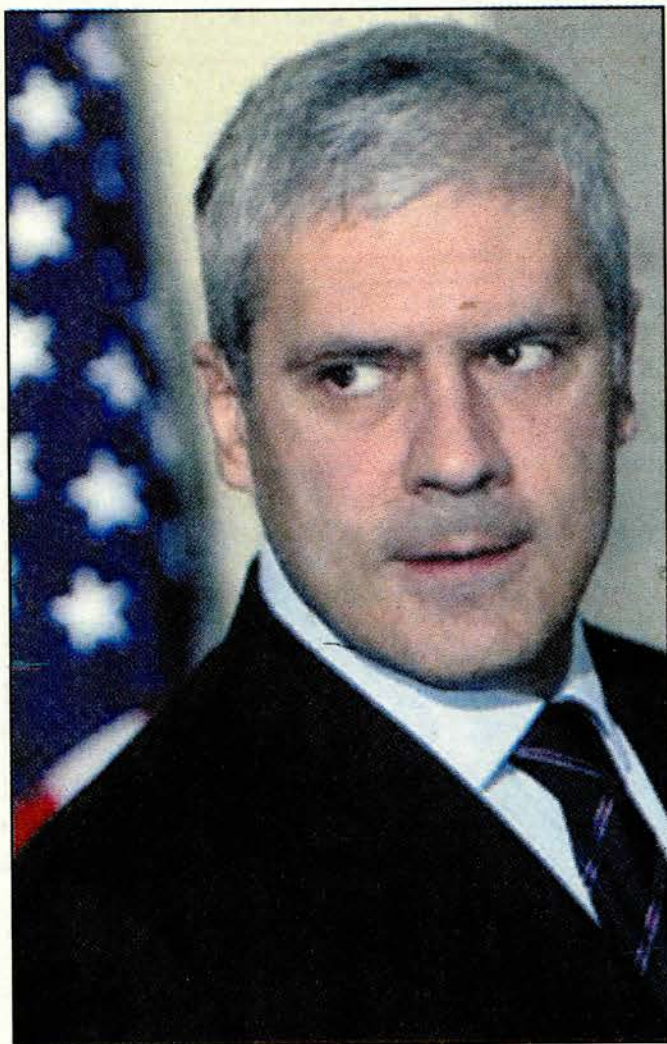
Пише: Момир Марковић

Још у припреми за писање овог текста, имао сам дилему, да ли Божидар Делић уопште заслужује да се њиме бавим и да ли заслужује да му се посвети макар и једно слово на страницама „Велике Србије”. Ово је само покушај да се кроз његово понашање одслика и обелодани цео пројекат и да се дуго припремани пуч до краја осветли. Уосталом, Божидар Делић је у емисији новосадске телевизије нехотице сам изнео шта су планирали и како су мислили да то изведу. Првобитна замисао је била да, пошто су веровали да у посланичкој групи на превару убеди већину, преузму посланичку групу, изазову раскол у Извршном одбору и Централној отаџбинској управи а затим сазову ванредни конгрес, и на конгресу потпуно преузму странку. Војиславу Шешељу су наменили место „лочасног председника странке”, дакле, да се ни за шта не пита и ни о чему не одлучује, а Томислава Николића би именовали за председника. Рачунали су, ваљда, да су међу члановима странке довољно популарни и да ће посао лако завршити. Месецима уназад су полако припремали и намештали „ситуацију” а посао су интензивирали кад је постало јасно да се процес против проф. Др Војислава Шешеља приводи крају и да се његова победа и повратак кући ускоро очекује. Први пораз су доживели на седници Председничког колегијума, где је Томислав Николић остао усамљен код гласања о подршци Споразуму о стабилизацији и придруживању.

Од петнаест чланова Председничког колегијума за подршку је гласао само Томислав Николић, док је четрнаест чланова Колегијума гласало против. Сад, са ове временске дистанце јасно се види да је и тај тренутак био „монтиран” да би се обезбедила иницијална каписла за будуће догађаје. И доношење оставке на место заменика председника и шефа посланичке групе, као и „ланика” и „повлачење за рукав Томислава да не подноси оставку” били су добро изрежирани и одглумљени. Ваљда да гану и поколебају, па тако и придобију неког од чланова Председничког колегијума. Е, кад се тај план изјаловио и кад су схватили да су се „насанкали”, кренуло се на посланички клуб, не би ли се ту нешто искашарило. Ту је Томислав недвосмислено рекао да подноси оставку на функцију шефа посланичког клуба и да неће рушити странку.

Након пола сата исти Томислав је објавио да формира нови посланички клуб који ће се звати „Напред Србија”.

Није, додуше, рекао где то напред. После овог његовог поступка Српска радикална странка је учинила све да се заштити. Одмах је сазвана седница Централне отаџбинске управе, а непосредно по завршетку њеног рада и седница Извршног одбора Странке, на којима су сви „лучисти“ искључени и онемогућени да даље роваре и разарају. А да је наречени генерал од самог почетка у самом врху пучистичке организације, јасно се видело тек кад се клупко почело одмотавати. Додуше, било је мало симптоматично да је одлазио на састанке окружних и општинских одбора и тамо где га нико није ни слао ни звао, али мислило се „нови је члан, добио је високе функције па сада хоће да се истакне“. Кад је то узело маха и кад су почеле да стижу жалбе од стране функционера са терена, председник Извршног одбора Драган Тодоровић му је саопштио да се прихвати посла који иначе треба да ради у Странци и да на терену нема шта да тражи. Сада је сасвим јасно да је припремао „инфраструкту-

ру“ за ово што ће уследити. Уосталом, ово недвосмислено потврђује и чињеница да су се неки који су са њиме били и раније у пословним и личним односима, одмах кад је издаја откривена, определили и отишли. А да су и он и цела та издајничко-превратничка група делили обећања и капом и шаком већ продире у јавност.

И разочарење обманутих и преварених. Покушаји да од одборника Српске радикалне странке формирају сопствене одборничке групе ће им само остати покушаји. Захваљујући чињеници да оставке одборника нису биле на дохват руке Томислава Николића, па да и њих „изгуби“, скупштинске општина, а ако то оне не ураде, онда окружни судови, у складу са законом враћају мандате Српској радикалној странци. На места одбеглих одборника именованамо нове, одане странци, одане председнику странке проф. Др Војиславу Шешељу и страначкој идеологији, идеологији српског национализма. И бадава сад шире причу да је дошло до раскола у странци. Раскола нити је било, нити ће бити. Дошло је само до тога да су странку морали да напусте издајници а да је странка оживела, како то рече академик руске Академије наука госпођа Јелена Гускова на научном скупу који смо одржали двадесетог септембра на тему: „Нови покушај убиства проф. Др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу“.

У својој беседи госпођа Гускова је свим члановима и симпатизерима Српске радикалне странке поручила: „Ово што вам се десило неће ослабити странку, напротив. Из свега ће те изаћи чвршћи и јачи, а странка бити прочишћена од неморалних и покварених“. И госпођа Гускова и академик Коста Чавошки су, говорећи на научном скупу, недвосмислено жигосали издају Томислава Николића и целе његове дружине и просто научно скенирали и обелоданили сваки њихов потез. А док смо ми на научном скупу бранили право на истину, право на правду, право на правично суђење, док смо бранили право на живот др Војислава Шешеља, недалеко одатле, пред „Руским царем“ ова дружина је правила некакав перформанс са прикупљањем потписа. Због чега су прикупљали те потписе, ваљда они сами знају. Уосталом, они нису више наша брига. Наша брига и посао је да одборничке мандате повратимо, да вратимо просторије које су узурпирани и да их поново освештамо и да грађанима до краја откријемо истину и разобличимо њихову мимикрију, којом покушавају да обману чланове и симпатизере.

А грађани ће, без обзира на потпуну информативну блокаду којој је странка подвргнута, врло брзо сазнати целу истину. И овај број „Велике Србије“ је почетак раскринкавања. А не могу на крају да не поменем речи Борисава Пелевића које је ономад изговорио на седници Извршног одбора. Тада Пелевић рече: „Не могу себи да опростим што сам направио монструм странку (мислећи на Палмину Јединствену Србију)“ Е, па Пелевићу, направио си две монструм странке. Батали, видиш да ти не иде од руке.

Изјава Борислава Пелевића, дата „Политици“ 21. 9. 2008. године показује да се, поред тога што се не разуме у политику, не разуме ни у математику. У изјави наречени Пелевић каже да је преко 60 одсто општинских одбора пришло њиховој тзв. странци. За приступање овој интересној групи, окуљеној око Томе Николића и њега, изјаснило се само пет општинских одбора. Других 181 је једногласно и недвосмислено изјавило да подржава политику, Статут и политичке принципе Српске радикалне странке и њеног председника проф. др Војислава Шешеља и осудило покушај пуча и издају. Ако је пет одбора 60 одсто од сто осамдесет шест, онда је Пелевић био у праву. Ипак, математика је неумољива, без обзира на жеље одметника и неуспелих пучиста.

Како Николић покушава да отме мандате СРС-а

Отимач

• Редакција „Велике Србије” објављује транскрипте снимљеног разговора, покушаја врбовања одборника Српске радикалне странке у Краљеву

„Велика Србија” објављује транскрипте снимљеног разговора између Ивана Дамјановића, једног од шест одборника „Покрета за Краљево” на изборној листи др Љубиша Јовашевић и Ненада Мирчетића, једног од 18 одборника Српске радикалне странке. Дамјановић, по налогу Томислава Николића, по Краљеву врбује одборнике СРС-а да заједно са њим оснују одборнички клуб „Напред Србија”. Обећава им личну промоцију, посао, асфалтирање путева, пензијско осигурање. Не крије да за отимање мандата има подршку у Окружном суду. У Краљеву, иначе, владајућу већину чини Српска радикална странка са 18 одборника, ДСС и Нова Србија са 16 и СПС са четири одборника

У наставку текста објављујемо транскрипте снимљеног разговора између Ивана Дамјановића и Ненада Мирчетића:

Иван Дамјановић: Значи, они већину немају, блокада парламента иде до краја, значи до њиховог рушења. Шта се дешава? У понедељак четири одборника неће доћи.

Ненад Мирчетић: Из СПС-а?

Иван Дамјановић: Што они, што из ДСС-а и из неких још страна, значи биће.

Ненад Мирчетић: Хм...

Иван Дамјановић: Ја сам се мало пре чуо са Томом.

Ненад Мирчетић: Да.

Иван Дамјановић: Јоргованка ме и сад звала. Значи, шта би био наш задатак? Ја разговарам још са двојицом радикала...

Ненад Мирчетић: Аха.

Иван Дамјановић: И ти, ако би могао још ту двојицу...

Ненад Мирчетић: Ја могу девет људи да повучем.

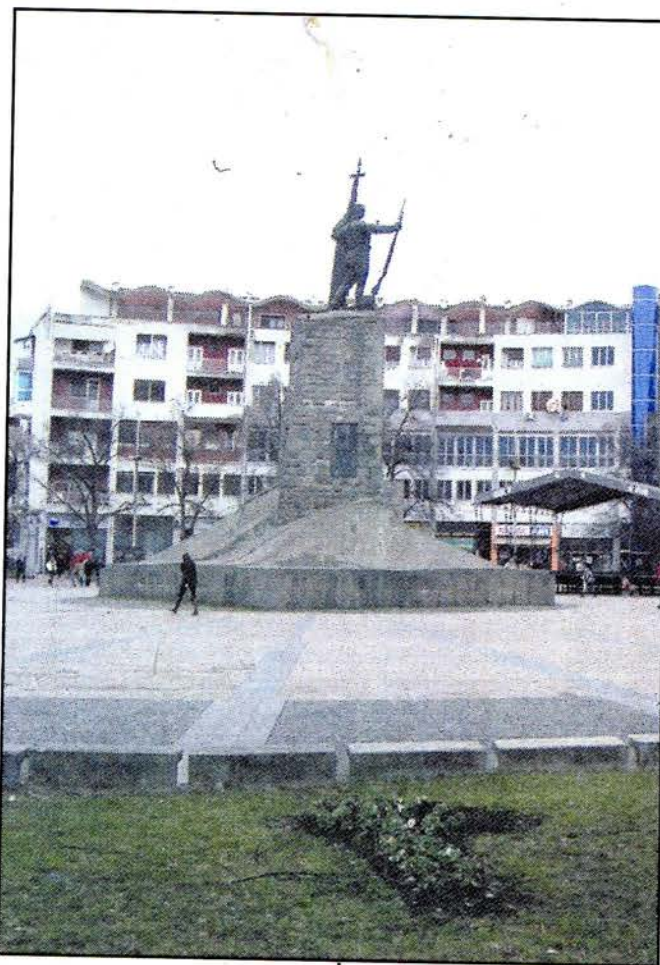
Иван Дамјановић: Је л' можемо..., Ја сам добио задатак од Томе да направимо одборничку групу. Ја ћу изаћи из Покрета („Покрет за Краљево”, прим. Редакције) и да оснујемо групу која се зове „Напред Србија”. Оно што сам ти ја рекао, значи оне ствари, које теби требају, које требају тим људима, то можемо да потпишемо у суботу увече (у питању су интерни уговори између Томислава Николића или евентуално некога кога би он овластио и одборника који би формирали његову одборничку групу „Напред Србија”. Уговори су требали да се односе на запошљавање, разне врсте услуга, решавања породичних проблема људи који би чинили његову одборничку групу итд. Иначе уговори не би имали никакво правно дејство, прим. Редакције).

Ненад Мирчетић: Пази, за ово знају три одборника, значи, то су ми сигурни, да видим сад још с другима.

Иван Дамјановић: Ти...

Ненад Мирчетић: Ваљда сам ја доста експониран тамо и прилазе ми.

Иван Дамјановић: Гледај, данас је изашао у „Блицу” модел како не могу да ти узму мандате, нема шансе. Ми, ако направимо одборничку групу, има да правимо већину. Владајућу. Сад сам читао ја закон. Не може да ти одузме нико мандат док Скупштина не потврди. Значи, ако ми...

Ненад Мирчетић: Она?

Иван Дамјановић: Не, не ова овде скупштина, знаш. Ако ми направимо одборничку групу, сад од пет, ако нам после приђу други, наш је задатак... Значи, Тома ће исто да нам се обрати или ће послати Јоргованку.

Ненад Мирчетић: Аха.

Иван Дамјановић: Или генерала Делића, који ће сести са нама у суботу вече да се договоримо све.

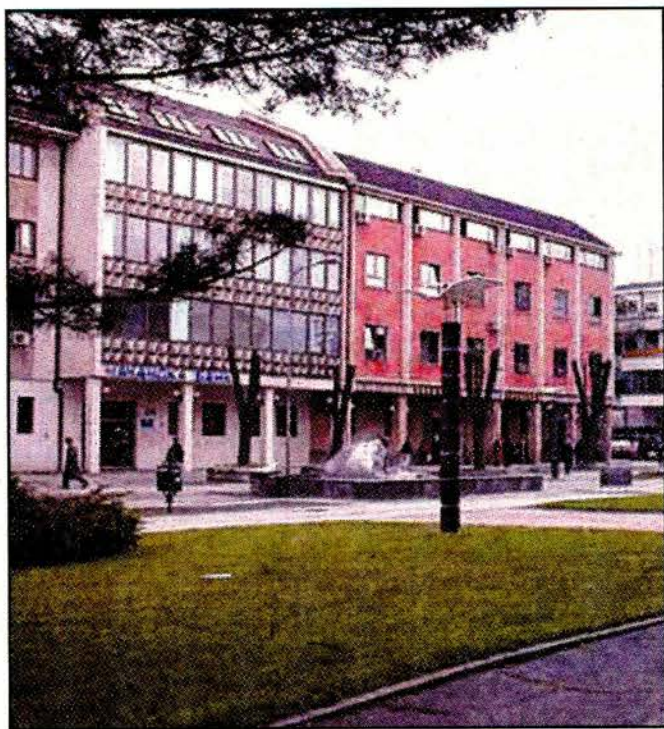
Ненад Мирчетић: Да.

Иван Дамјановић: Значи, ми правимо нуклеус Томине странке овде у Краљеву.

Ненад Мирчетић: Добро.

Иван Дамјановић: Е, мене знају као некога, ко је тамо са тим, у то време истеран од Вјерице (избачен из странке јер је сарађивао са Љубишом Јовашевићем на разбијању одбора у Краљеву, прим. Редакције).

Ненад Мирчетић: Да.

Иван Дамјановић: Ви сте људи који сте ту Моравци, Шумадинци. Треба ми да се окупимо и ми ћемо после правити Томину странку овде у Краљево, али је основни задатак, значи, да ови људи који неће доћи на седницу, они ће упалити кров. Оног тренутка ви седите тамо да ништа не дође у сумњу. Ништа.

Ненад Мирчегић: Аха.

Иван Дамјановић: Значи, ми ћемо се састати ово да потпишемо на неком месту, где нема приче.

Ненад Мирчегић: Било где, само ван Краљева.

Иван Дамјановић: Није спорно ван Краљева, у Бањи... Ја ћу, кол'ко може, да се већ у петак састанем са Љубишпом (др Љубиша Јовашевић, прим. Редакције). Ми смо спремили вама сада одбрану за поништавање мандата коју ћемо вам дати. Ви сте изабрани на листи Томислава Николића. Је л' тако.

Ненад Мирчегић: Па, јесте.

Иван Дамјановић: Кажеш, ми смо доведени у заблуду, ми смо за Томислава Николића. Тако су ови људи у Шапцу и ови где излазе завршили посао. Ви остајете, значи, ми ћемо се договорити, нас пет. Ја излазим из Покрета и правимо ту групу.

Ненад Мирчегић: Е сад, шта даље, ти Иване, без обзира што ја ове људе повлачим.

Иван Дамјановић: Добро.

Ненад Мирчегић: Видиш, они нешто у влади да кажу, ја искрено да ти кажем планирам да газим на дуже стазе. Да је само овај мандат, па ајде...

Иван Дамјановић: Пријатељу, ти можеш да газиш на дуже стазе с две ствари. Прво, оно што смо причали код тебе, све што се ради у Витановцу, бићеш тај који је урадио. Значи, како ћемо ми провући то у НИП, у програм Дирекције, није то битно ко ће да провуче. То је један од услова, да је Ненад Мирчегић тај који је донео селу Витановац. Е, то је оно што тебе вуче на дуже стазе.

Ненад Мирчегић: Знам.

Иван Дамјановић: Друго што те вуче на дуже стазе јесте формирање Томине странке у Краљево.

Ненад Мирчегић: Знам.

Иван Дамјановић: Јер, пази, они који буду основали ово, они ће бити један, два, три, четири, пет, још ће људи ту наравно да приђе који ће да крену. Значи, ту нема више, знаш, назад и приче неке, е видећемо шта ћемо. То су ти људи, ми смо први. То ко први уради у Краљево, први је.

Ненад Мирчегић: Знам.

Иван Дамјановић: Јер тако је то у политици.

Ненад Мирчегић: Знам.

Иван Дамјановић: Онај ко се прикључи после, не може да буде први.

Ненад Мирчегић: Знам, баш зато да не буде после Мирчегић гурао кола, па после...

Иван Дамјановић: Не, нема ту шансе. Ви прво да завршите неке послове које ви имате, то ја могу, значи, то сам ја добио сад дозволу. Ја сам то рекао и онда, значи, ја сам добио дозволу од људи, пази у Витановцу оно што си рекао пут и оно тамо, то да видимо да управимо, значи ми правимо уговоре с вама.

Ненад Мирчегић: Важи.

Иван Дамјановић: Значи, уговор који ће бити печатирани.

Ненад Мирчегић: Важи.

Иван Дамјановић: Који ћеш ти да чуваш, не да јавно га износиш, него ако се деси да ти тужиш и мене и доктора и...

Ненад Мирчегић: А глупо је да не испоштују.

Иван Дамјановић: Па, нема шта да испоштују и не испоштују, ја сам, пази, ја овамо када сам ушао са слободним радикалима, са доктором. Мене доктор је испоштувао у том реципроцитету у потпуности. Ја и Радован Марковић смо испред радикала ту ушли. Од шест добили смо брата тридесет, тридесет и више одсто. Значи, то код мене нема са тим сам ја са доктором начисто и јасно.

Ненад Мирчегић: Ја.

Иван Дамјановић: И ја то гурам, значи не може. Пази ту ће доћи до још прикључења после других људи, и овако направимо ми јаку ту странку. Ми имамо простор да задави-мо Весну и Бранка, шта је Весна, бре, дошла ми из Александровца, иди бре у п... ти да си видео ово данас што је она лупала тамо, и Бранково и Сретеново понашање, то је, дај, па то је катастрофа. То не личи... они не могу да одрже седницу. Пази колико год да буду покушавали, ја сам на говорници и имаћеш оно што си имао јуче. Јеси ли видео? Она сад мене проглашава за вођу опозиције, ја кажем, Весна, немојте тако. Ја сам само учинио нешто што је требало да се учини, људи су ме подржали и то је то. Пази, ми морамо да направимо такав систем да можемо да се договоримо. Људи, ми ако се не договоримо, мало нас је у Србији, ако се не договоримо, шта ћемо? Морамо да се договарамо.

Ненад Мирчегић: Ма знам, бре, јасно је то мени к'о дан.

Иван Дамјановић: Што ти да мрзиш твог комшију што је демократа или што је СПО? Ако можете заједно да направите нешто за село.

Ненад Мирчегић: Мени је први комшија ДСС, али је иначе са мном најбољи комшија.

Иван Дамјановић: Па, чекај, а што би се ја свађао, што би се свађао, човече, ако можемо нешто да направимо, ако ти донесеш твој сокаку два и по километра пута.

Ненад Мирчегић: Нормално.

Иван Дамјановић: Па, они ће да те гледају, да кажу свака част, тако је. То, комшија! Хоће ли да питају је си ти радикал или не? Или би ти гледао сутра да кажеш, јебем ти мајку еспеовску, шта ти? Мислим, глупа је то логика.

Ненад Мирчегић: Ја никад нисам тако гледао. Интерес народа је то. То се потпуно разуме. У реду је то.

Иван Дамјановић: Мирчегићу, ајде овако да будемо оперативни и да се договоримо још нешто. Значи, петак или субота.

Ненад Мирчетић: Петак.

Иван Дамјановић: Данас је четвртак.

Ненад Мирчетић: Аха, петак сутра, сутра радим, и пре-
косутра ћу да радим сигурно, али бићу ту после пет.

Иван Дамјановић: Кад сутра?

Ненад Мирчетић: Сутра, прекосутра, ту сам у Краљеву,
радим.

Иван Дамјановић: Је ли можеш ти да уговориш да негде
после пет ја дођем, значи, доћи ћу са човеком који је мени
поверљив, онај дан се десило и са оним, мало ја и на њега
сумњам,

Ненад Мирчетић: На возача?

Иван Дамјановић: Аха.

Ненад Мирчетић: Шта сам ти рекао ја.

Иван Дамјановић: Могуће, то досад нисам, сад контам.

Ненад Мирчетић: Јес'.

Иван Дамјановић: Доћи ћу ја са поверљивим човеком на-
шим из Покрета, значи човек који је Љубишин. Ми ћемо да
дођемо, можете ви да дођете колима, је ли имате, или ми да
дођемо да вас узмемо?

Ненад Мирчетић: Може ту у граду.

Иван Дамјановић: Јесте.

Ненад Мирчетић: Је л' би могли ви то сутра вече да ми...
Можда би било боље сутра вече...

Иван Дамјановић: И да направимо коначну верзију, ја са
овима да договорим да се направи тај уговор. Јер ја сам ре-
као њима, ја са људима разговарати без тога нећу. Значи, то
мора, да ми њих обезбедимо.

Имамо сад простор, пази, имамо простор у Медицин-
ском центру, да почне неко да ради, или оно што си ти ре-
као, директор топлане је Г17, значи, онај човек што му тре-
ба оно монтерско место и то што сам ти рекао, значи, то би
могли ми да направимо врло брзо. Значи, наравно, угово-
ром, неки разуман рок, да не чекамо ми сад...

Ненад Мирчетић: Знам ја. Јасно, не може одмах сутра,
ајде.

Иван Дамјановић: Али пази оно што ја могу, пази, може
да буде монтер у болници. Знаш шта је битно, да је сигурно
радно место. Решење, па боли ме к... не може да ме истера
нико.

Ненад Мирчетић: То је то.

Иван Дамјановић: Е, то.

Ненад Мирчетић: И ја сам мислио са грађевине да се
склоним.

Иван Дамјановић: Па, пријатељу, што да се не склониш,
а што би ишао да бијеш малтер, седиш доле у болници.

Ненад Мирчетић: А боље је мени после посла да идем,
разумеш, откинем још неки динар или боловање или одмор,
завршим теби посао к'о другару, ово или оно.

Иван Дамјановић: Пријатељу, направи оно што хоћеш.
Ја сам ти рекао. Дом стави. То ћемо да видимо процедурал-
но како иде. Пут може. Стави ти посао за тебе, сигуран по-
сао. Јеси ли ти обезбеђен, ово пензионо?

Ненад Мирчетић: Јесам. Јесам, али не могу да ти кажем
да се к....

Иван Дамјановић:јебо те лебац, значи, стави ти по-
сао...

Ненад Мирчетић: Ја, боље сам да отворим фирму него
да идем...

Иван Дамјановић: Наравно, него код другог.

Ненад Мирчетић: А могу овамо да радим и могу касни-
је да отворим и сину фирму или нешто...

Иван Дамјановић: Хвала Богу. Фала Богу.

Ненад Мирчетић: Да ме не условљава да морам...

Иван Дамјановић: А овамо ти иде радни стаж, можеш да

побегнеш кад хоћеш, па државно је државно, брате. Мирче-
тићу, то смо се договорили. Ти стављај за тебе посао, ја мо-
рам да ти кажем, оваква прилика неће се пружити опет.

Ненад Мирчетић: Ма знам ја, него знаш шта је мени, ме-
ни је исто да неко, бре, поведе ову Шумадију нормално.

Иван Дамјановић: И да помогнемо Томи да направи то
све.

Ненад Мирчетић: Ја сам за то.

Иван Дамјановић: Значи, мени је Љубиша дао дозволу, ја
ћу бити са вама на тој листи, ми ћемо се ту договорити, зна-
чи, договарамо се, радимо, ми радимо одмах. Ја ћу одмах
тражити просторије, значи, то су контакти са Томом. Он 21.
октобра прави конгрес, оснивачки и то све.

Ненад Мирчетић: Знам.

Иван Дамјановић: Значи, ми се ту појављујемо, ми идемо
у причу целу. И Тома неће да буде... Тома зна...

Ненад Мирчетић: Знам. Био сам код њега лично у кући.

Иван Дамјановић: За њега радили, потписи. То је то.

Ненад Мирчетић: Јебига, пази, страх је људе...

Иван Дамјановић: Знам, бре, па видим ја она утерала
страх у кости, јеботе, ја ти кажем... Пази, ми ако ово напра-
вимо, ја ти гарантујем од оне одборничке групе има да пре-
ђе још пет-шест.

Ненад Мирчетић: Ја могу...

Иван Дамјановић: Ми ћемо их одмах повући, али чекај,
ми да направимо ово за почетак. Значи, ми правимо, људи
ће да се охрабре, они ће да приђу.

Ненад Мирчетић: Они не знају?

Иван Дамјановић: Али кад тебе буду видели и мене...

Ненад Мирчетић: То ће да повуче.

Иван Дамјановић: Кад буду видели тебе и мене. Сутра се
ми видимо, види те људе и отићи ћемо до Бање.

Ненад Мирчетић: Важи.

Иван Дамјановић: Значи, обезбедио сам Томи наступ на
Телевизији Краљево, сада или у следећи уторак. Он нам је,
значи, ту подршка. Ми правимо ово овде, он долази и каже,
ево, ми смо ту. Само треба да утаначи, он гостује сада по те-
левизијама, зову га сви живи. Најбоље би било ако би му
термин обезбедио сад у уторак. И ми ово направили. Ми
ово, завршили посао. И у Врњачкој Бањи је завршена при-
ча. Значи, тамо већ има људи, договор је већ ту пао. Ми мо-
жемо да вратимо добрих људи. Оних старих радикала. Да
створимо добру ситуацију у странци да може да се ради.

Ненад Мирчетић: Да се једноставно ради и да се покаже
да може да се ради.

Иван Дамјановић: Мирчетићу, ми сутра већ правимо до-
говоре и у суботу потписујемо оно што ћемо предати у по-
недељак. Оног тренутка кад падне кворум, ми иступамо и
држимо конференцију за штампу.

Ненад Мирчетић: Да видимо да ли да долазимо или не.

Иван Дамјановић: Ви седите на почетку, нема никакве
сумње. Ја и ти смо у контакту. Ја предајем оно. Да их убије-
мо у појам, да они не могу да реагују, да немају времена.
Имам човека који ће да среди у Окружном суду. Он ће да, на
захтев да се пониште ваши уговори, одговори да нема вре-
мена. Они немају времена. А ја ћу одмах на писарницу да
предам и ми излазимо и одмах сам ја направио конференци-
ју за штампу. Подршка Томиславу Николићу. Таб. И крај.
Ми чекамо да почне седница, гледамо и процењујемо ситу-
ацију. Тог тренутка цап.

Ненад Мирчетић: И крај.

Иван Дамјановић: Крај.

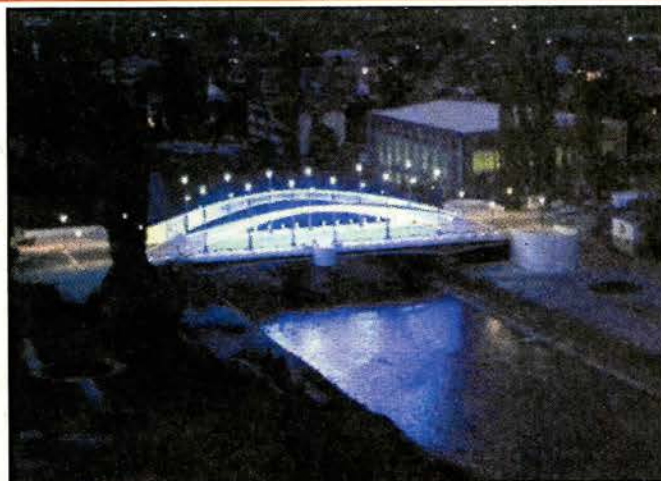
Лично Изнад државног

Пише: Љубомир Краговић

Српска радикална странка је протеклих недељу дана била на изузетно тешком испиту да издржи све ударе који су јој били наметнути, овога пута од својих сада већ бивших чланова и сарадника који су на све начине покушавали да упропасте и униште сав труд који су српски радикали, на челу са проф. др Војиславом Шешељем, градили пуних осамнаест година. На почетку је то представљено као незадовољство и замор бившег заменика председника Српске радикалне странке Томислава Николића, па је уследило подношење његове оставке на све функције у Српској радикалној странци, осим чланства и посланичког мандата, па до замене теза да ово није сукоб са Странком, са Програмом и Статутом, са идеологијом Српске радикалне странке, већ сукоб на начин како треба и ко треба да води Српску радикалну странку.

Српски радикали верни програму, Статуту и идеологији Српске радикалне странке су препознали у огромној већини да се овде ипак ради о сукобу на идеолошкој основи и да једна мала група покушава да отупи снагу и моћ најјаче политичке странке у Србији, и то национално-патриотске политичке партије која је на простору Косова и Метохије једини гарант државног и националног програма, која се супротставља и спречава политику вазалног односа Србије према Европској унији и Америци и њиховој намери да униште и распарчају државу Србију.

Српски народ, у почетку збуњен, питао се шта се ово дешава са српским радикалима, нарочито након огромног публицитета који су отпадници-издајници добијали у електронским и штампаним медијима, и то управо тада када један део чланица Европске заједнице, по налогу америчке администрације, покушава да, супротно међународном праву и Резолуцији 1244 Савета безбедности Уједињених нација, спроведе своју срамну и злочиначку одлуку да инсталира мисију Еулекс на простору Косова и Метохије и тако спроведе у дело план Мартија Ахтисарија о надгледаној независности фантомске „Републике Косово”, који је одбачен на

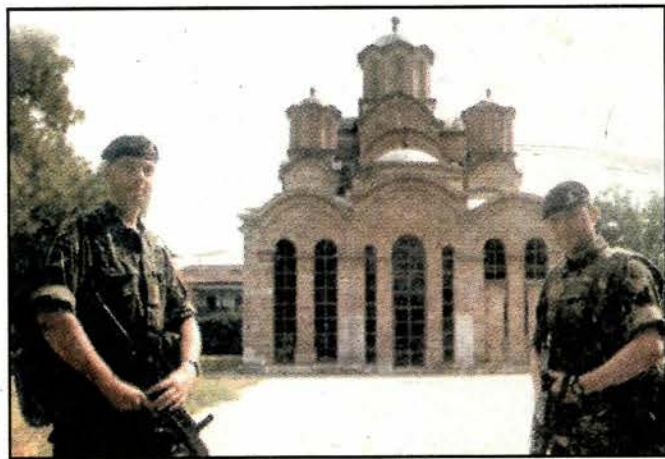
седници Савета безбедности Уједињених нација, и када Хашки казамат, суочен са супериорношћу проф. др Војислава Шешеља и његовом бриљантном одбраном, жели да га спречи у тој одбрани, жели да му наметне браниоца, како би се спречила његова одбрана, као и изношење истине о догађајима који су се дешавали на простору бивше Југославије деведесетих година.

Срамна и бескрајно ниска и подла је пропаганда од стране отпадника-издајника како су странку напустили паметни и образовани, а да је остатак који је остао веран идеологији, Програму и Статуту Српске радикалне странке необразован и неинтелигентан, који ничему не вреди и који нема никакву политичку перспективу. Заборављају при томе да је Српска радикална странка једна јако моћна политичка организација (у Србији убедљиво најјача политичка странка са највећом и најбољом страначком инфраструктуром), која своју снагу црпи из активности свих активиста и чланова као и симпатизера Српске радикалне странке, који су верни идеологији, Програму и Статуту странке.

Прозивати српске радикале јавно на медијима да се понашају као секта је нешто што никоме часном и нормалном у овој Србији не би пало на памет. То је још један доказ да када отпадник-издајник жели да докаже како је у праву, он се све више укопава у сопствене глупости.

Српски радикали Косова и Метохије, на својим општинским одборима, као и на седници Координационог одбора Српске радикалне странке Косова и Метохије, заузели су јасан и гласан став да желе да следе политику, идеологију, Програм и Статут СРС-а и њеног председника проф. др Војислава Шешеља, јер им је такав став и та политика једини гарант останка и опстанка на просторима и прадедовским огњиштима Косова и Метохије.

Не можемо и не желимо да бирамо између Србије и др Војислава Шешеља, већ желимо и Србију и проф. др Војислава Шешеља, и то не само на челу Српске радикалне странке, већ и на челу државе Србије која ће у свом саставу имати Косово и Метохију, као и све тренутно окупиране српске земље.

Радикали – цепање и издаја (историја и савременост)

Пише: др Бранко Надовеза

Најновији догађаји у Српској радикалној странци око одласка једне групе посланика формирањем посланичког клуба „Напред Србија” не представљају ништа ново у историји СРС од 1991. године. Од 1993. до 1996. године вршени су велики притисци на СРС по питању подршке Србима у Босни и РСК. Године 1994. једна група је издала СРС, иако су пре тога били значајни и утицајни чланови СРС. После догађаја од 5. октобра 2000. године, па до децембарских избора исте године, људи који су се учланили у СРС када је 1998. ушла у владу са СРС и ЈУЛ-ом, који су добили посао у органима управе, јавним предузећима, локалној самоуправи, брзо су се прикључили досовским странкама на власти од 2001. године. Они су остварили свој лични и материјални интерес, у СРС нису ни ушли из убеђења, већ из личне користи. Тада су мислили да се СРС распада. Међутим, СРС је постајала све јача организационо и кадровски, тако да је већ на следећим парламентарним изборима СРС постала појединачно најјача странка у Србији.

Као и све остале јаке странке, и радикали су током своје историје имали цепања и издајство.

У Краљевини Србији до 1914. године, од оснивања Српске народне радикалне странке 1881. године, странка је имала више фракција и 1902. године формално се расцепила на НРС и Самосталну радикалну странку. У питању је углавном био однос према власти и династији Обреновић. Највеће појединачно издајство је писца и публицисте Пере Тодорчића.

Током Краљевине СХС, од 1918. до 1929. године, НРС је била компактна. Једино се отцепила Независна радикална странка на челу са Стојаном Протићем. Управо његова верзија за први Устав Краљевине СХС, када је административно предложио потпуно цепање српског етничког простора, представља највећи пример издаје радикалске идеје.

После тога у Краљевини Југославији од 1929. до 1941. године, због диктатуре радикали су деловали кроз више организација (неки помињу чак девет). Тада је било много конвертитства, фракционаштва, па чак и издаје.

На пример, истакнути правник, радикал др Лазо Марковић, у сујети што 1935. године није добио министарско место у влади Милана Стојадиновића, прешао је на конвертитство и разбијање унитарне и централистичке Југославије у корист сепаратистичких тежњи Хрвата под вођством Аце Станојевића. Две највеће издаје у том периоду су свакако стварање Хрватске бановине августа 1939, за коју се залагао радикал, председник владе Драгиша Цветковић, те изручење Милана Стојадиновића Енглезима у Грчку, 18. марта 1941. године, што представља пример ретког издајства. О цепању и поделама међу српским радикалима у емиграцији после 1945. године, беспредметно је и говорити јер су деловали у тешким и специфичним околностима.

Најсветлији пример у том периоду је личност др Лазе М. Костића, који је радио на јединству патриотских организација српске емиграције и дијаспоре на отпору антисрпском Титовом режиму у Југославији.

У СРС се сва питања и проблеми могу решавати кроз Статут и Програм, стога покушај да се странка цепа и разбија споља представља конвертитство и издају СРС. Свако има право да се бори за своје мишљење до доношења коначне одлуке, то је суштина демократског централизма на коме почива Статут СРС. Чак и чланови месног одбора СРС по Статуту имају право да питају за потезе руководства странке. Наравно да се у странци као што је СРС, најбројнијој по чланству, добро организованој, јављају многобројни проблеми, пре свега када је у питању кадровска политика.

Заборавили основне принципе за које су се некада борили

Најновијом изјавом Ричарда Холбрука у Приштини, бившег америчког посредника за Балкан, да Србију у Европску унију треба примити искључиво ако призна Косово за независну државу, представља суштину и циљ јер иза свих процеса стоји САД а не ЕУ. Одбијање Споразума о сарадњи и придруживању 15. септембра, тобоже због неслагања Холандије, представља пример срамног понашања према Србији. Тако се не понаша ни према протекторату и колонијама. На питање холандском министру да ли је хапшење Ратка Младића једини проблем, он је српском новинару одговорио: „Прво га ухапсите, па ћу вам онда одговорити на то питање”. То је суштина односа ЕУ према Србији.

Русија нам је једина нада да можемо спасти Косово и Метохију. У војној акцији намерно је коришћена реторика као кад је НАТО 1999. напао Србију, као „хуманитарна катастрофа” и слично. Руски амбасадори у НАТО и ЕУ се храбро боре за Србију. Тако је, на пример, пољски амбасадор у Бриселу рекао руском: „Па, ви се за Србију залажете више и од саме њене власти, ми смо са Србијом потписали недавном ССП”.

То заборављају посланици који су се отцепили од СРС и створили парламентарну групу „Напред Србија”. О моралној димензији тог аспекта беспредметно је и писати, јер сви су они ушли на листи СРС као посланици, на снази СРС, а сада се хватају за уставну одредбу да је посланичко место ствар појединца а не странке. У ствари, тешко се одрећи привилегија и живети као просечан човек.

Са предзнаком радикална постоји регистровано више од 10 странака, све су оне фантомске, непостојеће и само се активирају када треба угрозити СРС, као што је некада ЈУЛ активирао Радикалну странку Никола Пашић, само да би понеки пензионер грешком заокружио њихов изборни листић.

У одлуке лидера и руководства понекад треба веровати кантовским принципом, да је то исправна визија, а не бити сујетан и нестрпљив.

Због укупних политичких и економских околности у Србији, вероватно ће нови парламентарни избори бити брзо одржани, па ће на тржишту политичких и економских идеја у вишепартиском систему Србије пред очима јавности и бирачког тела моћи да се огледа и „Напред Србија”.

Николић човек са више лица

• Некога је боље имати међу непријатељима него међу пријатељима

Фјодор Досјојевски

Пише: др Гордана Пауновић

У писму које је 11. септембра 2008. године председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешељ, упутио из Хага својој браћи и сестрама радикалима између осталог навео је: „Ми се сада налазимо у једној од најтежих борби за очување отаџбине. У сваком новом изазову долазило је до издаје. Управо као и данас”. Чин који је Томислав Николић, бивши заменик председника Српске радикалне странке, учинио, је чин издаје и преко тога нико моралан не може да пређе.

Ових дана све време покушавају да се замене тезе и да се додатно збуну српски народ. Председник Српске радикалне странке, 18 година, је проф. др Војислав Шешељ и до сада Српска радикална странка није имала проблема у свом функционисању и зато је постигла ове и оволике резултате.

Онима који су изабрали Томислава Николића било је јасно да ће им успети намера да га трансформишу и обликују све до жељеног циља. Међутим, тај циљ нису успели да остваре. У поменутом писму, проф. др Војислав Шешељ наводи: „Ово није лични сукоб, већ сукоб две супротстављене идеологије, сукоб слободарске националне идеологије против идеологије вазалног односа који ће дозволити, зарад личне користи, да Брисел, Вашингтон и тајкуни униште будућност наше отаџбине, да је економски ослабе и територијално распарчају”.

Српска радикална странка је у најтежем тренутку сачувала своју идеологију и остала доследна свом председнику, проф. др Војиславу Шешељу. Српска радикална странка је бесмртна и никада нико неће успети да је претме или разбије. Али да не би било забуне, Томислав Николић је свој став (идеологију) већ одавно формирао у евроатлантском свету. Он је одавно, само и једино, фактор глобализма и антинационализма и настоји да као гумицом избрише и Косово и Метохију и српску нацију. Иза извештачених осмехивања и тапшања, неприродно срдачних изјава пред ТВ камерама, крије се, у ствари, нешто проблематично у сваком смислу, а можда понављено са етичког становишта.

Године 1994, у време када је Војислав Шешељ био у затвору, једна група савезних посланика из редова Српске радикалне странке иступила је из посланичког клуба, а потом формирали и нову странку. Поводом тог догађаја Томислав Николић је дао овакву изјаву: „Социјалистичка партија Србије искористила је Шешељев боравак у затвору да би активирала своје шпијуне у редовима радикала”. Тим поводом, тада заменик председника Српске радикалне странке, **Томислав Николић, 18. фебруара 2005. године, за лист „Политика” изјављује да су радикали поднели кривичне пријаве против седморице својих бивших посланика у Већу грађана Савезне скупштине због кривичног дела примања мита током 1994. године.** Када је 2005. године странка Богољуба Карића, отимањем мандата Српске радикалне странке (купувином посланика Живадина Лекића), ушла у парламент,

Николић је на конференцији за штампу изјавио: „Ја мислим да странка Богољуба Карића није могла да уђе у парламент, зато што нико не може да уђе у парламент пре избора. Она да бисмо били прва држава у којој је нека странка постала парламентарна годину и по дана после избора. На западу, и то је изгледа начело којим се руководи Уставни суд Србије, је допустиво да посланик иступи из посланичке групе, али је недопустиво да промени политичку странку, а посебно је недопустиво да неку странку својим уласком начини парламентарном”. Ових дана Томислав Николић демантује себе, са отетим мандатима Српске радикалне странке формира посланички клуб, а у најави је и странка.

Српском народу остаће за вјеки вјекова да трага за одговором како је могуће да је то исти човек који је у овом најнечаснијем тренутку, када се председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешељ, бори у хашком казамату за српске националне интересе, када постоји захтев Тузилаштва Жалбеном већу да се Војиславу Шешељу наметне бранилац и тиме директно проузрокује његова смрт, урадио са својом марионетском групом оно што су 1994. године урадили поменути посланици.

Овакав чин представља велеиздају и Српске радикалне странке и Војислава Шешеља. Ово је најбољи пример и најбољи одговор када је у питању понашање оних који су сада издали Српску радикалну странку. Разлике нема никакве, сем што мислимо да је повлачење овог чина сада још нечасније, непоштеније и гнусније.

Издаја и лаж су преступи који у Србији имају велику тежину и то српски народ осуђује и не заборавља.

Већина грађана Србије живи у хришћанској култури и зна да нам је најближи хришћански морални кодекс. То је, уосталом, донедавно говорио и сам Николић. „Да ли Карић може да купи баш све, да ли може да купи заклетву дату пред Богом”, изјавио је Николић 20. маја 2005. године за „Новине Торонто”, коментаришући гест прелетача Живадина Лекића који се пре уласка у парламент заклео Свемогућим Богом да ће његовим посланичким мандатом располагати Српска Радикална странка и да ће се њој покоравати.

Да је морал неопходан у политици, показала је политика др Војислава Шешеља, који на темељу народног осећаја за правду и истину, као морални див се у хашком казамату бори за одбрану српског народа, за одбрану Српске радикалне странке и њене идеологије. Одбрана Српске радикалне странке и њене идеологије је велика победа и за Српску радикалну странку, али и за Србију.

Српска радикална странка је остала јединствена и још чвршћа и учиниће све како би имала што мању штету од удара који је извршио Томислав Николић. Зато у свом писму, др Шешељ поручује: „Ако сада поклекнете, будите уверени да ће наши потомци радити као слабо плаћена радна снага и у нашој и у земљама Европске уније. Ако останете доследни Српској радикалној странци, има наде за Србију. Ја верујем у вас”.

Српска радикална странка није на продају

Пише: др Горан Цветановић

Осамнаест година постојања Српске радикалне странке на политичкој сцени Србије дало је резултат који ниједна странка до сада није успела да постигне! Да буде на мапи светске политичке сцене! Предвођена ликом и делом доктора Војислава Шешеља, идејом о Српству, слободарству, истини, правдољубивости и надаспе – сви Срби света – уједините се, не дајте се, не дозволите да вас газе! Изазвала је, још приликом оснивања странке, буђење Српства, буђење свести Срба! Где год се они налазили!

Управо због тога, СРС постаје, из дана у дан, све бројнија! И управо због тога почиње да представља велику опасност свим нашим непријатељима! Свима онима који нас убеђују да, ако продамо неког Србина, ако барем једно српско чело осакатимо за цео живот, ако продамо макар део наше територије – биће нам боље! За, отприлике хиљаду година! Ми, једноставно – немамо више времена!

Постојећи режим, који би управо да нас научи како се лепо преживљава у картонским кутијама, од удела милостиње, како ће нам бити бајно када нећемо имати шта да поједемо и обучемо, када више нећемо имати снаге да подигнемо прст и уперимо га у главног кривца такве ситуације, када ће нам деца отићи у јаничаре, пардон – еуројаничаре, дакле, данашњи постојећи режим покушава да, по њиховој процени, зада Српској радикалној странци, након Шешељевог добровољног одласка у Хаг, још један ударац и прослави још једну победу над најјачом странком у Србији! Мислили су да ће операцијом бенигног тумора убити човека! Само су на једно заборавили: Српску радикалну странку доктор Војислав Шешељ!

Дуго је припремана ова операција! И унутар и изван наше странке! Али, верујући у ону народну да „кум није дугме“, нисмо желели да видимо даље, нисмо смели да поверу-

јемо у „рекла-казала“. Испаде да је баш та „рекла-казала“ била у праву! И зидови имају уши! Треба их понекад послушати!

Народ се, од силних проблема, труди да брзо заборавља. Здушно смо се борили, дисали као један, и веровали да смо на крају остварења нашег циља! Да победимо! Због тога и нису смели сами, сопственим снагама, да крену у изборну кампању! И Србија је поново дала поверење јединој странци која заступа и воли свој народ! И тада поново креће напад на нас! Још силније, и за многе, још болније! Они, уједињени злом којим су њихове вође и гуруи задојени, крећу – с речи на сласнију реч! А власт је, за недоношчад у сопственим размишљањима и сервирању на тањир, сласт! И те сласти жељни су многи! Па, бирајући између бољег живота за хиљаду година и рода сопственог – изабраше бољи живот! Доћи ће сигурно, обећали су нам стручњаци жуто-евроатлантски, кад-тад!

Због чега су мислили да је Српска радикална странка на продају? Чегу су се уплашили? Председника Српске радикалне странке, који ће се после битке са Трибуналом вратити у политички живот Србије, уз сву наказност хашке правде, показао је да је Србију, овакву каквом су је направили властодршци, лако побеђивати у самој Србији, али не и у Хагу! Па, док се не врати, брже-боље, дај шта даш! Пр(е)одајем се, али тихо, полако, без икаквих упозорења! Ја могу боље! Паметније! Поштеније! Куме, нисмо на продају! Ти си само његов заменик! Као што је и сваки члан Српске радикалне странке! Јер – сви желимо исто – да Србији сване! Не види се жито од кукоља! Види се, куме, сада се све види! Твојим одласком дошао је поново међу Србе. Пре доласка из Хага, вратио је Српску радикалну странку на своју сопствену, изворну политичку платформу! Куме, хвала ти! Највећи део Србије сада јасно види српску истину! Један човек против целог света – брани Србију! Због Србије каква треба да буде, због нас самих – да бисмо имали и сачували сопствено достојанство!

Пауново гнездо!

Очигледно је да група окупуљена око Томислава Николића, и поред искључења из Српске радикалне странке, нема финансијске проблеме. Са друге стране, Српска радикална странка је у великим дуговима. Како је то могуће ако је Томислав Николић био „жртва“ која је трпела скоро свакодневно „шпиканирање“ у Српској радикалној странци, како нас свакодневно убеђују контролисани режимски медији и аналитичари? Ипак, чињенице говоре да је та пропаганда о „жртва“ и „мучитељима“ лажна. Већ 14. 9. 2008. Николић, у емисији „Утисак недеље“ на ТВ Б92, признаје да су олигарси Мишковић и Беко учествовали у финансирању мајске изборне кампање. Затим је дневни лист „Прес“ објавио, 19. 9 2008, чланак у коме се наводи: „Бивши вођа радикала Томислав Николић плаћаће месечно 4.800 евра за простор у центру Београда, где ће бити седиште нове странке. Николић је закупио простор површине од 346 квадрата у Чика Љубиној улици од бизнисмена Ђорђија Ницовића“. У истом тексту Ницовић изјављује: „Из медија сам сазнао да ће просторије моје фирме које рентирам већ девет година, закупити Томислав Николић. Он се јавио агенцији за промет некретнина ‘Гарант’, која у наше име издаје овај простор и са њима је склопио уговор. Кирија је по цени која важи за све... Знам да је Николић тај уговор потписао као грађанин, вероватно зато што још нема странку“. Нешто касније, 21. 9. 2008, такође у дневном листу „Прес“ Николић даје интервју, који најблаже речено, звучи неприкладно, у ситуација када Србија има око милион незапослених и огроман број сиромашних. На питање „Да ли су вам неки привредници већ понудили помоћ?“ Николић одговара: „Јесу“. Затим додаје: „Сви“ и даље коментарише: „Како се странке финансирају? Тако што новац дају они који га имају... А таквих има 50 у Србији и шта, треба да их уништимо зато што дају новац... Да ли сам против богатих људи? Нисам!... Да ли је ДОС 2001. наплатио екстрапорез? Зар то није знак да је завршена прича о екстрапрофитерима?“ Дакле, више него јасно за свакога ко хоће неутрално и без острашћености да анализира догађаје у Српској радикалној странци.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА
СТРАНКА
БЕОГРАД

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.